

RBSC Lm
BM 610A
C35
1888

Author.....	Caleb,
Title.....	Yahowá
FORM 214	
MG7	
24.5.61	

0953053

ko qabúl kiyá hai ? Agar kiyá hai, to tú mubárah hai, hán, tú amn men hai, aur chúnki tú amn men hai, terá haqq hai, ki tú Yahowáh ke liye ek nayá gít gáwe. Aur agar nahín kiyá hai, to ai azíz jaldí kar, kyúnki waqt bahut hí tang hai, is liye ki gor men jahán tú játá hai, na kám, na mansúba, na ágáhi, na hikmat hai. Pas jab tak ki K̲hudáwand mil saktá hai, tú use dhúnḍh, aur jab tak ki wuh nazdík hai, us ko aur us kí naját ko qabúl kar, aur jab tú yih karegá, to tú bhí muqaddason ke sáth shámil ho, Yahowáh ke liye ek nayá gít gáwegá.—*Amin.*

TAMÁM SHUD.

aur daulat, aur aql o táqat, aur izzat o jalál, aur barakat páwe. Aur un kí tamjíd yih hogí, ki Ai K̤hudáwand K̤hudá, Qádir i Mutlaq, tere kám bare aur achambhe ke hain, ai muqaddason ke bádsháh, terí ráhen rást aur durust hain.—*Muk.* 15: 3.

Aur ab ai dosto,—Jab ki Yahowáh ne tumháre liye yih, aur aise ajíb kám kiye hain, to kyá tumhen us ke liye ek nayá gít gáná munásib nahín hai? Hán, jab ki us ne tumháre liye yih ajíb álam banáyá, aur ek ajíb aur nádír hukúmat muqarrar kí, aur is álam ko ajíb ajíb qúwatan atá farmáin, aur ek ajíb naját taiyár kí, aur Kalám i Haqq atá kiyá, aur kamál fazl ká izhár kiyá, aur hamáre jism ke liye ek ajíb tabdílí muqarrar kí, to kyá in barakaton ko sochte húe rawá nahín hai, ki ham sab yih kahen, ki Ai merí ján, Yahowáh ko mubárakbád kah, aur wuh sab jo mujh men ho, us ke muqaddas nám ko. Hán, Yahowáh ko mubárakbád kah, ai merí ján, aur us kí sab niámaton ko farámosh na kar, balki ai merí ján, yún pukár uñh, ki Yahowáh ke liye nayá gít gáo, kyúnki us ne ajáib kám kiye hain, us ke dahine háth aur us ke muqaddas bázú ne us ke liye us kí ummat ko bacháyá hai. Hán, Yahowáh ne apní naját mashhúr kí hai, qaumon kí nigáh men apní sadáqat záhir kí hai.—*Zab.* 98: 1, 2. Ab chúnki Yahowáh ne baní Ádam ke liye yih kuchh kiyá hai, aur apní naját ko bhí mañ apní sadáqat ke mashhúr kar chuká hai, to kyá ai ázíz, tú ne us kí is barí naját

2. Agarchi ásmán men kull muqaddas khush o khurram honge, tau bhí jab un ká muqábala chhote bare mamúr zurúfon se kiyá játá hai, to darjon ká boná páe subút ko pahunchtá hai.

3. Toron kí tamsíl men mihnát ke muwáfíq ajr diyá jáná darjon ke hone ká isbát hai.—*Matí* 25: 15.

4. Púlús Rasúl ke is kalám se, ki jo thorá botá hai, thorá kátegá, aur jo bahut botá hai, bahut kátegá, darjon ke hone ko sábit kartá hai.—2 *Qur.* 9: 6.

5. Dániel kí kitáb ke is hawále se ki Ahl i dánísh falak kí chamak kí mánind chamkenge, aur we jin kí koshish se bahutere sádiq ho gae, sitáron kí mánind abad-ul-ábád tak, (Dán. 12: 3,) ásmán men darjon ke hone ká subút hai.

6. Rasúl ká yih qaul bhí, ki Aftáb ká jalál aur hai, aur máhtáb ká jalál aur hai, aur sitáron ká jalál aur hai, ki sitára, sitáre se jalál kí banisbat farq rakhtá hai, darjon ke hone kí taraf ishára kartá hai.

Lekin in sab jhagron kí nisbat hamárí ráe yih hai, ki Ham *pahle* yih jáneñ, ki jis sila ká ki wada hai, so niháyat hí beshqímat hai, aur *dústre* yih, ki jo ise hásil kiyá cháhte haiñ, unheñ jí ján se koshish karní wájib hai. Aur tab go dindáron ká thahráyá húa hissa cháhe barábar ho, yá na ho, tau bhí yih to zálhir hai, ki har ek apní hálát men kamál razámand hokar lábayán khushí men khush aur magan rahegá. Aur un kí hamd ká gít yihí hogá, ki Barra jo zabh húa, is láiq hai, ki qudrat

Lekin kyá ásmán par muqaddason ke darmiyán darje honge? Is kí nisbat Masíhion ke darmiyán do ráen hain. Is liye ham yahián donon ko pesh karke apní ráe ko pesh karenge. Yane—

Awval. Báz ká yih khiyál hai, ki ásmán men muqaddason ke darmiyán darje nahonge. Is liye ki—

1. Kull muqaddas Masíh kí rástbázi se malbús kiye jáenge. Pas jab ki unhon ne yih haqq páyá, tab wuh sárí barakaton men barábar hí haqqdár aur hissadár thahre.

2. Ki wuh sab pahlauthon kí tarah Kḥudá ke beṭe honge. Pas jab beṭe húa, tab mírás ke bhí hissadár húa, balki Masíh ke sáth ham-wáris thahre.

3. Ki agar ek muqaddas ko dústre muqaddas se jalál men fauqiyat ho, to ásmán men yih chhuṭái barái kí numáish thík nahiín khátí, balki baráks is ke ek kḥwáhish barábarí kí paidá hotí hai.

4. Ki hamáre Kḥudáwand ne kull muqaddason se bádsháhat ká wada kiyá hai, aur yih bhí farmáyá hai, ki Wuh súraj ke mánind núrání honge. Is liye jab ham muqaddason ke darmiyán darjon ká zikr karte hain, tab ham be-maṇí aur be-matlab lafzon ko, jin se ki kuchh bhí matlab nahín nikaltá hai, istiamál karte hain.

Dum. Báz ká yih khiyál hai, ki ásmán men muqaddason ke darmiyán darje honge. Is liye ki—

1. Is dunyá men muqaddason ke bích fazl ke darje páe játe hain. Is liye ásmán par bhí in ká honá mumkin hai.

4. *Khudáyá*, tú merá hai, dáim mudám :

Khudáyá main terá hún, dil se tamám :

Yá jíte, yá marte, har hál men har já,

Tú merá hí hissa hai,—merá *Khudá*.

Is ke aláwa yih *khushí* is liye bhí bahut barí aur behadd hogí, ki ásmán men hamáří aql aur hamáří samajh ko kamál darje ká kamál hogá, is liye ki ásmán men badí ká nám o nishán tak bhí na hogá. Aur jab yih na hogá, tab koí shai hamen kisi naṣ se bechain aur beárám bhí na karegi, aur jab ham bechain, aur beqarár na honge, tab hamáří samajh aur hamáří aql par bhí futúr ká parda na paregá. Aur jab yih na hogá, tab *khushí* bhí afzúd hogí, is liye ki aql aur samajh sab thík rahégí, balki hamesha barhtí hí jáegí, kyúñki ásmán men muqaddason kí zindagí lá-ákhir hogí : aisá ki wahán rát tak na hogí, aur na kabhí us sarzamín men zulm kí áwáz suní jáegí, aur na us kí sarhaddon men *kharábí* aur barbadí hogí, balki wahán kí díwáron ká nám Naját hogá, aur wahán ke darwázon ká nám Sitúdagí hogá. Wahán kí roshní din ko súraj se, aur rát ko us kí chándní chánd se na hogí, balki *Khudáwand* us ká abadí núr hogá, aur hamará *Khudáwand* us ká jalál hogá. Us ká súraj phir kabhí na dhalegá, aur us ke chánd ká kabhí zawál na hogá. Kyúñki *Khudáwand* us ká abadí núr hogá, aur us ke má-tam ke din ákhir ho jáenge.—*Yas.* 60: 19, 20. Ab gaur karo, ki muqaddason kí yih *khushí* kaisí labayán hogí !

Is ke aláwa, ásmán is liye bhí k̥hushí kī jagah hogá, ki us men̄ maut ká daḡhl na hogá, balki wahán̄ ke báshinde us ká nám tak bhí na jānenge ! Aur kyún̄ us men̄ maut ká nám tak bhí na hogá ? Is liye ki aglī chízen̄ guzar gaín̄.—*Muk.* 21 : 4. Tum jānte ho, ki gunáh ká hásil maut hai, par jab ásmán men̄ gunáh na hogá, tab wahán̄ us ká hásil bhí na hogá, aur jab us ká hásil na hogá, tab gam aur áh aur nála bhí na hogá ! Aur kyún̄ na hogá ? Is liye ki K̥hudá muqaddason̄ kī ánkhoṇ se sab ánsú ponchh dálegá. Lekin un kī k̥hushí ká sirf yihí ek sabab na hogá, par K̥hudá kī huzúrí un kī k̥hushí ká k̥háss sabab hogá : kyún̄ki shūrú men̄ yāne, Bág i Ādan men̄ K̥hudá hī kī huzúrí thī, jo hamáre awwal wálidain kī k̥hushí ká báis thī. Aur jab ki ímándáron̄ ko yih phir nasīb hogí, tab un kī k̥hushí kyá kuchh na hogí ! Aur kyá un ká rág yih kuchh na hogá ! kī

1. K̥hudá, merá hissa hai, mahbúb o habíb ;
Main̄ banda hún̄ terá, majbúr o garíb ;
Sab rúe zamín, aur ásmán par kahín̄
Hai tere siwá merá koi nahín̄.
2. Jo tú hī na hotá, to sára ásmán,
Aur sári zamín bhí hai, k̥hálí butlán ;
Sab izzat hai zillat ; sab daulat hai dhúl ;
K̥hushwaqtí kī tú hī hai, asl i usúl.
3. Hán, súraj kī roshní,—makhlúq ká jamál,—
Aur doston̄ kī k̥húbí,—aur mál o manál,—
Jo howe so howe ; par mujhe manzúr
Hai tujh men̄ k̥hushwaqtí haqíqí mamúr.

yih khushí tanháí kí na hogí. Hán, ásmán men ab ká rishta to beshakk tút jáegá, lekin haqíqí bhái aur Masíhí khándán ká rishta báqí rahegá, aur wuh sab ek sáth mile jule aur Masíhí khándán hokar khushí aur piyár aur muhabbat men zindagí basar karenge, aur ek hí sáth ibádat bhí karenge, aur yih bát is hawála se sábit hai, ki Bád is ke main ne nazar kí, aur kyá dekhtá hún, ki har ek qaum aur firqa, aur log aur ahl i zabán men se, ek aisí barí jamáat, jise koí shumár nahín kar saktá, sufed jáma pahine, aur khurma kí dálián háthon men liye, us takht aur Barra ke áge kharí hai, aur baland áwáz se chilláke yún kahtí hai, ki Naját hamáre Khudáwand se, jo takht par baithá, aur Barra se hai.—*Muk.* 7: 9-10. Hán, wahán we, jo yahán Khudáwand ke ghar men ek sáth ibádat karne ko játe the, ek dúsre se muláqát karenge, aur az hadd khush honge, balki wahán wuh bhí, jo zamín par ek dúsre se muláqí nahín húe the, milenge, aur ápas men bháíon kí sí khushí karenge, aur yún ásmán tanháí kí khushí kí jagah na hogá, balki ek jamhúrí khushí kí jagah hogá.

Lekin aisí jagah men muqaddason ká shugl kyá hogá? Is ke jawáb men ham yih kahte haiñ, ki Ásmán men muqaddason ká shugl hamd hogá. Hán, wahán us kí haikal men, we rát din us kí bandagí karenge, aur wahán we apne Khudáwand ko dekhenge, aur insán aur firishtagán milkar búd o bášh karenge.

apná jalál aur izzat us men láte haiñ. Aur us ke darwáze kabhí band na honge. Aur we qaumon ke jalál aur izzat ko us men lāwenge, aur koí chíz jo nāpāk, yā nafratí, aur jhúth hai, us men kisi tarah dar na áwegí, magar sirf we hí jo Barra kí kitáb i hayát men likhe hūe haiñ.—*Muk.* 19: 21-27.

Ab is kull bayán se ayán hai, ki ásmán men *Ḳhudáwand* kí huzúrí ke, zāhirí ásár honge, hán, yahán to ham us ko *Kalám*, aur káénát ke wasíle se dekhte haiñ, par ásmán men ham us ko rú-ba-rú dekhenge. Ab gaur kíjiye, ki aise hál men yih mubárák jagah kaisí pur-jalál hogí! Aur jab ki is ká aisá hál hai, to kaun is ká púrā bayán kar saktá hai? Lekin hán, ajíb jagah hai, aur jo is ko mirás men lenge, wuh kaise mubárák honge!

Lekin kyá is mubárák jagah men ham ek dúsre ko pahchánenge? Is kí nisbat ham yih kahte haiñ, ki Hán, ham ek dúsre ko pahchánenge: kyúñki is pahchán se hamárá *ḳhushí* aur bhí ziyá-da afzúd hogí, hán, is jagah men muqaddas har tarah kí iztirábí aur beqarárí se barí hokar apní maśúm muhabbat men *ḳhush* o *ḳhurram* rahenge: balki wuh us jagah men is aur aise suwálon ke bagair, ki Kyá hamáre bachche aur hamáre yagá-ne aur rishtedár, aur wuh jin se ham apní *ḳhushí* ko barháte, aur *ḳhush-ikhlátí* karte the, aur jin ko maut ne ham se judá kiyá hai, yahán haiñ, *ḳhushí* karenge! Par kyá un kí yih *ḳhushí* tanháí kí hogí? Is kí nisbat ham yih kahte haiñ, ki Un kí

nāqis samajh se báhar hai ; kyúñki jo jagah kabhí dekhí nahín gaí, us kí haqíqat ká púrā bayán kyúñkar ho saktá hai ! Par tau bhí us jagah aur us kí k̤húbí ká bayán hamáří samajh men̄ áne kí k̤hátir kalám men̄ tamsílan yún húa hai, ki Us ne áb i hayát kí ek sáf naddí mujhe dikháí, jo billaur kí tarah shaffáf, aur K̤hudá aur Barra ke takht se nikaltí thí, aur us kí sarak ke bích, aur us naddí ke wár-pár zindagí ká darakht thá, jo bárah phal látá, har ek mahíne men̄ ek phal : aur us darakht ke patte, qaumen̄ kí shifá ke wáste the.—*Muk.* 22 : 1, 2. Aur us shahr kí díwár kí newen̄ har tarah ke jawáhir se árásta thín. Pahlí neo, yasham kí thí : aur dúsrí, nílām kí ; aur tísrí, shab-chirág kí ; aur chauthí, zamurrud kí ; aur páñchwín, aqíq kí ; aur chhaṭhí, lál kí ; aur sátwín, sunahre patthar kí ; aur áṭhwín, fíroza kí ; aur nawín, zabarjad kí ; aur daswín, yamaní kí ; aur gyárahwín, sang-sumbulí kí ; aur bárahwín, yáqút kí. Aur us ke bárah darwáza bárah motí the, har ek darwáza ek ek motí ká, aur us shahr kí sarak k̤hális sone kí, shaffáf shíshe kí mánind thí. Par main̄ ne us men̄ koí haikal na dekhí, is liye kí K̤hudáwand K̤hudá Qádir i Mutlaq aur Barra us kí haikal haín. Aur wuh shahr súraj aur chánd ká muhtáj nahín, ki we us ko roshan karen̄ ; kyúñki K̤hudáwand ke jalál ne use roshan kar rakhá hai ; aur Barra us kí roshní hai. Aur sab qaumen̄ jinhon ne naját páí, us kí roshní men̄ phirengí : aur zamín ke bádsháh

Dústre. Ki muqaddason ke gunáh ká zikr Masíh ke be-bahá kafáre kí buzurgí ká izhár hai.

Tísre. Is se K̤hudá ke behadd fazl kí, jis ke wasíle se ki unhon ne yih muáfí páí, aur is marta-be ko pahunché, bharpúrí maḷúm hotí hai.

Chauthé. Agar in ke gunáhon ká zikr na kiyá jáe, to sharíron ke bāz gunáhon ká bhí zikr nahín ho saktá hai, kyúñki bāz gunáh aise niklenge, jin men ki muqaddas bhí un ke sharík the.

Páñchwen. Jab ki Kalám men bāz díndáron ke qabíh aur kabíra gunáh darj hain, aur us ke wasíle se wuh kull jahán men mashhúr hain, aur is liye ki wuh muáf kiye gae hain, balki Masíh ke kafáre se dhámp diye gae hain, pas aise hál men, un ká zikr sharm ká bhí báis nahín hai, is liye agar díndáron ke gunáh ká zikr adálat men bhí kiyá jáe, to is men koí qabáhat nazar nahín átí, balki us se hamáre K̤hudáwand ká jalál aur us kí buzurgí záhir hogí, aur ímándáron ko ek kamál k̤hushí hogí.

Lekin chúnki gaur karne se donon ráeon ko kuchh na kuchh Kalám kí pushtí ká zor miltá hai, is liye ham yahán k̤hámosh ho, har ímándár ke faisale par is bahs ko chhor dete hain. Par hán, jab muqaddas kull dawon se barí kar diye jáenge, tab wuh hamesha kí zindagí ke wáris honge. Aur yih to záhir hai, ki wuh jagah jahán ki muqaddas búd o básh karenge, so ásmán hai. Lekin wuh kaisí jagah hai? Is kí haqíqat ká púrá bayán karná hamáří

Lekin yih zikr kuchh is bunyád par na hogá, ki goyá wuh un ke bach jáne kí bunyád hai, kyúñki un ká bachná aur un ká naját páná, to sirf ímán aur fazl aur Masíh kí maút aur kafára aur us ke sawáb kí bunyád par húa hai, par chúnki nek aamál haqíqí ímán ke hásil aur us ke phal hain, is liye wuh sirf un ke is haqq ko ki we bihisht ke páne ke láiq hain, sábit karne ke liye karegá. Par suwál yih hai, ki Kyá muqaddason ke gunáh ká bhí zikr hogá? Is kí nisbat ham yih kahte hain, ki

Awval to kalám men jahán kahín adálat ká bayán húa hai, muqaddason ke gunáh ke zikr ká kahín bayán hí nahín húa hai, balki un ke gunáh ká zikr majázan yún húa hai, ki Wuh samundar ke muntahá men dál diye jáenge, aur un ká zikr phir kadhí kiyá na jáegá.

Dúsré. Yih Qází i Mutlaq kí shán se, ki wuh un ke gunáhon ká zikr ek aisí barí jamáat ke sámhne kare, baíd hai.

Tísre. Ki wuh to un ke gunáhon ká khud hí kafára húa hai.

Lekin go yih sárf báten qábil i taslím hain, tau bhí Kalám men yún áyá hai:—ki Khudá har ek fiál ko har ek poshída chíz ke sáth, khwáh bhalí ho, khwáh burí ho, adálat men tahqíq karegá.—*Wáiz* 12 : 14. Is ke siwá.

Awval. Adálat bhí yih taqáza kartí hai, ki har ek fiál insáfan záhir kiyá jáe.

udúlí kī hai? is liye kī wuh to usí waqt jab kī unhon ne Masíh ko qabúl karke pahin liyá thá, aur us par ímán láe the, us ke dawe se barí kar diye gae the, jaisá kī áyá hai, kī Un sab par, jo Masíh Yisú men hain, aur jism ke taur par nahin, balki Rúh ke taur par chalte hain, sazá ká hukm nahin; kyúñki us Rúh i Zindagí kī shariát ne, jo Masíh Yisú men hai, unhen gunáh aur maut kī shariát se chhurá diyá hai.—*Rúm.* 8 : 1, 2. Aur chhútné ká kháss sabab yihí hai, kī we ab shariát se, yá shariát men apní sadáqat nahin dhlúndhte, par ab un kī sadáqat aur un kī rástbází Masíh hai. Is liye un men sirf yihí talásh kiyá jáegá, kī áyá wuh, wuh ímán rakhte the, jo naját-bakhsh aur muassir hai, aur jis ko Khudá ne naját ká ek kháss wasíla thahráyá hai. Aur is liye kī is adálat ká faisala sab kī nigáh men bekhatá aur bilkull munsifána thahre, aur kī muqaddas haqíqat men insáfan aur haqqan bihisht ke haqqdár aur hissadár hain, un ke aamál ká bhí zikr us munsif i Buzurg se yún kiyá jáegá:—kī Ai mere Báp ke mubáarak logo, us bádsháhat ko, jo dunyá kī paidáish se tumbáre liye taiyár kí gáí hai, mírás men lo, kyúñki main bhúkhá thá, tum ne mujhe khiláyá, main piyásá thá, tum ne mujhe pání piláyá; main par-desí thá, tum ne merí khátirdárí kī; nangá thá, tum ne mujhe kaprá pahináyá, bímár thá, tum ne merí khabar lí, qaid men thá, tum mere pás áe.—*Matí* 25 : 34—36.

kiye jáenge. Aur hamará Khudáwand Yisú Masíh bare jáh o jalál aur barí qudrat ke sáth záhir hogá, aur apná takht bádalon ke híeh men qáim karegá, aur us ke k̐hidmatguzár us ke firish-te honge. Inhín ko wuh apne kull muqaddason aur barguzídon ko jo kull zamín ke atráf men rahte the, yá jahán ki un ke jism madfún the, ikat-thá aur jama karne ke liye bhejegá. Hán, ab to díndár aur bedín mile jule páe játe hain, aur ek hí sáth zindagi basar karte hain, balki Lút kí tarah sharíron ke sáth rishta aur nátá bhí rakhte hain, lekin us waqt we gehún aur bhúse, yá bher aur bakrí kí tarah hamesha ke liye judá kiye jáenge. Aur is kí nisbat áyá bhí hai, ki Sab qaumen us ke áge házir kí jáengí, aur jis tarah garariyá bheron ko bakríon se judá kartá hai, wuh ek ko dúsre se judá karegá. Aur bheron ko dahine, aur bakríon ko báen khará karegá.—*Matí* 25 : 32, 33. Us waqt kitáben bhí kholí jáengí, aur ek dúsri kitáb, jo *Zindagi* kí kahlátí hai, wuh bhí kholí jáegí; aur murdon kí ádalát, jis tarah se un kitábon men likhá hai, kí jáegí.—*Muk.* 20 : 22. Ab is zindagi kí kitáb ke bamújib jis se yá to Injíl, yá Khudá ke azalí iráde murád hain, aur jis se ki we naját ke liye muqaddar kiye gae the, muqaddason kí ádalát kí jáegí.

Lekin is barí ádalát men muqaddason se yih na púchhá yá suwál kiyá jáegá, ki áyá unhon ne shariát ko púra kiyá hai, yá ki unhon ne us kí hukm-

Yahowáh ke liye ek nayá gít gáo. Lekin táki tumhári khushí aur bhí ziyáda ho, aur ki tumhen Yahowáh ke liye ek nayá gít gáne ká aur bhí ziyáda mauqa mile, main us bayán ko bhí, ki *qiyámat ke bad phir kyá hogá*; tumháre áge pesh karúngá.

Ab jáno, ki qiyámat ke bad adálat hogí; kyúnki K̲hudá ne ek din muqarrar kiyá hai, ki jis men wuh rástí se Yisú Masíh kí marifat, jise Báp ne kull iqtidár aur adálat somp dí hai, jahán kí adálat karegá; aur us din men na sirf bargashta firishton kí adálat kí jáegí; balki wuh sab, jo zamín par zinda rahe the, Masíh kí masnad ke áge házir hongé: táki apne k̲hiyálon, aur báton, aur kámon ká hisáb den; aur jo kuchh unhon ne badan men kiyá ho, k̲hwáh nek, k̲hwáh bad, us ke mutábíq páen. K̲hudá ne yih din is liye muqarrar kiyá hai, ki barguzídon kí abadí naját se apní mihrbání ká jalál aur mardúdon par, jo sharír aur náfarmán hain, fatwá dene se, apne insáf ká jalál záhir kare; kyúnki us waqt sádiq log hayát i abadí men dákhil hokar wuh kámil khushí o tázagí páwenge, jo K̲hudá ke huzúr se sádir hogí. Lekin sharír log, jo K̲hudá ko nahín pahchánte, aur hamáre K̲hudáwánd Yisú Masíh kí mubáarak Injíl ko nahín mánte, abadí ázáb men dále jáenge, aur K̲hudá ke huzúr aur us kí qudrat ke jalál se abadí halákat kí sazá páwenge. Aur yún is barí adálat men, sab chhóte aur bare apná ákhirí fatwá páne ke liye házir

aur zindon kī nisbat wuh farmatā hai, ki wuh badal jāenge. Pas ab jab ki muqaddas pahle hī se uṭh baiṭhen, to phir zindon men yih tabdilī kyūn kar hogī? Aur agar ho, to ham yih kahṭe haiṅ, ki Pichhlī aur āmm qiyāmat men dīndār honge hī nahīṅ! Par rasūl to farmatā hai, ki Dekho main tumhen ek bhed kī bāt batātā hūṅ, ki ham sab sowenge nahīṅ, par ham sab badal jāenge.—1 *Qur.* 15: 51. Ab is se zāhir hai, ki Masīh kī āmad par zinda dīndāron men ek tabdilī wāqā hogī, jis tabdilī se we āsmān aur Kḥudā kī huzūrī ke lāiq ban jāenge. Aur yih tabdilī ek ān kī ān men hogī.—1 *Qur.* 15: 52. Lekin hāṅ, is tabdilī ke peshtar muqaddason kā uṭhnā zarūr hai. Aur jab yih uṭh khare honge, tab ek ajīb hī manzar dikhāī degā, hāṅ fānī baqā ko, aur yih marnewālā hamesha kī zindagī ko pahin legā, aur zamīn aur samundar apne apne murdon ko uchhāl phenkenge, aur tab rūhen jismon men dāḡhil hongī, aur tab is ke bad ham men se jo jīte chhūṭenge, un samet badlīon par nāgāh uṭh jāenge, tāki hawā men Kḥudāwand se mulāqāt karen, so ham Kḥudāwand ke sāth hamesha rahenge.—1 *Tas.* 4: 17. Ab ai Masīhīo, jab ki Yahowāh ne hamāre fānī jismon ke liye ek aisī ajīb tabdilī muqarrar kī hai, to kyā ham par wājib nahīṅ hai, ki ham is ajīb barakat ke liye us kā ek nayā gīt gāwen, aur us ke pāk nām ko sarāhen? Hāṅ, imāndāro, yih tum-hārā haqq hai, aur yih tum ko zebā hai, ki tum

mán hai, ki ámm qiyámat ke pahle muqaddason
 yá shahídon kí ek kḥáss qiyámat hogí, aur is kí biná
 sháyad wuh Mukáshafát 20 : 4, 5 kí pushtí par qáim
 karte hain, jahán yih marqúm hai, ki Phir main
 ne takht dekhe, aur un ko jo us par baithe the, aur
 adálat unhen dí gai, aur un kí rúhon ko bhí dekhá,
 jinhon ne Yisú kí gawáhi aur Kḥudá ke kalám ke
 wáste apná sir diyá, aur jinhon ne na us haiwán,
 na us kí múrat ko pújá, aur na us ká nishán apne
 máthon aur apne háthon par qabúl kiyá thá; we
 zinda húe, aur Masíh ke sáth hazár baras tak bád-
 sháhi karte rahe. Aur báqí murde, jab tak hazár
 baras púre na húe, na jíe. Yih pahlí qiyámat hai.
 Ab in áyaton se aksaron ne yih kḥiyál kiyá hai,
 ki hamará Shafí jism men phir záhir hokar hazár
 baras tak apne muqaddason ke sáth saltanat kare-
 gá. Par yih sára bayán aise bárik kḥiyálon se pur
 hai, ki jis par un kí yih bunyád baḥhúbí qáim na-
 hín ho saktí hai. Mumkin hai, ki is ká matlab
 jismání ke iwaz rúhání ho, aur haqíqat ke iwaz
 men majází, kyúñki Kalám men aksar aisí istiláh-
 en hain, jo záhir men to haqíqí maḥlúm hotí hain,
 par asl men wuh majází aur tamsílí hain. Lekin
 ham in aur aise kḥiyálon ká kahán tak píchhá
 karen, Kalám kí to yihí ámm talím hai, ki Masíh
 ke do-bára áne par ek hí ámm qiyámat hogí.
 Aláwa is ke Púlús rasúl ne bhí yih sáf farmá diyá
 hai, ki Masíh ke do-bára áne ke waqt do tarah ke
 log páe jáenge, yane, ek zinda, aur dúsre murda,

nám tak na hogá. Aur jab yih nahín, tab muqaddason kí qúwat bhí lábayán hogí, aur un ke jism ek aisí táqat ko jis ká bayán karná bhí dushwár hai, hásil karnewále honge, kyúñki wahán wuh áb i hayát se píwenge, aur us zindagí ke daraḡht se phal kháwenge, jis men kabhí maut kí bú hí nahín lagí hai.

4. Rúhání hogá. Yane, maqaddason ke jismon men ek aisí ajíb tabdílí wáqa hogí. jo is fání jism kí ádaton aur hálát se bilkull aláhida hogí, aur is kí nisbat kalám men yún áyá hai, ki Ai bháío, main ab yih kahtá hún, ki Jism aur ḡhún Ḳhudá kí bádsháhat ke wáris nahín ho sakte, aur na fání baqá ká wáris ho saktá hai.—1 *Qur.* 15 : 50. Pas jab ki yih Ḳhudá kí bádsháhat men dáḡhil hone ke qábil aur láiq nahín hain, to in jismání jismon ká rúháníyat men Ḳhudá kí bádsháhat men dáḡhil hone ke liye badal jáná zarúr hai. Is liye natíja yih hai, ki hamáre jismon kí ek aisí tabdílí hogí, jis se we Ḳhudá kí huzúrí aur us kí suhbat ke láiq aur qábil ho jáenge, jis se tá-abad we us kí huzúrí men ḡhush rahenge. Ab ai Masíhío, jab ki Ḳhudáwand ne hamáre liye yih aur aisá ajíb kám kiyá hai, to kyá hamen us ká ek nayá gít gáná zarúr nahín hai ? Aur agar hai, to kyá tum ne gáyá hai ? Hán, gáo Masíhío, kyúñki yih tumhárá haqq hai. Aur yih muqaddason ko zebá hai.

Lekin is sab par bhí baz ká yih ḡhiyál aur gu-

us se insān ke jism aur us ke chihre kī chamak aur damak murād lī jātī hai. Is liye ham is kī jalāl-wālī hālat ko us tabdīlī se tashbīh de sakte haiṇ, jo hamāre Shafī ke jism kī Koh i Tabūr par hūī thī; ṡane, kī us kā chihra āftāb sā chamkā, aur us kī poshāk nūr ke mánind sufed ho gaī.—*Matī* 17: 2. Yā aisā hogā, jaisā kī Mukāshafāt 1: 14—16 meṇ hai, ṡane, un ke sir o bāl sufed ún kī mánind balki barf kī mánind sufed honge, aur un kī ánkheṇ aisī hongī, jaise ág kā shuāla, aur un ke pānw khalīs pītal ke se honge, jo tanūr meṇ dah-kāyā gayā ho, aur un kī áwáz bare pānī kī sī hogī, aur un ke dahine hāth meṇ sāt sitāre honge, aur un ke muṅh meṇ se do-dhārī tez talwār nikaltī hogī, aur un kā chihra āftāb kā sā hogā, jo barī tezi se chamke. Garaz kī hamārā khalī jism badlā jāegā, aur Masīh ke jalālī jism kī mánind banegā.—*Fil.* 3: 21. Pas natīja is tabdīlī kā yih hogā, kī muqaddason ke jism az hadd jalālī honge, aur kull káenāt par sharf aur buzurgī rakhnewāle honge.

3. Zorāwar aur tawánā hogā. Tum jānte ho, kī is sar i dast kī zindagī meṇ muqaddason ke jism anwā aur aqsām bímārīon aur saikarōn tarah ke marazon meṇ mubtilā rahte haiṇ, aur un kī táqat jald zail ho jātī hai. Unheṇ kḡurāk, aur poshāk, aur árām kī bhī zarúrat hotī hai, aur in se un ke jism sambhle rahte haiṇ. Lekin hālat i áyanda meṇ unheṇ in kī zarúrat na hogī, is liye kī ánewālī hālat meṇ takán, aur sustī, aur mándagī kā kahīṇ

bhí mírás húí. Aur jab ki dúsrá Adam murdon men se zinda húá, balki qiyámat ká pahlá phal kahláyá, to yih zindagí yá murdon men se jí uṭhná bhí us kí nasl kí mírás ṭhahrá, aur is kí nisbat áyá bhí hai, ki us ne ham ko us ke sáth uṭháyá, aur Masíh Yisú ke sabab ásmání makánon par us ke sáth biṭháyá.—*Afs.* 2 : 6. To ab jab ki Masíh murdon men se jí uṭhá hai, aur un men se, jo so gae hain, pahlá phal húá hai, (1 Qur. 15 : 20,) pas to yih ṭhík aisá hí hai, jaisá ki qaum i Yahúd ánewálí fasil ká pahlá phal Kḥudáwand ko guzrán-te the, aur báqí fasil us ke píchhe hotí thí. Lekin suwál yih hai, ki muqaddason ke jism men kaun sí tabdílí wáqā hogí? Is suwál kí nisbat Kalám men yih jawáb hai, ki wuh Faná men boyá játá, aur baqá men uṭhtá hai : behurmatí men boyá játá hai, aur jalál men uṭhtá hai, kamzorí men boyá játá hai, qudrat men uṭhtá hai : haiwá-ní jism boyá játá hai, aur rúhání jism uṭhtá hai.—1 Qur. 15 : 42—44. Aur is haqíqat ká matlab yih hai : ki wuh jism, jis men ki muqaddas uṭhenge :

1. Gair-fání hogá, aur wuh phir maut aur gam aur áh aur nála aur dukh ká hámil na hogá, kyún-ki aglí chízen guzar gaín, (Muk. 21 : 4,) hán, wuh rúh kí tarah gair-fání hogá, balki fání baqá ko pahin legá.

2. Jalálí hogá. Lekin kaisá jalálí hogá? Is ká bayán zará mushkil hai, par hán, jab lafz jalál jism kí nisbat istiāmál kiyá játá hai, to

ke muwáfiq kiye jáenge, jaisá ki áyá hai, ki Wuh apní qudrat kí tásir ke mutábíq jis se wuh sab ko apne tábí kar saktá hai, hamáre khláki badan ko badalkar apne jaláli jism ke mánind banáegá.—*Fil.* 3 : 21. Pas záhir hai, ki qiyámat, aur ádalát, aur fatwá, yih sab Masíh ke háth men hain. Lekin ehúnki yabhán hamára matlab muqaddason kí qiyámat se hai, is liye ham is ko kuehh thorá aur bayán karke khatm karenge :

Pas wázih rahe, ki muqaddason kí qiyámat aur Masíh ke qiyám yá us ke jí uṭhne men ek andarúni muwáfiqat yá mel hai, is liye, ki agar yih mel na ho, to nire jism aur rúh ke mil jáne men Masíh kí miyánjígari kí koí fazílat maḷúm nahín hotí, is wajh se, ki sharíron ká hál bhí to aisá hí hogá : hán, wuh bhí to ruswái aur zillat ke liye uṭhée jáenge. Is liye jo fáida, ki Masíh kí miyánjígari ne ímándáron ke liye kamáyá hai, so un ká khlushí kí qiyámat men uṭhná hai, is liye ki wuh apne liye nahín, par un ke liye múá hai, aur jab un ke liye múá hai, to us ne un ke liye maut ke ḍank ko bhí tor diyá hai : aur jab ki wuh un ká zámín aur iwazí hokar zinda húá hai, tab us ne un ke liye yih bhí hásil kiyá hai, ki wuh us be-taḍád zindagí men jo us kí zamánat ká hásil hai, uṭhen, aur us ke hissadár hon ; kyúnki jab ádmí ke sabab maut hai, to ádmí hí ke sabab se murdon kí qiyámat bhí hai.—1 *Qur.* 15 : 21. Hán, maut pahle Ádmí ke sabab áí : aur us ke gunáh ke báis us kí nasl kí

yahán yih aur itná kahte haiñ, ki agar qiyámat ká lafz murdoñ ke jí uṭhne kí nisbat saḥíh hai, to hamará jawáb isí lafz meñ is bāt kí nisbat ki murdagán usí jism meñ uṭhenge, páyá játá hai. Aur agar is ke báre meñ Kalám ká kuchh aur matlab hotá, to Rúh-ul-Quds us ke liye koí aur lafz waza kartá. Pas záhir hai, ki murde isí jism meñ uṭhenge. Is ke siwá yih to záhir hai, ki murdoñ ká zinda karná Kḥudá kí qudrat ká kám hai, aur yih kám bilá kisí híl o hujjat ke hamáre Shafí Kḥudáwand Yisú Masíh ko sompá gayá hai, kyúnki wuh Taslís-fil-wáhid ká ek uqnúm hai, aur uqnúm aur darmiyání hokar wuh kull aḳhláqí hukúmat ká Málík aur Kḥudáwand hai, aur yih bāt Kalám ke is hawále se záhir hai, ki Is se taajjub mat karo, kyúnki waqt átá hai, jis meñ wuh sab jo qabroñ meñ haiñ, us kí áwáz sunenge: aur niklengi, jinhoñ ne nekí kí hai, zindagí kí qiyámat ke wáste, aur jinhoñ ne badí kí hai, sazá kí qiyámat ke liye.—*Yúh.* 5: 28. Is ke siwá yih bhí wázih hai, ki baḍ az qiyámat, aḍálat hai, aur baḍ az aḍálat fatwá hai: aur is kí nisbat yún áyá hai, ki Kḥudáwand áp dhúm se muqarrib firishta kí áwáz ke sátlí Kḥudá ká narsingá phúnkte húc ásmán par se utregá, aur jo Masíh meñ hoke múc haiñ, we pahle uṭhenge.—1 *Tas.* 4: 16. Lekin nárástoñ ke badan, Masíh kí qudrat se ruswái ke liye uṭhenge, par sádiqoñ ke badan us kí Rúh se izzat ke liye uṭháe jáenge, aur us hí ke jalálí badan

is में सिर्फ दिंदारों ही के ज़िस्म उठेंगे, या कल्ल के उठेंगे ? Is सुवाल की निसबत हम यिह काहे हैं, की Ab के zamāne में कल्ल का क़ियāl āmm qiyāmat की निसबत है। Hān, ek waqt Socinus aur us के pairaon का āmm aur kḥāss का gumān thā, aur ab bhī kabhī kabhī aise kḥiyāl wāle dahi-ne bāen mil hī jāte हैं। Lekin kalām to sirf ek āmm qiyāmat की talīm detā hai ; jaisā ki Aḥmād 24 : 15 se zāhir hai, ki Kḥudā se yih ummed rakhtā hūn, jis के wuh bhī muntazir हैं, की murdon की qiyāmat hogī, kyā rāston kyā nārāston की। Aur hamāre Shafī का bhī yih farmūda hai, की Is se taajjub na karo, kyūnki wuh waqt atā hai, jis में wuh sab, jo qabron में हैं, us की āwāz sunenge aur niklenge, jinhon ne nekī की hai, zindagī की qiyāmat के wāste, aur jinhon ne badī की hai, sazā की qiyāmat के wāste.—Yūh. 5 : 28, 29. Pas zāhir hai, की ek hī āmm qiyāmat hogī. Is liye munāsib hai, की ham aison se jo āmm aur kḥāss qiyāmat की talīm dete हैं, bahut hī hoshyār rahen. Aur Kḥudā के Kalām ko har ek bāt के faisale के liye qānūn i beḥtatā samjhen, aur usī की hidāyat par amal karen.

Lekin phir bhī ek suwāl hai, jo qābil i gaur hai, aur wuh yih hai, की Kyā qiyāmat में mardagān usī jism में, jis में की wuh madfūn hote, ya aur kisī taur se kḥāk se jā milte हैं, उठेंगे ? Aur agar yih nahīn, to kyā wuh kisī dūsre jism में उठेंगे ? Is suwāl के jawāb की nīsbat ham sirf

dekhte hain, ki qiyámat kí talím se kull Puráná Ahd-náma bhará pará hai, balki İbr. 11: 35 se zâhir hai, ki wuh kull Yahúdí, jo dín kí k̤hâtir har zamáne men shahíd hûe, isí ek k̤háss ummed par ki bihtar qiyámat tak pahunchen, shahíd hûe, balki un kitábon men bhí, jo Talím kí kahlátí hain, aur jo ilhámí nahín hain, is ká bayán hai. Masa-lan 2 Mak. 7: 9 men jahán ek dindár má aur us ke sât bahádúr bachchon kí shahádat ká zikr hai, un men se ek ne Antioqus Epiphánes bádsháh ko apní shahádat ke bích men yún jawáb dekar kahá, ki Tú ek junúní kí mánind hamen is dár i fání se kát dáltá hai, par K̤hudáwandon ká K̤hudáwand ham ko phir uthá khará karegá, jo apní shariát kí k̤hâ-tir hamesha kí zindagí ke liye mar gayá hai. Pas, bayán i bálá ká natíja yih hai, ki jab ki K̤hudá murdon ke jiláne par qádir hai, to insán kaun aur kyá hai, jo us kí qudrat men shakk kare, aur kahe, ki yih kyúnkar yá kaise ho saktá hai. Is liye ham yih kahte hain, ki Wuh jis ne awwal men apní qudrat i kámila se sab kuchh ko nest se hast kiyá, so ab bhí wuhí kám kar saktá hai. Pas hamará kám yih hai, ki ham Yahowáh ke is ajáib kám ke liye ek nayá gít gáwen, aur rástbázon kí qiyámat men uthne ke liye ek zinda ímán aur ummed rakhen.

Lekin yahán yih ek suwál lázim átá hai, ki Kyá yih qiyámat, ki jis kí talím ham ko Kalám i Pák men miltí hai, ámm hogí yá k̤háss. Yane ki kyá

ko nigal jáegá, aur K̲hudáwand K̲hudá sabhon ke ehiron se ánsú ponehh dālegá, (Yas. 25 : 8.) Hān, tere murde jí uṭhenge, merí lāsh samet wuh uṭh khare honge. Tum jo k̲hák men já base ho, jágo, aur gáo, kyúnki terí os us os kí mánind hai, jo sabzazár par partí, aur zamín murdon ko ugal degí. *Yas. 26 : 19.* Aur Dániel men yún áyá hai. Aur un men se bahutere, jo zamín par k̲hák men so rahe hain, jág uṭhenge, bāze hayát i abadí ke liye, aur bāze ruswái aur zillat i abadí ke liye.—*Dán. 12 : 2.*

Lekin hān, agarehi qiyámat kí nisbat qaum i Yahúd ke pás itní umda aur muṭabar dalílen thín, tau bhí un men ek firqa thá, jo apní kotáh aqlí ke báis Sadúq nám ek shaḡhs kí talím ká pairau ho, is ká inkár kartá thá, aur kahtá thá, ki Na baqá hai, na qiyámat hai, na sazá hai, na jazá, na firish-te hain, aur na rúh, hān, kuchh bhí nahín hai. Aur yih wuh is biná par kahtá thá, ki Músá kí k̲háss kitábon men is ká kahín hawála nahín hai. Par hamáre Shaḡí ne us ke is bátil aur behúda k̲hiyál ko dúr o dafa kar diyá, aur ek zabardast dalíl lákar aur usí kitáb se hawála dekar sábit kar dikhláyá, ki shariát ke dene ke pahle hí K̲hudá is ko apne bande Músá par jhárí kí royat men sábit kar ehuká hai; jaisá ki zahir hai, ki Main Abirahám ká K̲hudá, aur Izhák ká K̲hudá, aur Yaqúb ká K̲hudá hún? K̲hudá murdon ká nahín, balki zindon ká K̲hudá hai.—*Matí 22 : 32.* Lekin ham is kí nisbat kahán tak hawále pesh karen, ham to

kuehh kí bámil ho ! Hán, albatta K̤háliq ká apní k̤hilqat men se apní adálat ke mutábiq kisí zát yá jins ko bilkull nest kar dálná, aur us ke nám o ni-shán ko zamín par se qata kar dálná mumkin hai, par yih hamári samajh se báhar hai, balki ek ná-mumkin sí maḷúm hotí hai, ki wuh us k̤hilqat ko, jo ibtidá men usí kí súrat aur zill par banáí gaí thí, badal dále, yá us ko ek umda jagah men naql i makán karne ke liye us ke ek juz ko le le, aur dúsr-
re ko behis o harakat hamesha kí zillat, balki zamín kí khád ke liye ehhor de ! Aur jab kí yih inti-zám i iláhi ke k̤hiláf hai, to záhir o sábit hai, ki sazá o jazá ke liye jism aur rúh donoṃ ká ek sáth honá ek zarúrí amr hai. Aur jab ki ek lázimí amr hai, to Kalám ke yih hawáale bhí goyá is masala i haqíqí par dál haiṃ, balki subút i kámil o lásání haiṃ. Yane, Ai kásh ki merí báten ab likhí játín ! kásh, ki wuh ek daftar men ehhápi játín ! ki wuh lohe ke qalam aur síse se patthar par naqsh kí játín ! jo abad tak báqí rahtín ! kyúñki mujh ko yaqín hai, ki merá Naját-denewálá zinda hai, aur wuh roz, i ákhir zamín par khará hogá ; aur harehand mere post ke bád merá jism kirm-k̤hurda hogá, lekin main apne gosht men se K̤hudáwand ko dekhúngá ; use main apne liye dekhúngá, aur merí hí ánkhen dekhengi, na ki koí dúsrá dekhegá, mere gurde mere andar men us ke ishtiyáq se gal játe haiṃ.—
Aiyúb 19 : 23-27. Aur Yasaiyáh is kí haqíqat ko yún bayán kartá hai, ki Wuh zafarmandí se maut

inkár karte haiñ. Aur kyún wuh aisá karte haiñ ? Is liye ki wuh is ko apní aql ke zor par hall kiyá cháhate haiñ, aur yún dhokhá khákar us ká inkár kar baiṭhte haiñ. Háiñ, dekhiye, ki mulk i Yúnán agarchi ek zamána meñ ilm meñ bahut hí barhá húá thá, par is ilm par bhí, jab Púlús rusúl ne is ká zikr kiyá, tab yih haqíqat un kí samajh meñ mutlaq na áí. Is liye ham mukarrar yih kahte haiñ, ki Yih ek sachái hai, jo Kalám i Kḥudá par mabní hai. Pas jab ki yih ek ilhámí haqíqat hai, to yih bagair Kalám, aur bagair Fazl daryáft bhí nahín ho saktí hai. Is liye agar koí cháhe, ki is meñ se kuchh jáne, to us ko lázim aur bahut munásib hai, ki duá ke sáth kalám kí tiláwat kare, aur Rúh-ul-Quds ke wasíle us ko samajhne kí koshish kare, aur tab wuh us ko ek bemisl haqíqat pákar Yahowáh ke liye ek nayá gít gáwegá.

Ab dekhiye, ilhám ham par is bát ko sábit kartá hai, ki Kḥudá jo hai, so niháyat hí pák o dáná o gunáh se mubarrá hai, aur yih ek aisí haqíqat hai, ki jis ko aql i salím bhí taslím kar letí hai. Aur jab ham is se koí natíja nikálte haiñ, to us ká lubb i lubáb yih nikaltá hai, ki Jab ki insán nekí yá badí apní púrí insániyat meñ kartá hai, to yih bhí lázim átá hai, ki wuh is kí jazá aur sazá bhí apní púrí insániyat meñ uṭháwe : kyúnki yih nahín ho saktá, aur na ádalat is ko taslím kar saktí hai, ki jism jo ki rúh kí har ek kárguzárí meñ sharík hai, sazá o jazá se barí kiyá jáe, aur sirf rúh hí sab

árám karte rahte haiñ. Lekin hán, wuhí murde, jo K̲hudáwand meñ marte haiñ, ab se mubáarak haiñ. Rúh kahtí hai, ki Hán, wuh apní mihnaton se árám páte haiñ, aur un ke aamál un ke píehhe píehhe ehale áte haiñ.—*Muk.* 14: 13. Par sharír ádmí kí áqibat nek na hogí.—*Amsál* 14: 20.

Pas jab ki ímándáron ke jismon ke liye qabr ek árám karne kí jagah qarár dí gai hai, to is se yih sábit hotá hai, ki rúh aur jism phir ek já honge, aur ek já hokar, aur ek sáth milkar hamesha kí k̲hushí aur shádmání hásil karenge : kyúñki agar aisá na hotá, to K̲hudá ke Kalám meñ Dániel kí nisbat yih na hotá, ki Tú apní ráh ehalá já, jab tak ki waqt i ákhir áwe, ki tú chain karegá, aur apne hissa par qáim rahegá, yahán tak ki dinon ká waqt ákhir áwe.—*Dán.* 12: 13. Pas záhir hai, ki ímándáron kí maut nind sí hai, aur is kí tamámí par ek mubáarak hissa ke páne ká waḍa hai. Jis waḍe meñ ús kí is zindagí kí ummedeñ chhipí húi haiñ. Lekin ham yahán itne hí par kifáyat karenge, aur qiyámat kí nisbat gaur karenge :—

Ai dosto,—Yih bát tum se poshída na rahe, ki qiyámat yá jism ke jí uthne kí haqíqat sirf Pák Kalám kí saehái hai. Aur yih ek aisí gahrí aur láhall saehái hai, ki jis ke maḷúm kar lene meñ insán kí aql árí o ájiz hai. Isí sabab se aksar log har zamáne meñ apní kotáh aqlí aur násamajhí ke báis se is mubáarak masale ke munkir bhí hote ehale áe haiñ, aur is zamáne meñ bhí hazárhá haiñ, jo is ká

Masíh aur ímándár ke rúhí rishte aur iláqe ká ján lená kuchh mushkil nahín hai, balki mumkin hai, kyúñki donoñ zinda aur salámat hain, lekin is bát ká ján lená bahut hí mushkil hai, ki kyúñkar ek máddí shai ká rishta jo apne unsaron men sar gal-kar mil gai ho, ek aise ke sáth jo zinda ho, aur ásmánon par takht-nishín ho, qáim aur sábit rah saktá hai. Par tau bhí yih haqíqat in hawálon se ki wuh K̤hudáwand men marte, yá Masíh men so játe hain, záhir hai. Aur phir is kalám se bhí, ki Imándáron ke jism Rúh-ul-Quds kí haikal hain, (1 Qur. 6 : 19) huwaidá hai. Aur jab ki wuh ek hál men us kí jins aur mál ho chuke hain, aur us ke liye maḥsús aur muqaddas bhí kiye gae hain, to दूसरे hál men bhí wuh usí ke hain, balki us ká un par dawá bhí hai, kyúñki us ne unhen apná ḥún dekar apne liye chhuráya, aur mol liyá hai. Is ke siwá, wuh us ke rúhání jism, yane kalisiyá ke jo ímándáron se baní hai, ek azú hain, is liye wuh ek aise hál men, jis men ki wuh sabhon se farámosh kar diye jáen, us kí hifázat aur us kí yád men rahite hain. Pas natíja hamáre kalám ká yih hai, ki ímándáron ke jismon ke liye qabr jo hai so sirf árám karne kí jagah hai. Par jahán tak ki is árám men mihnát ká iláqa hai, wahán tak is iláqe men sharíron ke jism bhí shámil hain. Hín, donoñ ke jism us musáfir kí tarah, jo apní roz kí manzil ko tai aur tamám karke árám ke liye sará men so játa hai, qabr men apní apní mihnaton se

Lekin chúnki ham is bāt ko aur ziyáda túl dená nahín cháhíte, is liye ham yahán itne hí par iktifá karke áge barhenge, aur is bāt par ki maut ke bad jism ká kyá hál hotá hai, gaur karenge.

Ai dosto,—Yih to záhir hai, ki kull insán marnewále hain, aur marnewále hokar ham sab ke sab zarúr marengé. Hán, sádiq aur sharír donoñ marengé, kyúnki qabr jo hai, so sab zindon ke liye ghar qarár dí gaí hai. Is ghar men jab jism rakhá játá hai, yá aur kisi súrat se us ká gor kafan kar diyá játá hai, tab wuh apne qadím fatwe ke muwáfíq ki tú kḥák hai, aur kḥák men phir mil jáegá, saṛ galkar kuchh arse ke bad kḥák ho játá hai. Lekin is par bhí jab ham ímándáron ke naql i makán karne yá un kí maut kí nisbat gaur karte hain, tab un ke haqq men ham Kalám men yih páte hain, ki wuh Kḥudáwand men mar játe hain,—(Muk. 14: 13,) yá Kḥudáwand Yisú men so játe hain.—1 *Tas.* 4: 14. Aur is se ham yih natíja lete hain, ki ímándár apní zindagí men apne Shafí se ek rishta i zátí aur andarúní rakhtá hai, is liye go ímándár kí rúh aur us ke jism ká wuh aslí yá jauharí iláqa jis se ki wuh munaqqd thá, maut ke wasíle se cháq hokar khul jáe, tau bhí us ke báis Masíh aur ímándár ká rishta aur un kí iktái munhadim nahín ho saktí hai. Par chúnki yih rishta Masíh aur ímándár men kull, yane púrí insániyat, yane rúh aur jism donoñ ke sáth hotá hai, pas yih donoñ ke sáth baná bhí rahtá hai. Aur agarchi

razá yih hai, ki un par se har ek gunáh ká dág aur har ek gunáh ká shikan, peshitar us se ki wuh us ke huzúr men láe jáen, dúr o dafa kiyá jáe.

2. Ki jab tak ki ímándár kí rúh bilkull pák na ho, tab tak wuh ásmáníon kí suhbat aur sangat ko láiq nahín hai.

Pas natíja hamáre kalám ká yih húa, ki rúh kí taqdís ká kám fauran aur usí waqt jab ki rúh jism í fání se judá hotí hai, kamál tamámí ko pahunch játá hai; aur rúh gunáh ke har ek dág aur dhabbá se barí aur mutlaq pák ho játí hai, aur yún frishtagán í pák us ko apne hamráh le, K̤hudá kí pák huzúrí men le játe hain. Lekin kyúnkar rúh men is qadr jald aur yakbayak aisí tabdílí wáqa hotí hai, ham siwá k̤hámoshí ke aur kuchh nahín kah sakte, kyúnki is muqaddame men dam márná hamará kám nahín hai, is liye ki sar í dast hamará ilm náqis hai, aur hamári samajh nátamám; par jab kamál áegá, tab náqis nest ho jáegá, aur tab ham aisí gahrí aur bhedwáli báton ko baḡhúbí ján sakenge. Ab jab ki rúh yún taqdís básil kar letí hai, tab wuh nisyán aur k̤hatá se bhí bilkull barí ho játí hai, aur us kí marzí aur k̤hwáhish men kisi nau kí bagáwat nahín rahtí hai: aur na us kí muhabbat men kisi tarah kí tabdílí yá sard mihrí hotí hai, balki us ke sáre k̤hiyál roshan hote, aur us ká dil muhabbat ká ek umandtá húa chashma ban játá hai, aur rúh aisí jaisá ki K̤hudá cháhtá hai, ho játí hai, aur tab wuh K̤hudá kí huzúrí men shád aur magan rahtí hai.

men jāne ke qābil ho jātī hai, jis ke subūt men Kalām men yūn āyā hai, ki Tum Saihūn ke pahār aur zinda K̲hudā ke shahr men jo āsmānī Yarūsalam hai, aur lākhon firishton ke pās; aur pahlauthon kī idī jamāat aur kalisiye men, jin ke nām āsmān par likhe hai, aur K̲hudā ke pās, jo sab kā Hākīm hai, aur kāmīl kiye hūe rāstbāzon kī rūhon ke pās, aur Yisū ke pās, jo nae Ahd kā darmiyānī hai, aur us chhīrke hūe lahū ke jo Hābil ke lahū se bihtar bāten boltā hai, pās āe ho.—*Ibr.* 12: 22, 23. Aur hamāre Aqāid kī kitāb kā yih masala hai, ki Admion ke badan maut ke bad k̲hāk men milkar sar jāte hai, lekin un kī rūhen, (jo na martīn, na sotīn, balki gair-fānī, hastī rakhtī hai,) fauran K̲hudā ke pās, jis ne unhen diyā, phir jātī hai. Tab sādigon kī rūhen pākizagī men kāmīl banke aur aflāk i bālā men daḡhl pāke wahān apne badanon kī purī k̲halāsī kī muntazir hokar roshnī aur jalāl men K̲hudā kā dīdār pātī hai. Aur badon kī rūhen dozaḡh men ḡalī jātī hai, jahān wuh āzāb aur nihāyat andhere men bare dīn kī adālat ke liye rakhī rahtī hai. Ab jab ki rūh kī tabdīlī zāhir hai, to suwāl lāzim ātā hai, ki Kyā is tabdīlī kī kuchh zarūrat hai? Is ke jawāb men ham yih kahte hai, ki Hān, is kī barī zarūrat hai, is wajh se:—

1. Ki agarchi K̲hudā is sar i dast kī hālat men, aise aur un ādmion se jo kāmīl nahīn hai, apne Beṭe ke wasīle se ham-kalām hotā hai, tau bhī us kī

ki rūh jism se alāhida hai, aur ki wuh us zaḳhm i kārī ke bāis, jis se ki jism qabr ke qābil ho jātā hai, halāk nahīn ho jātī hai, balki is judāī ke baḍ wuh ek dūsarī hī hālat aur hastī meṇ ho jātī hai, aur sharīr kī rūh aḏāb meṇ, aur dīndār kī rūh ālam baqā i meṇ dāḳhil hotī, aur bāqī rahtī hai, jaisā ki zāhir hai.—Aur main unheṇ hamesha kī zindagī baḳhshtā hūn, aur we kabhī halāk na hongī: aur koī unheṇ mere hāth se chhīn na legā.—*Yūh.* 10: 28. Aur phir yih ki Mere Bāp ke ghar meṇ bahut makān haiṇ; nahīn to main tumheṇ kahtā. Main jātā hūn, tāki tumbāre liye jagah taiyār karūn.—(*Yūh.* 14: 2,) tāki jahān main hūn, wahān tum bhī hoo. Aur yih ki Sharīr jalte tanūr meṇ dāl diye jāenge, aur wahān ronā aur dānt pīsnā hogā, lekin rāstbāz apne Bāp kī bādshāhat meṇ āftāb kī mānind nūrānī honge.—*Matī* 13: 42, 43. Ab ai dosto, Rūh kī baqā kī nisbat yih wuh dalīleṇ haiṇ, jin ko ki aql i salīm taslīm kar letī, aur jo hamāre imān kī āyanda ḳhushī aur ummed kā bāis ho saktī haiṇ.

Lekin jab ham imāndāron kī rūhon kī baqā kī nisbat kahte haiṇ, tab ham-sirf us se itnā hī matlab nahīn lete, ki wuh bāhosh rahtī haiṇ, par yih ki wuh ek kamāl ḳhushī aur shādmānī kī hālat meṇ rahtī haiṇ. Par chūnki wuh maut ke is pār tak nākāmil rahtī haiṇ, is liye un meṇ usī waqt, yane jism se judā hote hī ek aisī tabdīlī wāqa ho jātī hai, jis se wuh usī waqt apnī dūsarī jalālwalī hālat

hásabe par, aur us jazá yá sazá par, jis kí ki zamír ab qáíl hokar intizárí khínchtí hai, munhasir hai. Lekin jab insán in khaufon se barí ho játá hai, tab maut us ko ek dúsre hí taur ká manzar ho játí hai. Hán, aise hál men, agar insán ko us áyanda lábayán khushí kí ummed ho, tab wuh us ke páne kí garaz se maut ká bakhushíí tamám mutí ho játá hai. Aur agar yih ummed na ho, tau bhí chár náchár aur jabran aur qahran us ko barí adálat men jáná hí partá hai.

Aise hál men jab ki sar i dast kí zindagí kí sazá o jazá natíjon par mauqúf hai, to suwál lázim átá hai, ki Kyá rúh gair-fání hai?

Is ke jawáb men ham yih kahte hain, ki Hán, rúh ko faná nahín hai, is wajh se ki:—

1. Wuh gair-máddí hai.
2. Is kí qúwatan máddí qúwatan se aláhida hain.
3. Is kí zamírí qúwatan nek o bad men imtiyáz karnewálí hain.
4. Is sar i dast kí zindagí men nekí o badí kí taqsím barábar nahín hai.
5. Kull ká yih aqída hai, ki rúh ko baqá hai.

Lekin go yih dalílen rúh ke gair-fání hone ke subút men káfi hain, tau bhí in ká wujúd qúwat i idrák par mabní hai, is liye in ká mumkin-ul-bahs honá mumkin hai. Pas yih mumkin-ul-bahs dalílen rúh kí baqá ke báre men hamáre ímán kí bun-yád nahín ho saktí hain. Par jin asnád par, ki ham rúh kí baqá mánte hain, wuh Kalám i Khudá hai. Us men rúh kí nisbat yih talím hai,

ki Ham ne jo yaqín kiyá, ki Yisú múá, aur uṭhā, to yih bhí yaqín kiyá chāhiye, ki Kḥudá unhen jo Yisú men so gae hain, us ke sáth le áegá.—1 *Tas.* 4: 14. Ab agar ham in sab hawálon par gaur karen, aur in ke natíjon ko sochen, to in ká lubb i lubáb yihí nikaltá hai, ki jaisá ki thaká húa ádmí, shám ke waqt apne bistar par let játá, aur befikr ho so rahtá hai, aur jab tak ki subh na ho, áram aur naí qúwat hásil karne ke liye chup cháp pará rahtá hai, waisá hí hál kull naql i makán ímándáron ke jismon ká bhí hai. Wuh hamesha tak pare yá sote na rahenge, par we sab badal jáenge. Hán ek dam men, balki ek pal men, piehhlá narsingá phúnkte waqt, ki narsingá to phúnká jáegá, aur murgán uṭhkar gair-fání honge, aur ham badal jáenge.—1 *Qur.* 15: 51, 52.

Lekin ai dosto, sar i dast ham ímándáron ke jismon kí qabrwalí hálát ke bayán se darguzar karke, pahle is bát par gaur karenge, ki ímándár kí rúh, jab jism se judá ho játí hai, tab us men kyá tabdílí wáqa hotí hai?

Is suwál ke jawáb kí nisbat ham yih kahte hain, ki Agarchi dándáron aur sharíron par ek hí hádisa guzartá hai, tau bhí un ke natíjon men farq hotá hai. Hán, ham yih kahte hain, ki Maut ká dukh sar i dast kí zindagí ká kḥátima nahín hai, aur na hawás i kḥamsa ká maḍúm ho jáná, us kí zindagí ká ákḥir hai; par sar i dast kí zindagí ká natíja us kí dúsri hálát par mauqúf hai, balki ánewále mu-

Lekin yád rahe, ki ímándár kí maut Kalám i Pák men so jáná kahí gáí hai, par is ke siwá us ká bayán aur aur tauron aur istiláhon men bhí kiyá gayá hai. Maslan, *Is dunyá se kúch karná.*—2 Tim. 4: 6. *Marnewálon kí tarah dunyá se kúch karná.* Yashua 23: 14. *Bápdáilon men já shámil honá.*—Qáz. 2: 10. *Apne logon men já milná.*—Istis. 32: 50. *Is khíma sá kháki ghar ká ujar jáná.*—2 Qur. 5: 1. *Khák se milná.*—Wáiz 12: 7. *Dam ká níkal jáná.*—Aam. 5: 10. *Badan se widá honá, aur Khudáwand ke huzúr men já rahná.*—2 Qur. 5: 8. *Yisú men so jáná.*—1 Tas. 4: 14. Par yahán ham aur tauron aur istiláhon ko chhoṛkar, aur un ke bayán se munh moṛkar, sirf ímándár ke so jáne kí istiláh ká bayán, jaisá ki Kalám men áyá hai, pesh karke áge baṛhenge. Yáne, un men se bahu-tere, jo zamín par, khák men so rahe hain, jág uṭhenge, baz hayát i abadí ke liye, aur baz rus-wáí aur zillat i abadí ke liye.—Dán. 12: 2. Aur 1 Qur. 15: 6 men yún hai, ki Bád us ke páneh sau bháion se ziyáda the, jinhen wuh ek bár dikháí diyá, aksar un men se ab tak maujúd hain, par kaí ek so gae. Aur Lúqá apne Aamál kí kitáb ke 7 báb kí 60 áyat men auwal shahíd Stafanus kí maut kí nisbat yún farmáte hain, ki Wuh ghutná tekkar zor se pukará, ki Ai Khudáwand yih gunáh un ke hisáb men mat rakh. Aur yih kahke so gayá. Aur un sab kí nisbat jo ímán men naql i makán kar gae hain, Pulús rasúl yún farmáte hain,

isí liye áyá bhí hai, ki Kámil ko ták, aur sídlhe ko dekh rakh; ki aise ádmí ká anjám salámatí hai. Par khatákár sab ke sab halák ho jáenge; sharír ká anjám nestí hai. Sádiqon kí naját K̤hudáwánd se hai; dukh ke waqt wuh un ká búta hai.—*Zab. 37: 37—39.* Is ke siwá aksar aisá bhí hotá hai, ki go ímándár jism men dukh bhí páe, par is par bhí wuh zamír aur dilí árám se mamúr rahatá hai, kyúñki wuh jántá hai, ki wuh kis par ímán láyá hai, aur us ko yaqín hai, ki jis ke háth men us ne apne yaqín aur ímán kí amánat sompí hai, so ákhir tak wafádár hai. Is ke siwá wuh un se bhí jo us ke pyáre aur yagáne hain, barí muhabbat aur ulfat se judá hotá hai, aur apne Báp ke ghar aur pah-lauthon kí jamáat men shámil hone ke liye, un se rukhsat ho ehalá játá hai; balki jab wuh un se rukhsat hotá hai, to wuh apne azízon ko us kí jis ne us kí hifázat kí, hifz men elhor játá, aur apní rukhsat aur rawánagí men apne ímán kí kamál khushí ko záhir karte, aur yún kah-te húe úpar ko chahtá hai, ki Ásmán par kaun hai, jo merá hai, magar tú? aur zamín par koí nahín, jis ká main mushtáq hún, magar tú?—*Zab. 73: 25.* Aur jab ímándár kí rúh yún khushí aur tamanná e tamám jism se widá aur judá ho, ásmán kí taraf ráhí hone ko apná rukh kartí hai, tab us kí peshwái aur rahbarí ke liye firishte áte, aur us ko ásmání makán-on men, jahán us kí kull hálát khushí men badal játí hai, le pabuncháte hain.

apne láiq baná letá hai. Lekin go yih misálen hamáre púre matlab ko hall nahín kar saktí hai, tau bhí qaríb qaríb hone ke sabab kisí qadr káfí hai. Lekin agarchi díndár aur sharír par ek hí hádisa guzartá hai, tis par bhí díndár aur sharír kí maut men bará farq hai: par yih farq záhir men to nahín hotá, lekin natíjon aur us ke maqsadon men hotá hai. Hán, jab díndár martá hai, tab wuh gunáh kí jang i dáimí ko tamám kartá hai, aur K̤hudáwálí súrat ke phir hásil karnewále daur ko k̤hatm kartá hai. Balki maut men us ke sáre dukh bhí tamámí ko pahunch játe hai, aur us ká wuh parda bhí jis ke báis kí wuh jalál i áyanda ko nahín dekh saktá thá, ab uñh játá hai, aur us kí wuh darmiyání díwár bhí jis ke sabab wuh apne ásmání Báp ko nahín dekh saktá thá, gir játí hai. Lekin hán, wuh maut ke waqt faná-pizír aur marnewále jism kí ízáon ko to beshakk ma'lúm kartá hai, balki kabhí kabhí us ká dukh aur us kí taklífen hadd se ziyáda barhí húi bhí ma'lúm hotí hai, par dúsrí dunyá kí nisbat wuh apne dukh-on men bhí jalál kí ummed se bhará húá nazar átá hai. Aur yún ham jalál ke ek wáris ko apní mí-rás par jo us ke Málík aur K̤hudá se us ke liye taiyár kí, aur k̤harídí gaí hai, qabza páte hue dekhte hai. Aur wulí maut jo ná-táibon aur bedínon ke liye, jo us ke dahine báen hai, k̤hauf aur hairat aur dar ká báis hai, us ke liye ek jalál ká darwáza aur k̤hushí ká sabab ho játí hai: aur

hamáre apne k̥hiyál haiṇ, aur K̥hudá ke k̥hiyál us ke apne k̥hiyál haiṇ, hán, hamáre k̥hiyál hamá-
 rí kotáh aur náqis aql kí bunyád par haiṇ, aur
 K̥hudá ke k̥hiyál us kí barí aur behadd dánish par
 mabní haiṇ. Is liye in donon ká ek ho jáná muliál
 hai. Hán, sirf ham yahán itná kahte haiṇ, ki
 kafáre ke hone par bhí hamárá maut ke mutí ho
 jáná thík usí barswálc ghar ke andáz par hai, jis
 ká zikr Ahbár 14: 45 men áyá hai, yañe, ki Káhin
 us ghar ko, aur us ke pattharon ko, aur us kí lak-
 rion ko, aur us kí mittí ko giráwe; aur wuh un-
 hen shahr ke báhar nápák jagah par le jáwe.
 Aur ab isí tarah K̥hudá hamáre is jismí aur mittí
 ke k̥híme aise ghar ko, jo gunáh ke korh se nápák
 ho gayá hai, maut ke wasílc se girá detá hai, aur
 goyá hukm detá hai, ki ise shahr ke báhar qabr
 men dál do. Lekin yahán yih bhí yád rahe, ki
 yih hukm i rasmí sirf mittí ke básanon aur ehízon
 kí nisbat thá, qímatí ehízon kí nisbat yih hukm na
 thá, balki un kí nisbat yih hukm thá, ki we yá to
 ág men táí yá galái jáen, yá pání men dhoí jáen.
 Ab yih to záhír hai, ki hamárá rúhen jo haiṇ, so
 barí qímatí haiṇ, aisá ki k̥hud K̥hudá hí ne in ko
 barí qímatí qarár diyá hai. Aur ab go wuh gunáh
 ke sabab nápák ho gaí haiṇ, tau bhí K̥hudá unhen
 barbád nahíñ kar detá, par wuh hamáre jism
 ko k̥hák men pher detá hai, aur hamárá rúh ko
 apní rúh kí ág aur apne Beṭe ke k̥hún aur us pání
 men jo us ke pahlú se niklá, sáf o pák kar, unhen

kuchh rāz insān ke dil par us waqt khul jātā hai, jab ki wuh Kḥudā kī Rūh se kalām kī bārīkīon ko samajhne lagtā hai, aur yūn we hī bāten, jin men ki wuh peshtar ghabrātā thā, ek aisī kḥushī aur tasallī kā bāis ho jātī hai, ki jin ke bāis se mard i Kḥudā, Kḥudā ke bande Dāūd kī tarah yih kahne lagtā hai, ki Kḥudāwand-kā ek nayā gīt gāo, kyūnki us ne ajāibāt kiye hai, us ke dahine hāth aur muqaddas bāzū ne use fath baḥshī hai. Lekin hān, ba-zāhir to yih haqīqaten aisī mushkil hai, ki jab ham in men se ek par gaur karte hai, to usī waqt ek dūsarī us se bhī mushkil hamāre sāmhnē pesh ā jātī hai. Maslan, agar ham is haqīqat ko apne pesh i nazar rakhkar āp hī men yih suwāl karen, ki Jab ki Masīh imāndāron kī kḥatīr aur un ke liye kafāra ho chukā hai, to kyūn imāndār jismī maut ke sazāwār hote hai? Ab is kḥiyāl ke karte hī ek aur bhī kḥiyāl is ke sāth ā jātā hai, ki Hān, jab ki kafāra ho chukā hai, to imāndār imān ke lāte hī, gunāh aur us kī ālāish se kyūn ek laḥt hī barī nahīn ho jāte hai? Aur kyūn gunāh un ke kāmōn ko ganda karne aur un kī tasallī aur un ke ārām men kḥalal dālne ke liye un men banā rahtā hai? Aur kyūn un kī ragbaten shaitānī huā kartī hai? aur kyūn we musībaton aur taklīfon ke hāmīl hote hai? Ab yih sārē kḥiyāl bhī aise hī hai, jaisā ki kafāre kā ho jānā, aur is par bhī imāndār kā maut ke mutī honā.

Lekin ai dosto, yih yād rahe, ki hamāre kḥiyāl

fatwe kí sazá ko jo Qádir i Mutlaq alikam-ul-háki-
mín ne apní sháhána marzí aur adálat ke mutábíq
thahrái hai, hámil ho, us ke púre natíje ko pa-
hunchte haiñ. Lekin agarchi yih bát qábil i qabúl
aur taslím hai, balki sahíh o durust hai, tau bhí jab
ham is bát par, ki is fatwe ke mátaht kull ímándár
bhí haiñ, aur ki we us se barí nahín haiñ, aur
na ho sakte haiñ, gaur karte haiñ, tab yih suwál
lázim átá hai, ki ham is gair-mafrúq haqíqat men
kyúnkar farq yá tamíz karen? Is liye ki ímándár-
on ke liye to *kafára* ho chuká hai, jis ke báis un
ke gunáhi miṭáe aur muáf kiye gae haiñ, aur jis
muáfí ká natíja, ímándáron par se har ek lanat aur
us ke asar ká uṭh jáná aur us se barí aur bebák ho-
ná hai. Pas to aise hál men, jab ki maut gunáh ká
íwaz hai, to we kyún us ke mutí aur mátaht hon!

Ai dosto, is mushkil suwál kí nisbat ham yih
kahnte haiñ, ki Go yih ajíb bát kitní hí adaq kyún
na ho, par tau bhí yih ek akelí hí haqíqat nahín
hai, jo ímándáron kí tawáríkh yá un kí zindagí ke
hálát se wábasta ho, par is ke misl aur bhí aisí
bahuterí haqíqaten haiñ, jo un kí zindagí men dar-
pesh haiñ, aur jo hamárá kotáhi aql ke dáira e aql o
imkán aur daryáft ke báhar haiñ, aur eká ekhi
samajh men nahín á saktí haiñ. Tis par bhí un
ko taslím kar lená wájib aur munásib hai, kyúnki
un ká maṭhraj aur un ká ehashma Kalám i Khudá
hai. Lekin is sab par bhí ham yih kahnte haiñ, ki
In beshqímat aur be-bahá marífaton ká kuchh

kí kull aulád par us waqt kiyá gayá, jab kí us ne bargashitagí ká gunáh kiyá. Aur chúnkí ham bhí us kí pusht men maujúd the, aur wuh apní kull aulád ká sir aur qáim-muqám thá, pas yún wuh maut ká fatwá apne par, aur apní kull aulád par láyá; jaisá kí záhír hai, kí Maut sab men phailí, is liye kí sab ne gunáh kiyá:—*Rúm. 5: 12.* Aur is ká natíja goyá yih húa, kí na sirf insán apne lí gunáh ke báis, maut ká murtakib húa, par maut kí mírás ká hissedár hokar maut ká mutí húa, jaisá kí áyá hai, kí Maut ne Ádam se le Músá tak (bal-kí is ghanṭe tak) un par bhí jinhon ne Ádam ká sá gunáh nahín kiyá, (yaṇe hamáre bachchon par jo náfarmání ke sazawár nahín,) jo ánewále ká nishán thá, bádsháhat kí,—*Rúm. 5: 14.* Pas záhír hai, kí gunáh ke báis kull baní Ádam kyá haqír, kyá faqír, kyá amír. kyá buḍḍhá, kyá jawán, kyá bachchá maut kí saltanat kí mátahtí men á gae hain. Aur go ham is ráz i azím ko, kí kyúnkar ek hálát i tiflí, aur dúsrá álam i shabábí, aur tísrá álam i pírí, aur chauthá, hálát i paidáishí, aur páncḥwán hálát i ribmí lí men mar játá, aur maut ká shikár ban játá hai, nahín ján sakte, tau bhí ham itná to baḡhúbí jánte hain, kí maut ke fátwe kí mátahtí men kull baní Ádam á gae hain, aur ab maut jo hai, so un ká charwáhá hokar Kḥudá ke us fatwe ko, jo us ne gunáh ke sabab baní Ádam kí nisbat kiyá hai, kí Tú ḡhák hai, aur phir ḡhák men jáegá, púra karnewálí hai, jis ke wasíle kull ḡhátí us

karegá. Aur kyá tum ne Masíh ko pahin liyá hai? Kyá tumhári kamar sachái se kasí hai? Kyá tum rástbázi ká baktar pahine ho? Kyá tum ne apne pánon men sulh baḡhshnewálí Injíl kí ehálákí pahiní hai? Kyá tumhári rán par ímán kí sipar laḡaktí hai? Aur kyá tum naját ke ḡhod, aur Rúh kí talwár, aur duá kí intizári se árásta ho? Agar aisá hai, to tum zarúr shádí ke ghar men jáne ke liye taiyár ho. Aur tum hí wuh ho, jin ko Yahowáh ke liye ek nayá gít gáná zarúr hai. Aur agar taiyár nahín ho, to ham yih kahte hain, ki Is baḡe aur bhári suwál par jo is tamsíl se nikaltá hai, gaur karo, aur jab tak tum is ká jawáb na de lo, tab tak ḡhámosh mat ho.—Kyúnki buláe húe bahut hain, par barguzíde thore hain.

VII.

اَجْتَبِ كَامَ جَوِ يَاهُوَءَاهِ نِهْ هَامَارِهْ لِيْءِهْ كِيْءَا
هَآلِ، سَوِ يِيْهْ هَآلِ، كِيْ اُسْ نِهْ هَامَارِهْ جِيْسْمَنْ
كِيْ اِكْ اَجْتَبِ تَابْدِيْلِيْ مُوَقَّرَارِ كِيْ هَآلِ.

Ai dosto,—Tum jo Kalám i Pák ke hámil ho, yih bát baḡhúbí jánte ho, ki gunáh ke báis kull baní Ádam ke liye ek bár marná, aur baḡd us ke ádálat muqarrar húí hai.—*Ibr.* 9: 27. Aur is ádálat ke muqarrar hone kí wajh yih hai, ki sabhon ne gunáh kiyá hai, aur Ḳhudá ke jalál se mahrúm hain.—*Rúm.* 3: 23. Aur jab Ḳhudá ke jalál se mahrúm hain, to zarúr lázim áyá, ki gunáh ká iwaz maut ho.—*Rúm.* 6: 23. Aur jab yih lázim áyá, to yih fatwá e lázimiýat i maut Ádam aur us

qáim rahegá, so ajr páwegá, aur jis ká kám jal jáegá, wuh nuqsán uṭháegá. Par Barre kī shádī meṇ sirf we hī sharīk honge, jo haqíqat meṇ us ke ḵhún ká surḵh libás pahine honge. Lekin riyákár aur námi Masíhī ko us dīn sharm ke siwá kuchh bhí háth na áwegá, aur us ke we bhí kapre, jin ko kī wuh Īsáiyat samajhtá thá, utár liye jáenge, aur us ko us jagah meṇ jo shaitán aur us ke pairaon ke liye ṭhahráí gai hai, jáná paregá. Is liye niháyat zarúr hai, ki ham is tamsíl ke wasíle se, jo Ḵhudá ke ajīb fazl ká bayán kartí hai, dānish hásil karke, apní buláhaṭ aur barguzídagí ko sábit karen, aur use yaqíní banáen. Is liye kī ham to wuhí aur we hī hain, jin se kī yih kahá játá hai, kī Biyáhi meṇ áo, kyúnki sab kuchh taiyár hai. Pas munásib hai, kī ham us kī jo yih kahtá hai, kī Sab kuchh taiyár hai, ihánat na karen. Aur yih bhí wájib aur munásib nahín, kī ham auron kī tarah beḵhabarí se sowen, balki hoshyár aur jágte rahen, is liye kī waqt guzartá chhalá játá hai, balki bahut hī tboṛá rah gayá hai, aisá kī bádsháh mihmánon ko dekhne ke liye áne hī par hai, yahán tak kī us ke áne ke ásár bhí namúdár ho chuke hain, balki pahlí turhí phunk chukí hai, kī Dekho ḍulhá átá hai. Ab socho, aur zará gaur karo, kī Kyá tum shádí ká libás pahine ho ? Yá ab tak un páneh nádán kunwáron kī tarah únghte ho ? Agar únghte ho, to suno, Injíl kī yih pukár hai, kī Ai sonewále jág, aur murdon meṇ se uṭh, kī Masíh tujhe roshan

dekhá, jo shádí ká libás pahine na thá, aur us se kahá, Ai miyán tú shádí ke kapre pahine bagair yahán kyún áyá ? Is par us kí zabán band ho gaí. Tab bádsháh ne naukaron ko kahá, Us ke háth páñw bándhkar, use le jáo, aur bábar andhere men dál do, wabán roná aur dánt písna hogá.

Ab ai azízo, zará is khaufnák anjám par gaur karo. Dekho, jaisá ki Lút kí jorú kull náfarmán-bardáron ke liye ek tambíl aur gunáh se bachne ke liye namak ká ek khambhá ban gaí, waisá hí yih shakhs bhí kull námí Masíhion ke liye ek dalíl hai. Hán, ham to yih kahte haiñ, ki Masíh kí kalísyá e zamíní men jab tak ki yih dunyá qáim hai, námí aur záhírí Masíhí páe jáenge, aur aise bhes men bhí honge, ki un men aur haqíqí Masíhion men, insán ke liye baz waqt farq aur tamíz karná bhí mushkil hogá, kyúnki insán ke dil ko haqíqí taur par parh lená, yá us ke dil ke andeshon se wáqif ho jáná insán kí táqat se báhar hai: par Kḥudá to thaṭṭhon men nahín uráyá já saktá. Wuh to dilon ke kḥiyálon ko jántá, aur dúr se andeshon ko ján letá hai. Is liye wuh ek din haqíqí aur gair-haqíqí Masíhí men wájibí tamíz aur farq kar dikhláegá. Aur tab us barí adálat kí ág ke sámhne siwá haqíqí ímándár ke baná húa Masíhí hargiz na ṭhahregá, kyúnki har ek ká kám zahir hogá, ki wuh din use zahir kar degá, Is liye ki aise kám ág se zahir hote haiñ, aur jis ká kám jaisá hai, ág parakhegí. Jis ká kám jo us ne us par banáyá

piyár karke us ko radd karná, láchon kí halákat ká sabab hai! Hán, ai dosto, agar tum sirf jahannam men jhánk sako, to tum us men láchon páoge, jo is ke liye ki unhon ne K̲hudá kí aḡhláqí shariát, yane das hukmon ko udúl kiyá hai, wahán yá us men dále gae hain, par is liye wahán dále aur dhakel diye gae hain, ki unhon ne haqq bát, aur K̲hudá kí naját aur us kí fazlwálí dawát ko nápasand kiyá hai. Kyúñki Masíh to muhabbat se un ke liye muá, par afsos, unhon ne us ko radd kiyá! Is liye ai dosto, soeho, aur gaur karo, ki tumhárá kyá hál hai? K̲hudá ko radd karná halkí bát nahín hai, paine kí kí par lát márná thík nahín hai. Ag par chalná aqlmandí nahín hai. Pas ham Masíh ke elehí hokar tumhárí minnat karte hain, ki Súraj dúbne se peshtar K̲hudáwand kí buláhaṭ ko qabúl karo, aur jis waqt ki wuh mil saktá hai, tum us kí talásh karo. Hán, Masíh ko apná dost banáo, aur fazl ke wasílon kí qadr karo, aisá ki tum Yahowáh ke liye ek nayá gít gá sako.

4. Phir yih bhí gaur ke qábil hai, ki we sab jo apne ko Masíhí qarár dete hain, aur haqíqat men nahín hain, ek din pakre jáenge, aur un ká sára hál khul jáegá, aur tab we sharminda ho, aur adálat ká fatwá sun, jahannam men dhakel diye jáenge. Aur is bát ke subút men hamáre K̲hudáwand ká yih farmúda hai, ki Jab biyáh ká ghar mihmánon se bhar gayá, tab bádsháh mihmánon ko dekhne ke liye andar áyá, aur us ne wahán ek ádmí ko

aksar log use qabúl nahín karte ! Dekhiye har har kalísyá men aise log páe játe haiñ, jin ko Kḥudá ká Kalám bilánága sunáyá játá hai. Hán, we sálon sál use sunte haiñ, balki we aksar use apní zindagí bhar sunte haiñ, par tau bhí un par, yá un ke dilon par, is ká koí asar nahín hotá ! Goyá un ká dil chakkí ke nichle páṭ kí tarah saḥt ho rahá hai. Pání patthar men to asar kar saktá hai, par háe Kalám un men asar nahín kartá. Hán, we aisá kabhí nahín sunte, ki wuh un ke andar jákar kuchh apná kám kare ! Aur na we us par aisá ímán láte haiñ, ki jis se un kí beshqímat rúh bach jáe, is liye ki we apní náqis samajh aur apní sangdilí ke muqábale men us kí zarúrat nahín dekhate, aur na we us men koí ḥúbsúratí páte haiñ, ki us par nigáh karen ! Aur go we Injíl aur us kí buláhaṭ kí ihánat na karen, tau bhí we use apne dil men qabúl nahín karte. Injíl, aur us kí buláhaṭ, aur naját aur us kí ḥúbí, hayát aur abadí ḥushí ke muqábale men we dunyá aur us kí púch lazzaton ko ziyáda pasand karte haiñ. Aur agarchi yih ek haulnák hálat hai, tau bhí logon, yane, kalísyá men ámm aur kasrat se hai. Lekin ai dosto, go auron ká yih hál ho to ho, lekin ab main púchhtá hún, ki Tumhárá kyá hál hai ? Ai bháío, yih mumkin hai, ki log kisí ámm bímárí yá gunáh ke báis hazáron halák aur faut ho jáwen. Par Injíl aur us kí dawát se gáfil aur befikr rahná, yá us ke qabúlne men uzr karná, yá kisí gunáh ko ziyáda

wálí dawat ko qabúl karne ke liye dil se áamáda aur taiyár ho.

Lekin afsos, aksar log hain, jo is fazlwálí dawat ko qabúl karne mein ánákání aur ʔzr karte hain. Lekin jáno, ki Kḥudá aison ke kḥún se pák hai. Agar we is dawat par bhí balák hon, to yih unhín ká qusúr hai : kyúñki Kḥudá jo kuchh ki use kar-ná thá, so un ke liye sab kuchh kar chuká hai. Isí liye Pák Kalám har ek insán ko, ek jawáb-dih maḥhlúq bhí batlátá hai, balki har insán ká zamír bhí is kí gawáhí detá hai. Aur yihí wuh kḥáss sabab hai, ki jis se yih fazlwálí dawat ámm taur se har ek ke sámhne pesh kí játí hai, aisá ki, aisá ek bhí nahín hai, jo yih kah sake, ki Merá is mein his-sa nahín hai. Lekin go tang darwáze mein sabhon ko dáḥhil hone ke liye hukm hai, par agar na hon, to yih saḥt qusúr unhín ká hai. Ab ai dosto, Tumhárá kyá hál hai ? Kyá tum ne is fazlwálí dawat ko qabúl kiyá hai ? Ham to jánte hain, ki záhiri buláhat mein to tum sab sharík ho. Lekin kyá tum is mein haqíqí aur bátini taur par bhí shámil ho ? Agar shámil ho, aur tum is fazlwálí dawat ká maza uṭhá chuke ho, to tumhárá haqq hai, ki Yahowáh ke liye ek nayá gít gáo ! Aur agar nahín, to ab bhí jagah hai, áo, aur is dawat ko qabúlo, aur tumhárá bhalá hogá, aur kḥair aur salámatí tumháre sáth pái jáegí.

3. Yih bhí qábil i gaur hai, ki agarchi yih dawat i Injíl, yún pesh kí játí hai, lekin afsos, is par bhí

ham Injíl kí dawat aur us kí buláhaṭ par gaur kar-
 te haiṇ, aur us kí barí taiyárí aur sámán par soch-
 te haiṇ, aur us ke khádimon par, jo is dawat ká
 paigám logon ke pás le játe haiṇ, liház karte haiṇ,
 to ham Kalám kí pushtí aur us kí himáyat par yih
 kahte haiṇ, ki Agar koí halák howe, aur apní besh
 qímat rúh ko khowe, tau bhí wuh anjám i kár yih
 na kah sakegá, ki Merí halákat ká báis Kḥudá hai.
 Kyúnki Kḥudá to gunahgáron ko qabúl karne aur
 unhen apná beṭá banáne ke liye taiyár hai; balki
 kahtá hai, ki Ai beṭe, aur ai beṭí, apná dil mujho
 de, aur main use apne láiq kar lúngá. Aur Beṭá
 jo hai, so muáf karne, aur sárí gandagí se pák kar-
 ne ke liye maujúd hai, balki us ne apná khún isí
 ek kháss garaz ke liye baháyá hai. Aur Rúh-ul-
 Quds jo hai, so sar i nau paidá karne, aur apní tásír
 aur qúwat ke wasíle se har ek ko ásmán ke qábil
 aur láiq banáne ke liye ámáda hai. Aur firishte jo
 haiṇ, so ek gunahgár par, jo tauba karke Masíh kí
 taraf phirtá, aur apní naját ke liye, us par ásrá aur
 bharosá rakhtá hai, khushí karne ke liye maujúd
 haiṇ. Aur fazl jo hai, so aise shakhs kí madad
 karne ko taiyár hai. Aur Kalám i Iláhí jo hai, so
 aise kí madad karne, aur use talím dene, aur Kḥudá
 kí muhabbat ko us par kholne ko maujúd hai.
 Aur ásmán jo hai, so yihí cháhtá hai, ki har gunah-
 gár ká maqám yahín ho. Aur kalísyá jo hai, so
 yihí kahtá hai, ki Abhí jagah hai. Ab sirf ek hí
 bát zarúr hai, aur wuh yih hai, ki gunahgár is fazl-

yaṭīm aur bewa ko, ki Kḥudá terá Báp aur shauhar hai, aur gumshuda ko, ki Kḥudá ká Beṭá tujhe bacháne aur khojne ke liye áyá. Aur beráh aur bhaṭke húe ko, ki ráh aur Haqq aur zindagí Masíh hai. Hán, qaidíon ke liye kḥushkhabarí hai. Ná-ummed ke liye ummed hai ! Bímár ke liye dawá hai ; andhe ke liye ánkḥ hai, murde ke liye zindagí hai. Hán, sabhon ke liye sab kuchh hai. Is liye kī Kḥudá apne Beṭe meṇ hokar gunahgáron ko áp se milá liyá cháhtá hai ; kyúnki wuh muhabbat se mamúr hai. Aur isí liye Rasúli maqbúl ne farmáyá hai, ki Muhabbat is meṇ nahín, ki ham ne Kḥudá se muhabbat rakhí, balki is meṇ hai, ki us ne ham se muhabbat rakhí, aur apne Beṭe ko bhejá, ki hamáre gunáhon ká kafára howe.—1 Yúh. 4 : 10. Ab kyá yih behadd faẓl o rahm nahín hai ? Aur agar hai, to kyá hamen is faẓl o rahm ke liye Yahowáh ká ek nayá gít gáná na cháhiye ? Gáo Masíhío, kyúnki tum par behadd rahmat kí gaí hai.

2. Yih bhí qábil i gaur hai, ki Injílí dawát jo hai, so niháyat hí ámm aur wasí aur kámil aur behadd hai, kyúnki tamsíl meṇ áyá hai, ki Jab dawát ká sab sámán taiyár ho chuká, aur koí bhí chíz taiyár hone ko báqí na rah gaí, tab bádsháh ne mihmánon ke pás apne kḥádimon kí marifat yih kahlá bhejá, ki Ab sab kuchh taiyár hai, biyáh meṇ áo. Aur ab dekhiye, Kḥudá ne bhí insán kí naját ke liye sab kuchh taiyár kiyá hai, aisá ki jab

sá-rí há-jat-on ko rafá karne ke liye har tarah ká sá-mán, hán, umda se umda chízon ká sá-mán chuná húa hai, balki rúh kí rúhání bhúkh aur piyás ko mi-táne ke liye rúhání mann aur áb i hayát maujúd hai, aur mu-á-fí há-sil karne ká, aur K-hudá se az sar i nau mel karne ká sá-rá sá-mán taiyár hai, hán, is jahán men zinda ummed, aur jahán i áyanda men jalál maujúd hai, balki kasrat se hamá-re sámhne pesh kiyá játá hai. Hán, ai dosto, yih ek ajíb dá-wat aur ek ajíb dastarkh-wán hai, jis par, sá-rí charbdár chízen aur bihisht ke mewe chune gae hai, kyú-nki is ziyáfat ká maujúd aur muhaiyá karnewálá hamá-rá K-hudá-wand Yisú Masíh hai, jis ká ikhtiyár sab kuchh par hai. Aur wuh in wasílon ke wasíle se, hamen ap men dáli kí tarah jo-rá, balki ek kiyá cháhtá hai, aur piyá-re farzandon kí tarah apne Báp ke gharáne men shá-mil kiyá cháhtá, aur apní sadáqat ke libás se mal-bús karke, hamen ásmán men jagah diyá cháhtá, aur adálat ke din hamen apne Báp ke huzúr aur us ke takht ke sámhne be-á-ib házir kiyá cháhtá hai. Garaz ki Injíl bhúkhí rúh ko k-hurák kí dáwat detí aur kahtí hai, ki A-o, aur k-hushí se kháo, aur use jo apne gunáhon se mahsúl lenewále kí mánind gamgín hai, yih ishára kartí hai, ki A, aur dilí ta-sallí ká surkh jám uthákar pí le, aur tú dilí árám jis ko dunyá na de saktí, aur na le saktí hai, há-sil karegá. Aur be-dar, aur be-ghar ko kahtí hai, ki A, Masíh ne tere liye mahal taiyár kiyá hai. Aur

wasíle se yahán yih bát záhir kí játí hai, ki we Khudá kí fazlwálí dawwat ko radd karne ke báis kyúnkar aur kis tarah se mardúd honge. Lekin ai dosto, yih tamsíl ap men sirf itná hí matlab nahín rakhtí hai, par apne men ek bará aur bhárí aur wasí mazmún rakhtí hai. Balki yih un sab ke liye jin ko ki Injíl kí manádí kí játí hai, aur jo Khudá ke fazl se Injilí dawwat men buláe jákar kalísiyá men sharík aur fazl kí niámaton men his-sadár hain, aur apne ko Masíhí qarár dete hain, ek kasautí aur apní dilí hálat aur Khudá ke fazl ko jánne ke liye ek haqíqat aur dalíl hai. Balki yih ek rúhání taswír hai, jo Rúh-ul-Quds se khín-chí jákar hamáre sámhne is tarah se pesh kí játí hai, ki goyá kahtí hai, ki Agar tú ánkhi rakhtá hai, to apní hálat ko dekh, aur jo tú kán rakhtá hai, to baḡhúbí sun le, ki Áj tujhe kyá kahá játá hai, kyúnki yih tamsíl wuh hasht-pahlú jawáhir hai, jo har chahár taraf se chamakkar Khudá ke fazl ká jo us ne gunahgáron par kiyá hai, izhár kartí hai ! To ab

1. Gaur kíjiye, ki Injíl i mubáarak jo hai, so is tamsíl men ek shádí kí dawwat se tashbíh dí gaí hai, kyúnki áyá hai, ki Ásmán kí bádsháhat us bádsháh kí mánind hai, jis ne apne Beṭe ká biyáh kiyá. Ab biyáh men jaisá ki tum jánte ho, mihmánon ke liye har tarah kí umda aur nafís chízen taiyár kí játín, aur dastarkhwán par chuní játí hain. Pas yihí hál Injíl ká bhí hai. Us par insán kí rúh kí

kisí ráz ko jánne ke liye bare gaur aur soeh men hain. Ab isí fazl ke izhár aur K̤hudá ke piyár se Kalám i Pák bhará húa hai, aur jo har ek gunah-gár se yih kahtá hai, ki K̤hudá ne jahán ko aisá piyár kiyá hai, ki us ne apná eklautá Betá bakhshá, táki jo koí us par ímán láwe, halák na howe, balki hamesha kí zindagí páwe. Ai Masíhío, kyá tum is piyár aur is fazl kí qadr na karoge ? Aur kyá tum is barí bakhshish ke liye K̤hudá ká ek nayá gít na gáoge ? Dekho, jab firishton ne K̤hudá ko tum par fazl aur rahm karte dekhá, to unhon ne apne K̤háliq ko aisá ajíb rahm karte húc dekhkar us kí hamd men ek nayá gít gáyá. So ab kyá tum jin par yih fazl kiyá gayá hai, aur jo us kí fazl i muftwálí naját men sharík ho, us kí hamd men, jis ne tum ko piyár se piyár kiyá hai, ek nayá gít na gáoge ? Gáo, Masíhío, ki yih tumhárá haqq hai, aur yih tum ko zebá hai. Lekin ham is fazlwále masale kí bát ko bahut túl na denge, par is kí haqíqat ko us tamsíl ke wasíle se jo Matí ke 22wen báb kí 1 se 14 áyaton men miltí hai, aur jo kisí bádsháh ke beṭe kí shádí kí tamsíl kahlatí hai, aur jis men mihmánon ke liye har tarah kí k̤hushí aur nashát ke sáman muhaiyá kiye gae hain, pesh karenge. Ab dekhiye, jab ham is tamsíl kí biná par gaur karte hain, to auwal ham is kí nisbat yih kahte hain, ki Is tamsíl ká matlab bhí misl aur baz tamsílon ke qaum i Yahúd se taḷluq rakhtá hai, balki is ke

magrúrí ká gunáhi kiyá, aur K̲hudá kī pák aur be-tabdíl shariát ká udúl kar, apne ko lanat, aur sazá, aur gazab, aur maut, aur jahannam ke láiq banáyá, tab wuh K̲hudá jo apní zát aur hastí meṇ gaiyúr aur betabdíl hai, insán ko bacháne kī nisbat apne pyáre aur eklaute Beṭe ko bhejne ke liye ámáda aur taiyár ho ! Aur insán se us kī pareshání aur k̲hasta hálát aur súrat meṇ yún kahe, ki Ai insán agarehi tú ne merá gunáh kiyá, aur apne ko barbád kar dālá, tau bhí mere háthoṇ terí naját hai ! Hāṇ, terí k̲hátir, aur tere bacháne ke liye main apne piyáre Beṭe ko bhej dúngá, jo aurat se paidá hogá, aur terá iwazí hokar maregá, apne k̲hún se tere gunáh dhámpegá, aur tujh ko mujh se miláegá, aur apní sadáqat aur sawáb ko tujh par mahsúb karke, tujhe ásmání firdaus aur merí huzúrí ke láiq az sar i nau banáwegá : aisá ki main terá Báp húngá, aur tú bataur i tabanní, merá beṭá ho jáegá. Ab k̲hiyál karo, aur zará socho, ki Kyá yih K̲hudá ká fazl i behadd nahín hai ! Hāṇ, wuh fazl i behadd, jo wuh ham kípoṇ aur múrid i lan bandon par kartá hai. Ah is fazl kī haqíqat aur us kī gahráí aur úneháí aur lambáí aur chauráí kī máhiyat kaun bashar ján saktá hai ! Yih to ek ráz i amíq aur sirr i be-tahqíq hai, balki yihí wuh fazlwálá ráz hai, jis ko jánne meṇ firish-te hairán hain, kyúṇki agar we is ko jánnte, to rahmat ke takht aur kafáre ke sarposh ke úpar karúbíon kī shakloṇ aisí na baní hotín, ki goyá we

hidáyat ká qánún na banáoge ? Ai Masíhío, Báp ne yih ajíb kám tumháre hí liye kiyá hai ! Wuh cháh tá hai, ki tum dánishmand bano, aur is ajíb kám par gaur karke, us ke shukrguzár aur mad-dáh hoo, balki gít gáte húc us kí bárgáhon men házir hokar us ke pák nám ko mubáarak kahó, aur us ke liye ek nayá gít gáo.

VI.

AJIB KAM JO YAHOWAH NE KIYA HAI, SO US KE
KAMÁL FAZL KA IZHAR HAI.

Ai dosto,—Agar tum is fazl kí nisbat, jis ká izhár K̲hudá ne apne Beṭe men hokar ham bandon par kiyá hai, ek zará sá bhí gaur karo, to tumhen fauran maḷúm ho jáegá, ki K̲hudá ke fazl ká kám wuh ajíb aur nádír kám hai, jo firishton kí nigáh men bare gaur aur fikr aur soeh ká báis, aur hamárí nazaron men hairat aur taajjub ká sabab hai. Tum jánte ho, ki K̲hudá niháyat hí pák hai, aur gunáh aur us ke fáil kí nisbat us kí shariát ká ḍawá bilkull hí betabdíl hai, aur yih bát un firishton kí sazá se, jin ká bayán Kalám i Pák men áyá hai, záhír o sábit hai, ki Jab unhon ne gunáh kiyá, tab K̲hudá ne un par rahm na kiyá, balki táríkí kí zanjíron se bándlíkar jahannam men ḍálke hawála kiyá, táki adálat ke dín tak un kí nigahbání ho.—
2 Pat. 2: 4. Lekin gaur kíjiye, ki jab insán i fání aur k̲hákí aur k̲hátí ne k̲hatá aur náfarmání aur

Wásite ká hál, aur qiyámat ká jalál, aur sharíron ke abadí anjám ká hál raqam hai. Garaz ki yih Ilhámí Nawishta ek baṛe aur ḡhúbsúrat darakht kí mánind hai, jo bhúkhon ke liye phal paidá kar detá, aur ásmán kí bádsháhat ke musáfíron ko sáya aur ráhat baḡhshtá hai. Hán, yih Nawishta beshqímat jawáhiṛon ká ek ajíb sandúq-cha hai, na sirf is liye ki yih dekhá, aur taríf kiyá jáe, par is liye, ki pahin liyá jáe, aur kám meṇ bhí áe. Balki yih Nawishta ek dúrbín hai, jo dunyá kí dúr o daráz chízon ko bahut hí qaríb láke rakh detá hai, aisá ki ham dunyá kí ḡhúbsúrat aur fáidamand chízon ko kisé qadr dekh sakte hain. Hán, yih Ilhámí Nawishta ek tosha-ḡhána kí mánind hai, jis meṇ har qism kí beshqímat chízen bharí paṛí hain, aur jo bedám aur benaqdí háth á saktí hain. Balki yih Ilhámí Nawishta ek gahre aur lambe aur chauṛe aur dhíme bahte húc daryá kí mánind hai, jis ke kináre sabz aur phúlön se lade húc hain, jahán chíriyeṇ chahchahátíṇ, aur memne uchhalte kúdt aur kalol karte phirte hain, aur jahán chhoṭe larke khelte aur muskuráte húc nazar áte hain. Ab ai dosto, kyá tum is ajíb kám ke liye, jo Yahowáh ne kiyá hai, us ká ek nayá gít na gáoge? Dekho yih kyá hí bebahá naját-wálí daulat hai, jo Báp ne ham bandon ko atá farmáí hai? Ab kyá tum is kí qadr na karoge? Kyá tum ise apne Báp kí taraf se ek zinda aur muhabbat ká ḡhatt na samjhoge? Kyá tum ise apní

māyá hai; yá, K̲hudáwand kī Rūh mujh men̄ bolī.
 2 Sam. 23 : 2. Phir Músá ne Tauret kī nisbat yih
 dawá kiyá, ki Main̄ ne us ko K̲hudáwand ke hukm
 se likhá.—*Istis.* 31 : 19—22. Pas zāhir hai, ki yih
 ajīb Nawishta Ilhāmī hai, aur Ilhāmī hokar ha-
 mārī zindagī ke liye ek ṁmda qánún hai, aur is liye
 hamen̄ Yahowáh ká ek nayá gīt gáná pur-zarūr
 hai.

6. Yih ajīb Kitáb apnī fazílat men̄ bhī be-badal
 hai. Yih to ek zāhirī amr hai, ki har ek kitáb kī
 fazílat yá to us ke mazmún par, yá us kī ibárat par,
 mauqúf hai. Ab agarchi is Ilhāmī Nawishte men̄
 nazm o nasr donoṁ maujúd hain̄, tau bhī ham
 yih kah̄te hain̄, ki Yih Nawishta apnī ibárat kī
 rangínī men̄ to be-misl nahín hai, aur na apnī zát
 men̄ kisi qáfiya-bandī kī koī k̲hususíyat rakhtá hai,
 lekin ehún̄ki yih banī Ādam kī hidáyat ke wáste
 hai, is liye yih apne ṁmda mazmún kī nisbat ap̄
 men̄ wuh fazílat aur buzurgí rakhtá hai, ki ásmán
 ke níc̄he is kī barábarī koī kitáb nahín kar saktí
 hai. Kyún̄ki is men̄ we sab báteṁ, jin se ham
 azáb se bach sakte, aur K̲hudá ke fazl ko hásil kar
 sakte, mundarj hain̄. Is men̄ sárī maujúdát kī
 paidáish ká bhed maujúd hai. Is men̄ K̲hudá Taʿlá
 kī zát o sífát ká púrā bayán hai. Is men̄ firishton̄
 aur banī Ādam kī haqíqat ká hál hai. Is men̄ rúh
 ke gair-fání hone ká hál mundarj hai. Is men̄ in-
 sán ke paidá karne ká maqsad, aur us ke gunáh
 karne ká bayán, aur dunyá kī batálat, aur Masíh

Ḳhudá ke faẓl ke bagair insán kī mahdúd aql ke wasíle se daryáft nahín ho saktí haiñ. Aql se ham yih daryáft kar sakte haiñ, ki Ḳhudá ne sárí khil-qat ko paidá kiyá, lekin kis maqsad aur garaz ke liye paidá kiyá, aur ki wuh garaz kyúnkar púrí ho, yih ham ṭhahrá nahín sakte haiñ. Pas natíja is ká yih húa, ki Insán apní ráh aur Ḳhudá kī marzī ko daryáft karne ke qábil nahín hai. Is sabab se aise ek Ilhámí Nawishte ká honá pur-zarúr húa, aur isí liye Ḳhudá ne is ko qalamband karáke ham bandon ko atá bhí farmáyá. Ab zarúr hai, ki is barí garaz ko púrá karne ke liye har ek Masílí is Pák Nawishte ko rát o din mutála kare, aur is ajíb kám ke liye jo Ḳhudá ne kiyá hai, us ká nayá gít gac. Lekin

5. Yih ajíb Kitáb apne Ilhám men bhí be-misl hai. Chunáñehi 2 Pat. 1: 21 men yún áyá hai, ki Nabúwat kī bát ádmí kī khwáhish se kabhí nahín húi : balki Ḳhudá ke muqaddas log Rúh i Quds ke bulwáe bolte the. Aur Rasúl i maqbúl, yane Pulús apne beṭe Timtáús ko apne Ḳhatt (2 Tim. 3: 16, 17) men yún raqam farmáte haiñ, ki Sári Kitáb Ilhám se hai, aur talím, aur ilzám, aur sudhárne, aur rástbázi men tarbiyat karne ke wáste fáidamand hai: táki mard i Ḳhudá kámil, aur har ek nek kám men taiyár ho. Is ke siwá kull ambiyá i salaf apne kalám ko is tarz par shurú karte the, ki Ḳhudáwand yún farmátá hai; yá yih, ki Rabb-ul-afwáj ke munh ne yih far-

Pas zâhir o sâbit hai, ki in kí gawâhí muṭabar thî, kyûnki ye sâre hâl se wâqif the, aur apne likhne meñ be-garaz the, balki Injîl ke sabab uqûbaton ke bhî uṭhânewâle the. Ab yih k̲hiyâl kar-nâ, ki aise logon ne auron ko fareb diyâ ho, aql se baîd hai. Is liye zâhir hai, ki na sirf Injîl-nawîson kâ, balki kull Pâk Kalâm ke likhnewâlon kâ yihî hâl thâ. Unhon ne we hî bâten jo haqq thî, likhî, aur go is ke bâis un ke ham-âsar logon ne unhen bahut satâyâ, tau bhî is kí unhon ne mut-laq parwâh na kí. Pas zâhir hai, ki yih Ilhâmî Nawishta bahar sûrat muṭabar hai, aur talîm aur sudhârne ke liye ek aĵîb qânûn hai.

4. Yih aĵîb Kitâb apnî garaz meñ bhî be-badal hai. Pas jab ki ham is bāt ke muqirr hain, kí K̲hudâ e Taâlâ is aĵîb Ilhâmî Nawishte kâ banî hai, tab hamen is ke sâth yih bhî mánnâ zarûr hai, ki us ke dene meñ us kí koî garaz bhî hai, kyûnki agar is se K̲hudâ kí koî garaz na hotî, to is ke denê kí bhî zarûrat na hotî, is liye kí K̲hudâ kâ koî kâam áj tak befâida nahî húa hai, aur na kabhî hogâ. Pas jab ki us ke sâre kâam bá-garaz hain, to yih bhî be-garaz na hogâ. Is liye samajhnâ châhiye, ki jab ham Pâk Kalâm ke Ilhâmî hone kâ dawâ karte hain, to us kâ ek sabab yih hai, ki Aisî Kitâb kâ honâ insân kí najât aur hidâyat ke liye pur-zarûr thâ. Hân, yih to mumkin hai, ki ham apnî paidâish aur asl kí nisbat aql kí rû se kueh jân aur samajh len, lekin bahut sí bâten hain, jo

siwá, jab ki bayán i mazkúr aql o tamíz aur ilm i tawárikh se bilá-muḵhálifat, muwáfíqat rakhtá hai, tab us kí muṭabará par yaqín i kámil ho saktá hai, Ab dekhiye, aur gaur kíjiye, ki yihí báten aur ni-sháníán Pák Kalám ke musannifon aur un kí tas-nífon men bhí pái játí hain. Chunánchi Injíl ke musannifon par liház kíjiye, to yih sáf maḷúm ho jáegá, ki we Masíh ke rasúlon, yá un ke rafíqon se likhí gaín. Matí aur Yúhanná rasúl the, jinhon ne Masíh ke zuhúr ke din se lekar us ke ásmán par chah jāne ke din tak us kí rifáqat kí thí. Is liye jo wáridáten húi thín, so unhon ne apní ánkhon se dekhín, aur jo ṭalím kí báten húín, so apne kánon sunín. Un ko kuchh dunyáwí garaz bhí na thí, balki un men se ek ne ek ʾmda pesha bhí chhoṛ diyá thá, jis se wuh Masíh kí shágirdí men ba-hamatan mashgúl ho, aur jis waqt ki us ne Masíh kí shágirdí iḵhtiyár kí thí, us waqt Masíh kí hálát aisí thí, jaisí ki us ke ḵhud qaul se záhir hai, ki Lomrion ke liye mánden, aur hawá ke parindon ke liye basere hain, par *Ibn i Ádam* ko sir rakhne kí jagah tak nahín hai. Marqus aur Lúqá, jinhon ne apní do Injilen likhín, so rasúlon ke rafíq the. Chunánchi Lúqá, jis ká aslí pesha tibábat ká thá. Pulús rasúl ká sáthí aur us ká ham-safar thá. Aur us kí Injíl ke dibáje se záhir hai, ki kyúnkar us ne Masíh ká ahwál tahqíq kiyá. Aur Marqus Patrus aur Pulús rasúlon ká ham-dam aur sáthí húá, aur un kí hidáyat par apní Injíl ko qalam-band kiyá.

silā musannifon kā hai, jinhon ne Pāk Kalām aur us ke qalam-band karnewálon, aur talímon kā zikr kiyá hai, jis se har ek yih maḷúm kar saktá hai, ki yih Ilbámí Nawishta un kí samajh meṇ haqq aur asl thá. Pas záhir o sábit hai, ki yih Ihámí Nawishta apne tamám o kamál meṇ asl hai, balki gair-mulauwas hai.

3. Phir yih ajíb Kitáb apní muḥtabarí meṇ bhí bemisl hai. Kisí ahwál ko sahíh bayán karne ke liye zail kí yih báten pur-zarúr haiṇ :—1. Ki musannif ne us ahwál se kamál wáqfiyat hásil kí ho. 2. Ki us ko us kí tahqíq o talásh karne kā aisá mauqá aur waqt milá ho, ki us ko na to fareb kháne kā aur na kisí tarah kí galtí karne kā gumán ho sake. 3. Ki kḥud aisá aqíl o sachchá ho, ki jo bát wuh áp ján-tá hai, us kā sahíh bayán kare. 4. Ki jo bayán us ne kiyá ho, cháhiye, ki wuh kisí dunyáwí garaz se na ho. Aur agar likhte waqt us ko maḷúm huá ho, ki is bayán ke sabab nuqsán aur taklíf balki sháyad azáb i maut mujh par á paregá, to aisí hálát meṇ beshakk us kí gawáhi kí baṛí qadr hogí. Is ke siwá, jab ki kaí ek gawáh hon, agar un kí gawáhi is tarah se ápas meṇ muwáfiqat rakhe, ki kisí baṛí bát meṇ ná-muwáfiqat na páí jae, to un kí sachcháí aur bhí subút ko pahunchegí. Phir jab ki Pāk Kalām ke musannifon ne apne qusúron kā jahán tak ki we qusúrwár the, iqrár kiyá, aur ba-farz aur zarúrat usqusúr ko apní tasníf meṇ dáḡhil kiyá, to is se bhí un kí sachcháí sábit hotí hai. Is ke

hai. Kyúñki yih ek aisá Nawishta hai, jo kisé ek ádmí ke fáide par mabní nahín hai. Par jo wári-dáten is men bayán hain, so alániya hain, balki sári qaum ke sámhne waqú men áí hain. Aur shariát jo hai, so bhí barmalá aur tamám qaum ke wáste názil húi hai. Pas agar is men koí bát apní taraf se, yá apne fáide ke liye, likhí játí, to is ká parhná kull qaum ke sámhne kyúñkar mumkin hotá! Hán, yih mumkin hai, ki koí shaḡhs koí jalí wasíyat-náma, yá koí qabála baná le, lekin ek shariát ká baná lená aur us kí bábat yih dawá karná, ki Yih Ḳhudá kí taraf se hai, námumkin hai. Aur yihí bát Injíl kí asálat kí nisbat bhí kám á saktí hai, kyúñki jis waqt hamára Ḳhudáwand zá-hir húa, us waqt qaum i Yahúd ek Naját-dihinda ká intizár kartí thí. Magar aise ek Naját-dihinda kí jo unhen Rómíon ke zulm se chhurákar un kí bádsháhat ko bahál kartá. Lekin Masíh to is yá aise kám ke liye nahín áyá thá. Pas aisí hálát men, Yahúdíon ká dushman ho jáná, aur Ḳhudá ke ḡhiláf bandishen bándhná, kuchh taajjub kí bát na thí. Ab dekhiye, ki jo bayán, yá Injílen, yá Ḳhatt, rasúlon ne likhe hain, so aise aur in dushmanon ke bích men likhe hain, to kyá aisí hálát men jab ki we aise saḡht dushmanon se ghere húe the, kisé naqlí yá baní banáí bát, yá talím ko íjád kar sakte the ? Is ke siwá *Pák Kalám* kí asálat kí gawá-hí gair-aqwám ke musannif bhí dete hain. Chúnáñ-chi Masíh ke zamáne se lekar, ab tak, ek kámil sil-

kam dalílon ke sáth apne doston aur dushmanon ke muqábale men Kalám i K̤hudá aur Āsmání Nawishta, aur insán kī zindagī ke liye qánún i bekhata qarár pá chuká hai, is liye us ke isbát ká yahán zikr karná fuzúl maʔlúm hotá hai. Pas ham Baibal ke ehand ajáibát ká muḥtasaar zikr karke, apne dúsre matlab kī taraf rujú hongē. To Baibal kyúnkar ek ajīb kitáb hai ?

1. Yih, ki kull ʔlamá is bát par muttafiq-ur-ráe hai, ki yih Ilhámí Nawishta qadím se chalá áyá hai, aur is kī qidámat kī is qadr dalílen hai, ki us qadr kisí dúsri kitáb ke wáste hai hí nahín. Hán, yih wuh Ilhámí Nawishta hai, ki jis men dunyá aur baní Ādam kī paidáish, aur shádí ke rasm kī bunyád, aur hafton ká hisáb, aur tufán ká ah-wál, aur sab qadím qaumon kī asl, bataur i tawá-ríḫh pái játí hai. Phir qaum i Yahúd kī shariát, aur un kī Abirahám se lekar un ke qaum bane rahne tak kī tawá-ríḫh us men marqúm hai. Us men peshíngoíán hai, jin men se bahut to apne púre waqt par púrí ho chukí hai, aur bahut hai, jo púrí hotí játí hai, aur aur hai, jin ká ki takmila zamán i istiqbál par mauqúf hai. Hán, yih Ilhámí Nawishta apní qidámat men is qadr qadím hai, ki ham fakhriya yih kah sakte hai, ki Rú e zamín par, yih ek iktá aur ajīb Nawishta hai, jo apná sání nahín rakhtá hai. Aur isí liye yih ek ajīb Ilhámí Nawishta hai.

2. Phir yih apní asálat men bhí ek ajīb Kitáb

apne piyār-karnewálon ke liye we chūzeñ taiyār kí hain, jo na ánkhoñ ne dekhín, na kánoñ ne sunín, aur na ádmí ke dil meñ aín. Lekin K̲hudá ne un ko apní Rúh ke wasíla se ham par záhír kiyá, kí Rúh sárí chízoñ ko, balki K̲hudá kí gahrí bátoñ ko bhí daryáft kar letí hai. Kí ádmíon meñ se kaun ádmí ká hál jántá hai, magar ádmí kí rúh, jo us meñ hai ? Isí tarah K̲hudá kí Rúh ke siwá K̲hudá ká ahwál koí nahín jántá.—1 *Qur.* 2: 9—11. To ab *Ilhámí Nawishta kyá hai ?* Is suwál ke jawáb kí nisbat ham yih kahte hain, kí Ilbámí Nawishta wuh hai, jo baní Adam par K̲hudá kí hastí, us ke kull ausáf, us kí marzí, us ke azalí irádoñ kí khúbí, paidáish o parwardigárí o intizám kí garaz, bargashtagí o gunáh o us kí sazá o kafára kí haqíqat o insán kí fiál i mukhtárí, talab i muassir, tasdíq, taqdís, ímán, tauba i haqíqí, shariát aur us kí gáyat, zamír kí ázádagí, nek aamál, muqaddason kí istiqámat, Rúh-ul-Quds ke inám, fazl o naját ká kámil intizám o us ke husúl ká tayaqqun, atwár i ibádat, faráiz i K̲hudá o insán, ímándároñ kí sharákat, uhúd i baiát, tambíh o tādíb, intizám i kalísiyá, qiyámat o adálat, aur áyanda kí sazá o jazá ká púrú bayán kartá hai. Ab agar bilá taassub aur bilá híl o hujjat gaur o insáf kiyá jae, to yih páyá jáegá, kí Baibal ke siwá, koí aur dúsrá Nawishta hai hí nahín, jis meñ ki in kull khúbíon ká jin ká ki ham úpar hawála de chuke hain, púrú aur sahíh bayán páyá jae ! Aur ab chúnki Baibal mustah-

devi ko, Diomedes kī ánkhoṇ se táríkí ko dūr kar-
newálá batlátá hai, táki wuh insán se maḃúd ho jáe,
so waisá hí zarúr hai, ki wuh pahle táríkí ko tum-
háre dil par se dūr kare, aur tab un bátoṇ ko jis se
ki tum nek o bad meṇ tamíz kar sakte ho, tumhá-
re nazdík láwe. Is par Alcibiades ne kahá, ki
Agar main bihtar ho jáúngá, to jo koí yih shaḃhs
kyúṇ na ho, agar wuh cháh-tá hai, to táríkí ko le
lewe, aur na sirf táríkí ko, balki jo kuehh wuh
mujh se lene ko kahe, main us ke kisé hukm se in-
kár na karúngá. Aur Confucius bhí, jo Chíníṇ
ká ek bará gurú thá, aur bajáe maḃúd ab tak má-
ná aur yaqín kiyá já-tá hai, apne ek shágird se, jis
ne us se yih suwál kiyá thá, ki Maut kī nis-
bat hamen kuehh talím kíjiye, yún kahtá hai,
Nahín. Kyúṇki jab ham zindagí ko nahín samajh
sakte, to maut kī nisbat kyúṇkar ján sakenge!
Ab in kull hawáloṇ ke lánce se hamárá garaz kyá
hai? Kyá yihí nahín, ki gunáh ke báis insán ab
kaisí máyúsí aur táríkí meṇ paṛ gayá hai, aisá ki
ab tabáí roshní ke wasíle se, wuh Kḥudá kī púrí
pahchán aur apne púre farz ko, hásil nahín kar
saktá hai. Is liye ab sar i dast kī hálát meṇ insán
ko Ilhámí Nawishte kī ashadd zarúrat hai. Aur yihí
wuh ḃháss zarúrat aur sabab hai, ki jis ke báis
Kḥudá ne baní Ádam ko ek aisá Ilhámí Nawishta,
jis se ki us ke kull matlab bar áweṇ, de bhí diyá
hai, jis ke wasíle se us par we báteṇ, jo us se poshí-
da haiṇ, khul jáweṇ; jaisá ki záhir hai, ki Kḥudá ne

sání na rakhtá thá, itne ilm ke hote húe yás aur ná-ummedí kí maujon men parke yih na kahtá, ki Yih main tahqíq kahtá hún, ki Aise bare bare mubáhison aur shakúkát ke darmiyán áyinda kí sazá o jazá ká tasfiya kar lená, yá us kí nisbat kisi bát ko yaqín thahráná, sirf K̤hudá kí zát ke, aur kisi ká kám nahín hai. Phir ek aur hakím ne Suqrát ke sáth muttāfiq-ur-ráe ho, rúh kí baqá kí nisbat yún kahá hai, ki Is zindagí men rúh kí nisbat kisi amr ká tahqíqan faisala kar lená, ek lá-hall aur mushkil bát hai, is liye ai Suqrát jab tak ki K̤hudá apne intizám se koí dúsri ráh, yá is bhed ke inkisháf kí súrat na nikále, yá koí hādí na bheje, tab tak tú apne báqí dinon ko, yá to nind men, yá is bát ke maqúl sabab ke páne kí ná-ummedí men basar kar. Is ke siwá, isí hakím kí ápas kí guftogú men ek aur ajíb maqám páyá játá hai, jo qábil i gaur hai. Yane, Suqrát ne apní yás men ek din apne sáthí hakím se yún kahá, ki Mujhe yih bihtar sújh partá hai, ki main k̤hámosh ho jáún, balki jab tak ki tum ai Alcibiades yih na síkh lo, ki tumhen maḃúdon aur insánon ke sáth kyúnkar baratná cháhiye, tab tak mujhe k̤hámosh hí rahná bihtar hai. Is par Alcibiades ne nara márkar kahá, ki Ai Suqrát, wuh waqt kab hogá, aur mujhe kaun talím degá ? kyúnki tab main baṛí k̤hushí se is ádmí ko ki yih kaun hai, dekhúngá. Is par Suqrát ne kahá, ki Wuh wuhí ádmí hai, jo tumhári k̤habar letá hai. Lekin jaisá ki Homer Minerwá

kalísiyá ko baḡshshe, aur apní ilhámí marzī use atá farmáe; aur phir haqq ke baḡhúbí mahfúz rakhne aur phailáne ke liye, aur kalísiyá ko nafs kí ḡharábí aur shaitán aur dunyá ke kíne se ba-
 cháne, aur ziyáda qarár aur tasallí dene ke liye, apne Kalám ko likhwáe. Is sabab se, Pák Nawishte bahut zarúr hai; kyúnki wuh agle taríqe, jin se Ḳhudá apne taín apne logon par záhir kartá thá, ab mauqúf ho gae hai; jaisá ki záhir hai,—Ḳhudá, jis ne agle zamána meñ, nabíon ke wasíle bápádádon se bár bár aur tarah ba tarah kalám kiyá, is áḡhirí zamána meñ ham se Beṭe kí mařifat bolá, jis ko us ne sárí ehízon ká wáris ṭhahráyá, aur jis ke wasíla us ne álam banáe.—*Ibr.* 1 : 1, 2. Pas natíja hamáre kahne aur daláíl i bálá ke pesh karne ká yih hai, ki Jab ki tabáí roshní, insán par se, us bhárí taríki ke parde ko, jo gunáhi ke báis us ke zamír, aur us kí aql par á pará hai, uṭháne aur dúr karne ke liye káfi nahín hai, to aise hál meñ insán ko is baří aur bhárí musíbat se riháí aur naját dene ke liye ek *Ilhámí Nawishte* kí pur zarúrat hai. Is liye ki yih to badíhí hai, ki Agarchi insán kabhí kabhí apní bigrí húi ágáhi i dil se, is bát se, ki wuh zalálat aur batálat meñ pará huá hai, ágáh bhí ho jác, tau bhí wuh bidún Iláhi wasátat ke us zalálat aur zillat se ba-táqat i ḡhud nikal nahín saktá hai. Kyúnki agar aisá ho saktá, to Aflátún jo apne zamáne meñ ek bařá Hakím aur Failsúf thá, aur jo apná

aḳhláqí tabíat meṇ betartíbí dáḳhil ho gaí, aur insán aur Ḳhudá-walí nisbat meṇ farq á gayá, aur ab us kí aql meṇ sirf utní hí táqat rah gaí hai, ki wuh gunáhi ká izhár to kare, par us ke dafaíye ká koí iláj na batlá sake. Aur yún wuh us tabaí roshní ke wasíle se jo ek waqt us kí hidáyat ke liye káfí thí, ab Ḳhudá ko nahín ḍhúndh saktá; jaisá ki Kalám aur kalísiyá ke Aḳáid-náma se zálir hai: ki Agarehi tabaí roshní, aur paidáish o intizám ke kám Ḳhudá kí nekí, dánái, aur qudrat ko yahán tak zálir karte hain, ki insán beṅzr hain, tau bhí Ḳhudá aur us kí marzí kí aisí pahehán baḳshshne ke liye, jo naját ke wáste zarúr hai, yih káfí nahín hai; jaisá ki Kalám meṇ áyá hai, ki Jab hikmat i Iláhi se yún húa, ki dunyá ne hikmat se Ḳhudá ko na paheháná, to Ḳhudá kí yih marzí húi, ki maná-dí kí bewuqúfí se ímánwálon ko bacháwe.—1 Qur. 1: 21. Aur phir yih, ki Yihí chízen ham insán kí hikmat kí sikhlaí húi báton se nahín, balki Rúh-ul-Quds kí sikhlaí húi báton se, garaz rúhání ehízon ko rúhání báton se miláke bayán bhí karte hain, magar nafsání ádmí Ḳhudá kí Rúh kí báton ko nahín qabúl kartá: ki wuh us ke áge bewaqufían hain: aur na wuh unhen ján saktá hai, kyúnki we rúhání taur par bújhí játí hain.—1 Qur. 2: 13, 14. Pas zálir hai, ki tabaí roshní ke wasíle se insán ká sar i dast kí hálát meṇ hokar Ḳhudá ko ḍhúndh lená muhál hai. Is wáste Ḳhudá ko pasand áyá, ki Bárahá, aur tarah tarah se apná mukáshafa apní

insání aql ká kám nahín hai. Lekin hán, utní báten jitní ki barguzídon kí naját aur un kí talím aur un ke sudhárne ke liye hain, aur jo un se aur un kí bihbúdí aur Kḥudá ke jalál aur us kí ajíb muhabbat se iláqa rakhtí hain, aur jahán tak un ká mazmún insání zát ke samájhne ke qábil hai, us ko us ke bání ne ek aise tarz aur andáz se likhwáyá aur qalam-band karwáyá hai, ki us ká samájh lená insán ko Kḥudá kí Rúh kí rahbarí aur duá kí wasátat par mumkin hai: kyúñki kitáb kí koí bát yá peshíngoi áp se nahín khultí, is liye ki nabúwat kí bát ádmí kí kḥwáhish se kabhí nahín húi: balki Kḥudá ke muqaddas log Rúh-ul-Quds ke bulwáe bolte the. 2 Pat. 1: 20, 21. Pas natíja hamáre kalne ká yih hai, ki Kalám men jitní báten makhlífí hain, so hamáre Kḥudá ke liye hain, aur makshúf hamáre aur hamáre aulád ke liye hamesha tak, táki ham is Tauret ke sab kalám par amal karen.—*Istis.* 29: 29. Lekin suwál yih hai, ki aise ilhám kí zarúrat kyá hai? Is kí nisbat ham yih kahte hain, ki Barí, balki ashadd zarúrat hai. Is liye ki insán gunáh ke báis ab aisí hálát men nahín hai, ki apne idrák, yá aql, yá hosh kí púnjí ke wasíle se Kḥudá kí máhiyat yá us kí marzí ko, jaisá ki munásib hai, ján lewe! Hán, ek waqt to thá, jis men ki insán yih, yá aisá kar saktá thá, kyúñki us waqt wuh gunáh se barí aur us se náwáqif thá. Lekin jab gunáh kiyá, tab us se yih pahchán játí rahí, aur us ke iwaz men gunáh kí ágai. Yahan tak ki us kí

talab karo.—*Yas.* 55: 6. Kyúñki agar tum us kí talab na karo, to ham tum se púehlhte haiñ, ki Agar tum itní baṛí naját se gáfil raho, to kyúñkar baehoge!—*Ibr.* 2: 3. Is liye ki Kḥudá, hán, hamára Kḥudá ek bhasm karnewálí ág hai.—*Ibr.* 12: 29. Pas phiro, hán, ṭauba karo, aur mutawajjih ho, ki tumháre gunáh miṭáe jáeñ, jab ki Kḥudá-wand ke huzúr se tázagí-baḥsh aiyañ phir áweñ. *Am.* 3: 19.

V.

اَجَبَ كَمْ جَوَ يَاهُوَءِ نِهْ كِيَاْ هَايْ، سَوْ يِيْهْ هَايْ،
 كِيْ اُسْ نِهْ اِسْ اَلَامْ كَوْ اِكْ اِلْهَامِيْ نَاوِيْشْتَا،
 يَانِهْ كَالَامْ اِيْ هَاقْ اَتَاْ فَاَرْمَءَاْ هَايْ.

Lekin ai azízo,—jaisá ki ham paidáish, parwar, digári, qúwat i zátíya aur naját ke intizám kí nisbat kah chuke haiñ, ki Yih kull báten ek ráz i azím haiñ, aur insání samajh ke dáire se bilkull pare haiñ, waisá hí ham is ilhámí nawishte kí nisbat bhí kahte haiñ, ki Yih ek niháyat hí ajíb o nádir nawishta hai; aur agarehi bazáhir niháyat hí salís aur roz marra ke jamaḥ khareh insání muháware meñ qalamband hai, aisá ki ek sará sarí ká mutála karnewálá gumán i bejá lejárkar yih kah saktá hai, ki Is ká samajh lená kuehl mushkil bát nahín hai. Lekin jahán tak ki ham jánte haiñ, ham yih kah sakte haiñ, ki Is ke samajh-ne meñ bare bare álim hairán aur summum bukm haiñ, aisá ki is ajíb kitáb ko púre taur se apní kar lená yá us ke mazmún kí púrí haqíqat ko jáñ lená

balki darhaqíqat naját ko hásil karke naját ke darwáze ko khol diyá, aur K̤hudá aur insán men sar i nau sulh ko bahál kiyá; jaisá ki záhir hai, Kyúnki jab K̤hudá ne ham se, jis waqt ki ham dushman the, apne Beṭe kí maut ke sabab mel kiyá, pas ham ab mel pákar us kí zindagí ke sabab kitná hí ziyáda bach jáenge?—*Rúm.* 5 : 10. Kyúnki us ne us ko jo gunáh se wáqif na thá, hamáre badle gunáh ṭhahráyá, táki ham us ke sabab Iláhí rástbázi ṭhahren.—2 *Qur.* 5 : 21. Ab ai dosto, aur Masíhí bháío, kyá tum is aḡib riháí aur naját ke liye jo K̤hudá ne apne Beṭe men hokar tumháre liye taiyár kí hai, us kí shukrguzárí na karoge? Aur kyá tum us ke liye ek nayá gít na gáoge? Gáo, Masíhío, kyúnki yih tum ko zebá hai, balki yih tumhárá haqq aur tumháre liye sunnat hai. Aur jab ki ásmání gáte hain, to kyá zamíní k̤hún-k̤haríde ehup rahen! Nahín, balki is aḡib naját kí qadr karke K̤hudá ke liye hamesha gáte bajáte raho. Aur ai naját se beparwáh logo, tum kab tak is aḡib naját kí jo tumháre liye muft men taiyár kí gaí hai, aur jo tum ko muft men miltí bhí hai, talhír karoge? Kab tak tum K̤hudá ke iráde ko apne bure mansúbon se ultoge? Kyá tum hí wuh hoge, jin kí nisbat Kalám men áyá hai,—Naját sharíron se dúr hai!—*Zabúr* 119 : 155. Is liye ham minnat karte aur yih kahte hain,—Jab tak ki K̤hudáwand mil saktá hai, tum use ḡhúndho; jab tak ki wuh nazdík hai, tum us kí

Masíh ne apní behadd muhabbat men josh khákar hamárá iwaz un sab sharton ko jo ham ko K̲hudá se mel ká báis thín, púra karná apne zimme liyá, aur is azím-us-shán kám ko anjám dene ke liye na sirf wuh mujassam hí húa, balki hamáre darmiyán q̲erá karke rahá, aur ek ajíb taur kí zindagí ká basar karnewálá húa, aisá ki us kí zindagí ká taur faqírana aur durweshána thá, aur logon ko apne aḡhláq aur atwár aur apní talím aur muajizon, hán, bahar súrat apní taraf khínchkar un par K̲hudá kí ajíb muhabbat ko kholtá aur apne haqíqí Masíh hone ko un par sábit kartá thá. Us ne shariát i Iláhí ke bhí malíkúm ho us ke kull dawon ko bhar diyá, aur us ke ek ek nuqte aur shoshe ko púra kiyá. Us ne insán kí khátir zindagí kí sári taklífon ko apne úpar gawára o qabúl kiyá, goyá ki wuh nabí ke qaul ke muwáfiq dukh aur gam ká mard baná, aur K̲hudá ke gazab aur shariát kí lanat ká hámil húa, aur ek arse ke liye dafan húa, aur maut ke qabze men rahá, aur phir zinda ho, Báp ke dabine já baiṡhá, táki apnon kí sifárish hamesha tak ke liye kartá rahe. Pas yún Masíh ne hamárá naját ke us kám ko, jo Báp ne is álam ke liye taiyár kí thí, anjám ko pahuncháyá. Yāne, Masíh ne hamárá iwazí hokar hamáre gunáhon ká *kafára* us ke sahíh mañí men kar diyá. Us ne hamárá iwazí hoke aḡd i aamál ke taht men, haqíqatan aur púre púre taur par us aḡd ke sáre dawon ko rázī aur púra kar diyá, aur yún barguzídon kí naját ko mumkin kiyá,

jab Kḥudá ne Ádam ko apní sháhána shariát dí, to use farmá diyá, ki Jo tú gunáh karegá, to zarúr maregá, jaisá ki áyá hai, ki Jis din tú us se kháegá, tú maregá.—*Paid.* 2: 17. Is ke siwá Kḥudá ne apní shariát ko bebadal batláyá hai, jaisá ki us ne Kḥud farmáyá hai,—Ásmán aur zamín ká ṭal jáná shariát ke ek nuqte ke miṭ jāne se bahut ásán hai.—*Lúqá* 16: 17. Phir yih ek yaqíní bát hai, ki Kḥudá gunáh kí sazá zarúr degá. Kyúñki Kḥudáwand gaiyúr aur intiqám lenewálá Kḥudá hai; hán, Kḥudáwand intiqám letá hai, aur qáhir hai; Kḥudáwand apne dushmanon se intiqám letá hai, aur apne dushmanon ke liye qahr ko rakh ehhoṭá hai.—*Nahúm* 1: 2. Balki jaise un ke aamál hain, waisí un ko jazá degá; apne bairion par qahr karegá, aur apne dushmanon ko sazá degá, aur jazíron ko púrā badlá degá.—*Yas.* 59: 18. Is ke siwá insán ke zamír kí bhí yihí gawáhi hai, ki wuh gunáh kí sazá zarúr degá; jaisá ki záhir hai,—Aur agarhi we Kḥudá ká hukm jánte, ki aise kám karnewále qatl ke láiq hain, na faqat ap hí karte, balki karnewálon se bhí Kḥush hain.—*Rúm.* 1: 32. Pas záhir hai, ki yihí we bát-en hain, jo ek kafáre kí zarúrat ko batlátí, aur sá-bit kartí hain. Is liye ki pákízagí ke bagair koí shakhs Kḥudá ko dekh hí nahín saktá, aur agar koí aisí himmat bhí kare, to wuh us ke liye ek bhasm karnewáli ág ṭhahregá.—*Istis.* 4: 24. Ab dekhiye insán kí aisí majbúr hálát ko dekhkar

kí khalásí na ho.—*Afs.* 1: 14. Garaz ki natíja is kafáre ke intizám ká yih hai, ki is se K̲hudá ká adl rázī ho gayá, aur us kí muhabbat ká zuhūr us kí rástí se mutábīq ho gayá. Us se gunáh kí sazá ká kafára ho gayá, aur K̲hudá jo rást hákim hai, ham se mil gayá. Is se un sab kí jin ke liye wuh mará naját ho gaí, aur Rūh-ul-Quds kí niāmat aur fazl ke wasíle aur naját kí takmíl aur us ke istiā-mál kí kharidárí ho gaí. Us ká istiāmál Masīh ká haqq ho gayá, us ke fawáid imándáron ke ho gae. Is se K̲hudá kí lābayán muhabbat zāhir ho gaí; jaisá ki zāhir hai,—Main Masīh ke sáth salīb par khínchá gayá: lekin zinda hún; par tau bhí main nahín, balki Masīh mujh meñ zinda hai: aur main jo ab jism meñ zinda hún, so K̲hudá ke Beṭe par imán lāne se zinda hún, jis ne mujh se muhabbat kí, aur ap ko mere badle diyá.—*Gal.* 2: 20.

Lekin is kafáre kí zarúrat kis biná par páí játí hai? Is biná par, ki sirf ek hí akelá aur zindá K̲hudá hai, jo apní hastí, pákízagí, qudrat, jalál aur adl, hán, apne kull ausáf meñ niháyat hí pák o bartar o buzurg o jalálí o aalá o bálá hai, aur us se muláqí hone ke liye un sárí sharton ko, jo us kí sháhána zát talab kartí hai, har bashar ko púrā karná ek farzī aur zarúrí amr hai. Phir Kalám kí bhí yih gawáhí hai, ki K̲hudá gunáh se nafrat rakh-tá hai, jaisá ki áyá hai,—Terí áñkheñ aísí pák hain, ki tú badí ko dekh nahín saktá, aur tú sharárat par nigáh kar nahín saktá hai.—*Iab.* 1: 13. Aur

yūn in alfáz meṇ Masīh ke kām ká wuh sahīb aur munásib matlab jo us ne hamará iwazí hokar kiyá hai, khúb achehhí tarah se nikal átá, aur hall ho játá hai, yāne, ki us ne Dúsrá Adam hokar Pahle Adam ke shikasta kie hūe ahd i aamál kí kull shart-on ko hoá hoá púrā kar diyá. Us ne hukm-udúlí kí sazá ko sah liyá, aur us ne us kí wuh tábídarí kí, jo zindagí kí shart thí. Is liye jab ham lafz i kafáre ko lafz i iwazí ke partau meṇ hokar dekhte aur us par gaur karte haiṇ, to is meṇ wuh sáre matlab jo zindagí kí shart aur hamarí maḡhlaśi se iláqa rakhte, hall ho játe haiṇ, balki kafára karne aur kafára maqbúl kiye jáne ká púrā maqsad bar átá hai; yahán tak ki hamará iwazí ham ko apne fidiya ke wasíle se har nuqsán aur badí se bachá letá hai; jaisá ki záhir hai,—Masīh ne hamen mol lekar shariát kí lanat se chhuráyá, ki wuh hamáre badle meṇ lanat húa, kyúñki likhá hai, ki Jo koí lakrí par laṭkáyá gayá, so lanatí hai.—*Gal.* 3: 13. Aur us ká fidiya, kafára mahsúb kiyá jákar ham ko maut, jahannam aur shaitán se riháí dene ká báis hai, kyúñki us ne sardáron o ikhtiyár-wálon ká iqtidár chhín liyá, aur unhen barmalá ruswá kar-ke us se un par shádiyána bajác.—*Qul.* 2: 15. Aur yūn wuh apne barguzídon aur khún-kharídon ko us púrí naját meṇ, jo is taur par hásil kí, aur kamái gaí hai, hissa aur baḡhra detá, hán, us ká wáris banátá hai; jaisá ki záhir hai, ki Wuh hamáre mírás páne ká baiána hai, jab tak ki kharíde hūon

kar dená kí istiláh jarí thí. Aur wajh is kí yih thí, ki lafz *kafára* jo hai, so apne manon men kisi qadr mashkúk hai, is liye ki yih Puráne Ahd-náma men lafz *kafer* ke tarjuma karne ke liye, jis ke mane *kafáre kí qurbáni se dhámp de jáne ke hain*, bár bár áyá hai. Par Nae Ahd-náma men yih sirf ek hí bár áyá hai, jis ká tarjuma Róm. 5 : 11 men miláp yá sulh húá hai. Lekin is par bhí Puráne Ahd-náma aur us ke muháware ke muwáfíq is lafz se us kull miláp yá sulh ká matlab nahín nikaltá, jo ki Masíh ke wasíle Kḥudá aur gunah-gár insán men húi hai, par sirf is se itní hí *razá* mandí murád hai, ki jis ko ham is miláp kí bunyád kah sakte hain. Is liye jab ki is lafz *kafáre* ke mane is qadr mahdúd hain, ki is se Masíh ke us kám kí jo us ne hamará *iwazí* hoke kiyá hai, púrí haqíqat ká sahíh bayán nahín hotá hai, aur go is lafz se gunáh kí sazá ke sah lene se gunáh kí sazá ká *kafára* kar dená murád hai, par is se yih máhiyat nahín khultí hai, ki Masíh ne apní kárguzár tábídarí ke wasíle se hamáre liye naját i abadí ke haqíqí ajr ko bhí hásil kar liyá hai. Is liye is kamí ko jo lafz *kafáre* men pái játí hai, púra karne aur *kafáre* kí sahíh aur púrí haqíqat ko batláne aur bayán karne ke liye qadím buzurgon ne bagaur tamám aur soch samajhkar lafz *iwaz dená*, yá *rází kar dená*, yá *púra kar dená* ké istíamál kar diyá, aur ab yihí alfáz is lafz *kafáre* kí máhiyat ke jánne ke liye Kalísiyá i Jáma men jarí hain, aur

hálát men Khudá ne tere liye yih ajíb naját taiyár kí hai ! Aur taiyár karke wuh kyá kahtá hai, ki Khudá ne jahán ko aisá piyár kiyá hai, ki us ne apná iklautá Beṭá baḥshá, táki jo koí us par ímán láwe, halák na howe, balki hamesha kí zindagí páwe. — *Yúh.* 3 : 16. To ab kis tarah se yá kaisá piyár kiyá ? Is tarah se aur aisá piyár kiyá, ki us ne apne piyáre Beṭe ko bhejá, jo Rúh-ul-quḍs kí qudrat se ek bákira ke riham men áyá ; jaisá kí áyá hai,—Par jab waqt púrá húa, tab Khudá ne apne Beṭe ko bhejá, jo áurat se paidá hoke sharíat ke tábi húa.—*Gal.* 4 : 4. Ab kíniyál kijiye, ki Khudá ke Beṭe ke liye yih kyá hí ajíb pastí thí, tau bhí muhabbat ke báis wuh is ká hámil aur bardáshṭ karnewálá húa, táki is ajíb naját men koí bhí rok na ho, aur na kisé tarah kí báríkí rah jáe, aur na kisé ko kisé tarah ká úzr ho. Isí liye Kalám men bhí áyá hai, ki Ab sab kuchh taiyár hai.—*Lúqá* 14 : 17. Hán, sirf taiyár hí nahín hai, balki dawát bhí hai, aur hán, agar tum lafz *kafáre* par ek zará sá gaur karo, to páoge, ki yih kyá hí ajíb naját hai, jo Yahowáh ne baní Ádam ke liye taiyár kí hai ! To *kafára kyá hai ?* Kafára wuh lafz hai, jo Masíh ke us kháss kám ko jo us ne hamárá naját kí nisbat kiyá hai, bayán karne ke liye Masíh kí kalísiyá men járí hai. Lekin yih lafz bahut qadím nahín hai, balki jadíd hai, is liye ki is se peshtar kalísiyá men *kafáre* kí púrí púrí haqíqat ko bayán karne ke liye *iwaz dená*, yá *rázi karná*, yá *púra*

Lekin ai dosto, *naját kin ko darkár hai ?* Kyá un firishton ko jinhon ne gunáh kiyá, aur ránde gae ? Nahín, kyúñki un kí nisbat to Kalám men yún áyá hai, ki Un firishton ko, jinhon ne apne awwal darje ko nigáh na rakhá, balki apne k̤háss maqám ko ehhor diyá, us ne sazá kí abadí zanjír men táríkí ke andar roz i azím kí adálat tak rakhá.

Yahúddáh 6. To phir kin ko darkár hai ? Kyá jánwaron ko ? Nahín, kyúñki we gair zí-rúh hain. To phir kin ke liye yih ajíb naját taiyár kí gai hai ? Ai bhái, aur ai bahin, tere aur mere liye, kyúñki tú hí wuh hai, jo apní aslí jagah aur hálat se gir gayá hai. Hán, gair zí-rúh jánwar to apní jagah se nahín gir gae, aur na zamín kí koí aur chíz apní aslí jagah se tal gai hai : hán, itná to húá hai, ki un men se baz par mere aur tere gunáh ke báis be-shakk lanat áí hai, jis ke báis we bhí karáhte, aur dukhí hote hain. Pas wuh tú hí hai, jis ke sabab se zamín lanatí húi hai. Hán, tú apne K̤háliq kí súrat par paidá kiyá gayá thá, tujhe azalí aur gair-fání rúh milí thí, aur tú ifsán aur sadáqat aur haqíqí pákízagí se malbús kiyá gayá thá, aur tú sáhib i iqtidár banáyá gayá thá, aur tere dil par tere K̤háliq kí shariát kanda kí húi thí, jis ke púra karne kí táqat bhí tujh ko dí gai thí, lekin us ká udúl karná bhí mumkin thá, is liye ki tú apní marzí ke ikhtiyár par, jo marzí ki tabdíl ke qábil thí, ehhor diyá gayá thá. Lekin tú ne náfarmání kí, aur apne K̤háliq se phir gayá, aur sazá ke qábil baná ! Aisi

daryá ke kanáre par dekhín.—*Khur.* 14: 13, 30. Ab dekhiye, ki is lafz ke manē men yih kitnī barī jismání naját thī. Isī liye lugatwálon ne aisī barī áfat se rihái páne ko naját kahá hai. Lekin Kalám ke manē aur matlab men balki apnī batinī hálát men yih lafz kuchh aur hí haqíqat rakhtá hai, jis kí púrī haqíqat Masíh ke kafára, aur us ke Darmiyání hone men pái játí hai, aur wuh haqíqat kyá hai ? Wuh yih hai, ki Insán ká gunáh kí gulámí aur us kí qaid aur hameshagí kí lanat, aur ázáb, aur maut se rihái páná, aur us ko hamesha kí abadí khushí ká atá farmáná, yihí naját hai ; jáisá ki záhir hai,—Tab Yisú ne us ke haqq men kahá, ki Áj is ghar men naját áí, is liye ki yih bhí Abirahám ká betá hai.—*Lúqá* 19: 9. Ab dekhiye, ki Masíh ke is kalám men is shakhs ká gam khushí men badal gayá, aur shukrguzárí ke nae gít gáne lagá ; goyá ab us ne yún hí kahá, ki Khudáwand merí roshnī hai, aur merí naját : mujh ko kis kí dahshat ? Khudáwand merí zindagí kí tawánái hai ; mujh ko kis kí haibat ?—*Zab.* 27 : 1. Phir yih ki, Yisú ne us se kahá, Main tujh se sach kahtá hún, ki Áj tú mere sáth bihisht men hogá.—*Lúqá* 23 : 43. Ah is kalám ne is marte húc chor ko kyá hí khushí baḥshí hogí ! Aur 2 *Qur.* 7 : 10 men is kí haqíqat yún hai, Kyúnki wuh gam, jo Khudá ke liye hai, aisí tauba paidá kartá hai, jis se naját hotí hai, aur us se kuchh pachhtáwá nahín hotá : par dunyá ká gam maut paidá kartá hai.

Kḥudá jis kí gunjáish ásmánon ko ásmán nahín
 kar sakte hain, aur jo Rúh i aqdas hai, wuh ap
 jism men zahir ho, Rúh se rást thahráyá jáe, firish-
 ton ko nazar áwe : gair-qaumon men us kí manádí
 kí jáwe, aur dunyá men log us par ímán láwen, aur
 jalál men utháyá jáe ! Ab gaur kíjiye, aur dekhi-
 ye, ki kyá yih ek bhed kí bát nahín hai ! Hân, yih
 ek ajíb bhed hai, aisá bhed, ki firishte bhí hairán
 hain ! Pas insán kí majál kyá, aur us kí aql kitní
 hai, ki is ko hall kar sake ! Kyá wuh Iláhiyát
 ke ráz ko aur is bhárí aur atháh samundar ko ek
 ande ke ehilke se apní khoprí aur dimág ke garhe
 men bhar sakegá ? Lekin tau bhí yih saeh o haqq
 hai, aur is par firishton kí gawáhí kí muhr hai,
 yane ki Aj tumhare liye ek Naját-denewálá paidá
 húa hai, wuh Masíh Kḥudáwand hai. Aur
 ab yih naját wuhí ajíb naját hai, jo Yaho-
 wáh ne álam ke liye taiyár kí hai. To ab naját
 kyá hai, yá naját ke kyá mane hain ? Ai dosto,—
 Lafz i naját ke lugwí yá ámm aur zahirí mane, kisí
 bhárí yá saḡht balá, yá musíbat, yá áfat, yá bímárí
 se riháí, yá maḡhlasí, yá ehhuṭkárá páne ke hain ;
 jaisá ki áyá hai,—Tab Músá ne logon ko kahá,
 Kḥauf na karo, khare raho, aur Kḥudáwand kí
 naját dekho, jo áj ke din wuh tumhen dewegá :
 kýunki un Misríon ko, jinhen tum áj dekhte ho,
 tum unhen phir tá abad na dekhoge..... So Kḥu-
 dáwand ne us din Isráelíon ko Misríon ke háth se
 yún baeháyá, aur Isráelíon ne Misríon kí láshen

us ko nápasand kartí hai. Yihí wuh shai hai, jo K̤hudá aur insán donoñ ká farz har ek par sábit kartí hai, aur yihí hai, wuh jo nekí karne se k̤hushí, aur badí barne se beqarárí baḡhshtí hai. Yibí hai wuh, jo shariát par ámal karná batlátí, aur K̤hudá se muhabbat rakhná, aur us kí íbádat karná, aur gunáh ká qáil kar Masíh ko qabúl karne ke liye ishára kartí hai. Hân, yih ek ájib hidáyat-náma hai; aisá ájib, ki agar insán moṭáí ke máre is se hidáyat bhí na le, tau bhí yih us par us ká bhalá yá burá kám sábit hí kartí rahtí hai. Ab dekhiye, yih aur aur sárí qúwatan, yane, áql, goyái, dánish, gair-fání rúh, aur zamír, aur sáth is ke sunne, súnghne, chakhne, ṭaṭolne wagaira kí qúwatan yih kyá hí ájib qúwatan hain, aur ab kyá ham ájib taur ke nahín bane hain, aur agar bane hain, to hamen nae gít gáná zarúr hai. Is liye gáo Masíhó, ki K̤hudá ne tum par íhsán kiye hain.

IV.

अजब काम जो याहोवाह ने किया है, सो यह है,
कि उस ने इस आलम के लिये एक अजब
नाजत तैयार की है.

Ai dosto,—Jaisá ki ham paidáish o parwardigárá ke kám aur us ájib qúwat i zátiya kí nisbat jo K̤hudá ne is álam ko atá farmái hai, áge kah chuke hain, ki yih ek ráz i ázím hai, waisá hí ham is ájib naját-wálí haqíqat kí nisbat bhí kahte hain, ki yih ek ájib bhed hai, balki ek lá-hall ráz hai, ki

kyúñki isí se K̤hudá kí pahchán hásil hotí hai, aur yihí wuh sarmáya hai, ki jis ke wasíle se insán K̤hudá se muhabbat rakh saktá hai. *Chauthí* qúwat gair-fání rúh hai, aur yih ek azím o ajíb baḵshish hai, jo goyá sárí qúwaton ká táj hai, kyúñki aur jándár to yahín mar miṭ játe hain, par insán badan ke marne ke baḍ bhí jítá rahtá hai, jaisá ki áyá hai,—Baní Adam kí rúh jo úpar chaḥ-tí, aur jánwar kí rúh jo zamín ke niche utartí, kaun jántá hai?—*Wáiz* 3 : 21. Aur yih, ki Us waqt ḵhák ḵhák se já milegí, jis tarah áge milí húi thí, aur rúh K̤hudá ke pás phir jáegí, jis ne use diyá,—*Wáiz* 12 : 7. Aur natíja is sachhí dánist aur gair-fání rúh ke atá kiye jáne ká yih hai, ki insán hamesha kí saádat aur ḵhushwaqtí aur nek-baḵhtí ko hásil kare, aur is bát kí haqíqat ko, ki K̤hudá merá K̤hálíq o Málík hai, jánkar us se muhabbat rakhe, aur us kí suhbat meṇ ḵhush rahe. Is liye is umda kám o garaz ko durustí aur safáí ke sáth anjám dene ke liye *pánchwín* qúwat jo ki K̤hálíq ne insán ko dí hai, so Zamír hai, aur yih bhí ek ajíb baḵshish hai, aur isí sabab se wuh har insán balki wahshí meṇ bhí páí játí hai, kyúñki isí se insán apne kull irádon aur kámon aur ḵhiyálon ká ki mujhe kyá karná, aur kyá na karná cháhiye, faisala kar letá hai, aisá ki jab ham koí kám jo hamárí zamír ke muwáfiq ho, karte hain, to wuh us se ḵhush hotí, aur us ko pasand kartí hai, aur jab ham us ke ḵhiláf karte hain, to wuh náráz hotí aur

garīb o nādir qúwatan bhí zarúr hí dí hongí. Aur jab ki us ne insán ko aisí qúwatan se zeb o zínat dí hai, to haiwánon ke muqábale aur un kí qúwatan kí banisbat hamen in qúwatan ko apne k̥hiyál men láná kitná ziyáda zarúr aur munásib hai ! Pas suwál lázim áyá, ki We qúwatan kyá hain ? Ai dosto,— un qúwatan men se, jo K̥hudá ne baní Adam ko dí hain, *pahlí aql* hai. Yih qúwat to ajíb hai, kyún-ki isí se insán, aur sab zamíní makhlúq se álí martaba thahartá hai. Agar insán ko yih qúwat atá na hotí, to us men, aur aur haiwánon men, kuchh bhí farq na hotá, balki wuh jánwar i mutlaq thaharkar jánwar ke muwáfíq rahtá, aur jánwar hí kí tarah mar játá. Lekin wuh is aql kí qúwat ke báis ghar aur únche únche mahall banátá, kásht-kárí kartá, k̥hurák ke liye galla aur poshák ke wáste kapás paidá kartá, aur har shai se apná matlab níkalke árám se rahtá hai. Dekhiye, yih kyá hí nādir qúwat hai, jo K̥hudá ne insán ko dí hai ! *Dúsrí* qúwat goyái kí qúwat hai. Agar K̥hudá insán ko yih goyái kí qúwat na detá, to insán ko barí diqqat hotí, balki aql kí qúwat bhí apná púrú kám na kar saktí. Log ápas men guftogú karne se majbúr rahte, balki gúnge hote, aur kár o bár bhí kuchh yún hí sá hotá, aisá ki jihálat saltanat kartí, aur log zillat aur k̥hwárí men apní auqát basarí karte. Pas yih bhí ek ajíb qúwat hai, jo insán ne apne K̥háliq se bataur i inám páí hai ! *Tísrí* qúwat dánish hai, aur yih bhí ek barí qúwat hai,

bantí hain. Aur bahut aise darakht hain, jin men se kisi se dawá, aur kisi se rang wg. bante hain. Aur baz darakht hain, jo qúwat i kahrubái rakhte yane, bijlí kí khássiyaat se bhare húc hain, aisá ki agar koí ádmí bhúl yá nádánistagí se un ke niche já baiṭhe, to we us ko apní dálion se lapeṭkar halák kar dálte hain, isí liye logon ne in darakhton ko mardum yá ádamkhor nám diyá hai. Garaz ki darakhton aur nabátát men ek ajíb qúwat hai, jo Kháliq ne un ko atá kí hai, aur jis se we us kí buzurgí aur jalál ko záhír karte hain. Hán, Khudáwand ke darakht ras se bhare hain; Lubnán ke saro, jo us ne lagáe.—Zab. 104: 16. Aur chúnki Kháliq ne inhen insán kí khushí aur fáide ke liye banáyá hai, to kyá insán par wájib nahín, ki aisí baṭí bakhsish ke liye us kí hamd kare, aur us ka gít gáe! Hán, pur-zurúr hai, balki yih insán kí paidáish kí auwal garaz hai.

Aur ab ai azizo,—Chúnki ham un sárí qúwaton par jo Kháliq ne maḍaní, haiwání, nabátí aur ábí chízon, aur jándár ashyá ko atá kí hain, un men se baz par mukhtasaran gaur kar chuke hain, is liye áo, ab ham un qúwaton par jo Khudá ne insán ko dí hain, gaur karen. Dekhiye, Zabúr ka musannif goyá kull baní Ádam ka qáim-maqám hokar apne banáe jáne kí nisbat kyá kahtá hai, yane, ki *Main ajíb o garíb baná hún*.—Zab. 139: 14. Ab is se ham yih natíja lete hain, ki jab Kháliq ne insán ko ajíb o garíb banáyá hai, to us ne use ajíb o

use le lo, muddat tak muhásara kie raho, to tabar ehaláke us ke daraḡhton ko ḡharáb na kíjiyo; eháhiye ki tú un ká mewa kháwe, so tú unhen kát na ḡáliyo; táki tere nazdík muhásare ke kám men áwen; kyúnki maidán ke daraḡht admí kí zindagí hain.—*Istis*. 20: 19. Is ke siwá, ye áp men hawá i bad ko bhí jazb karne kí qúwat rakhte, aur bádalon ko zamín kí taraf khínehte hain, aur in kí bálidagí men bhí ek ajab sifat aur ek ajíb qúwat hai, aisá ki jab ek daraḡht ká sáya kisé dúsre par partá hai, to goyá ehhotá báre ká adab kar apne barhne kí ráh dúsri taraf se nikál letá hai. Garaz ki Ḳhudá ne daraḡhton aur nabátát yane, ghás pát ko aisí ajíb qúwatan dí hain, ki goyá in kí tarkíb se Ḳhudá kí ek ajíb qudrat dekhne men átí hai. Dekhiye ki báz jagahon men jahán bárish kam hotí hai, wahán ek qism daraḡht hai, jis se pání barastá hai, aur dakkhiní samundar ke tápúon men ek qism daraḡht hai, jis men rotí kí tarah phal hotá hai, aur bajáe rotí ke kám átá hai. Aur Afríqa men ek qism daraḡht hai, jis ká nám makkhan-daraḡht hai, aur haqíqat men us se makkhan nikaltá hai. Aur dakkhiní Amerika men ek qism gáe-daraḡht hai, jo gáe kí tarah har subh ko manon dúdh detá hai. Chín men chác-daraḡht hai, aur Lanká men qahwá-daraḡht hai. Ek qism daraḡht hai, jis kí ehhal mez kí ehádar ká kám detí hai. Ek qism daraḡht hai, jise eharbí-daraḡht kahte hain, us kí eharbí se umda eharbí kí battián

kám karte hain. Dekhiye, we apne bachchon ko kaisá pyár karte, aur muhabbat se pálte, aur paidá hone par unhen chát chát kar sukháte, aur un ke jism ko mazbút karte hain; aur jab we bímár hote yá mar játe hain, to un ke gam men muhabbat ke ánsú baháte hain. Phir we apne málikon ko bhí achchhí tarah jánte hain, jaisá ki áyá hai,—Bail apne málík ko pahchántá hai; aur gadhá apne sáhib kí charní ko; aur bherí wg. jo hain, so apne charwáhe kí áwáz ko k̤húb pahchántí hain, yahán tak ki jab wuh unhen un ke nám se pukártá hai, to fauran us ke pás á játí hain;—aur háthí, aur únṭ, aur ghore wg. apne málík ke hukm par apná kám karte hain.—Aur aisá hí hál kutte aur aur jánwaron ká hai. Garaz ki ehárpáe, aur parind, aur machhlíán wg. aur sáre kíre makore apní us zátí qúwat ke wasíle, jo K̤háliq ne unhen dí hai, árám se rahte, aur apne Málík kí buzurgí ko záhír karte, aur baní Adam ko sárí k̤hilqat ke Málík ke liye nae gít gáne ká ishtiál aur shauq diláte hain. Is ke siwá, K̤hudá ne darakhton aur nabátát ko bhí ek ajíb qúwat dí hai, yane, un men us ne ajíb ajíb tásíron rakhí hain, goyá ye insán aur haiwán donon ko faiz o fáida pahunchánewále hain, aur marízon ko sihat aur tandurustí ká sabab, aur ánkhoṃ men taráwaṭ lánewále, aur dil o dimág ko ráhat aur k̤hushí bak̤hshnewále hain; balki ye insán kí zindagí ko bahál rakhnewále hain; jaisá ki áyá hai, ki Jab tum kisí shahr ko is iráde se, ki laráí karke

ki us ká koí sardár, koí karorá, koí hákim nahín, tau bhí garmí ke mausim men apne liye k̐hurish faráham kartí hai, aur dirau ke waqt apne wáste k̐hurák jamá kartí hai.—*Ams.* 6 : 6—8. Aur yihí hál ehúhe ká bhí hai, wuh apne liye har fasl men k̐hurish jamá kár letá hai. Hán, wuh apne ghar men ajíb k̐húbí ke sáth kamre banátá hai, aur un men qism ba qism anáj judá judá rakhtá hai. Phir shahd kí makkhí par nazar dáliye,—we apne ehhatte men mom ke k̐hánon ko kyá hí hoshyári ke sáth banátí hain, goyá in ke k̐háne parkár se nape húc hain; aisá ki insán bhí jo zí-rúh kahláte, aisá nahín baná sakte hain ! We járe ke mausim ke liye phúlon se shahd batorkar un men jamá kar rakhtí hain. Un men saltanat ke qáide aur qánún bhí hain, goyá in ehhoṭe parindon se insánon ne saltanat ke ádáb síkhe hain. Ab kyá K̐hudá kí is ajíb bak̐hshish ke liye jo us ne kíron aur parindon ko dí hai, hamen us kí hamd na karní eháhiye ? Aur agar eháhiye, to kyá ham ne kí hai ? Karo Masíhío, kyúnki yih tumhen sajta hai.

Phir jánwaron par gaur kijiye, aur dekhiye, ki we ap men kyá hí ajíb zátí qúwat rakhte hain. We is qúwat ke wasíle, jo K̐háliq ne unhen atá hí hai, apne árám ke liye mánden, aur rahne ke liye jagah baná yá dhúndh lete hain. Hán, we apne nafe aur nuqsán ko bahut achchhí tarah jánte hain; aisá ki aksar insán un kí is zátí aql aur samajh par hairán hote hain. We is qúwat ke báis ajíb ajíb

pattí ko apne anḍon par ḍál detí, aur tab donon mil-
kar unhen jaldí jaldí band kar detí hain. Is ke bad
alag ek ḍál par baith goyá ḡhushí ke git gátí hain.
Ab jab sámp anḍon tak pahunch játá, aur unhen
kháne ke liye apní gardan barhátá, to us pattí se
us kí phupkár ke báis ek aisí zahrdár hawá nikaltí
hai, ki jis ke báis sámp pachhár khákar gir partá aur
phir un ke kháne ká iráda nahín kartá, aur yún ye
anḍe salámat rahte hain. Ab dekhiye, kyá yih ajíb
qúwat nahín hai, jo Ḳhudá ne in parindon ko atá
kí hai ! Aur kyá yih hamáre liye Ḳhudá kí hamd
karne ká mauqa nahín hai ? Agar Ḳhudá parind-
on ko yih qúwat na detá, to un men yih dúr-ande-
shí kyúnkar aur kahán se átí ? Hán, is ke na
hone ke bagair thore hí arse men tamám parindon
kí nasl mit játí, aur hamáre zamín se goyá chiriyon
kí ḡhush-ilhání uṭh játí ! Lekin Ḳhudá ká shukr,
ki us ne chiriyon ko bhí yih ajíb qúwat atá kí hai,
jis se we apne nafe aur nuqsán ko malúm karke,
salámatí ke sáth rahtín, aur insán ko Ḳhudá kí
hamd men ubhártí aur uskátí rahtí hain. Phir
chyúntí par gaur kíjiye, aur us kí qúwat kí ajíb
ḡhúbí par nazar ḍáliye, aur dekhiye, ki wuh kaisá
hoshyár kírá hai, aisá ki us kí hoshyáre aur chálá-
kí káhil ádmí ko chálák aur hoshyár banáne ke
liye Ḳhudá ke Kalám men bataur i misál istiamál
kí gai hai ; jaisá ki áyá hai, ki Ai shakhs tú jo
ḡhwáb-álúda hai, chyúntí ke pás já ; us kí rawish-
en dekh, aur dánish hásil kar, ki wuh, báwujúde

par gaur kījiye, aur barī se lekar chhotī chhotī chīriyon par nazar dāliye, ki we us qúwat ke wasíle se, jo Kháliq ne unhen bataur i inām atá kí hai, apne bachchon ke liye kaise ajīb aur muláim ghonsle banátí hain, aur aisí jagah banátí hain, jahán ki un ke dushman ká guzar bahut hí kam hotá hai, aur taajjub yih hai, ki we apne bachchon yá andon ke dene ke pahle yih sab sámán muhaiyá kar letí hain. Hán, hawái laqlaq apná muqarrarí waqt jántá hai; aur qumrí, aur sáras, aur abábíl apne áne ká waqt áge se pahchántí hain, (Yar. 8 : 7,) aur bulbul apne chahehaháne, aur qumrí apne bolne ká waqt khúb jántí hain.—*Gaz.* 2 : 12. Hán, chīriyon men yih qúwat ajīb hai, kyúnki isí qúwat se we apne dost aur dushman ko bhí ján letí hain. Dekhiye, ek qism kí chīriyá hai, jis ke andon ko sámp bare shauq se khátá hai, is sabab se yih beeharí apne ande únche únche daraḡhton par detí hai, lekin sámp wahán bhí un ká surág lagá letá hai, aur jab sámp us ke ande kháne kí koshish kartá hai, aur yih chīriyán us ko apne ghonsle kí taraf áte dekhtí hain, to jore men se ek fauran jangal kí taraf ur játí, aur दूसरी jab tak ki wuh lauṭ na áwe, apne andon ke úpar chín chán kartí rahtí hai, goyá wuh apne sáthí ko pukár pukárkar kahtí hai, ki Jaldí áo, nahín to sámp andon ko khá hí lene par hai. Lekin dekhiye, wuh chīriyá átí hai, aur apní chonch aur panjon men ek qism kí pattí liye húe hai. Áte hí wuh us

bhí gín sake, aur agar koí un ko nahín gín saktá, to in ke shumár ko bhí batláná mushkil o muhál hai ! Hán, ek shaḡhs ká zikr hai, ki jis ne barí koshish karke, ek bár Saro ke us daraḡht se leke jo Lubnán men hai, us Zúfá kí ghás tak jo díwáron par ugtí hai, sab daraḡhton kí ḡhássiyat bayán kí, aur chárpáyon aur parindon aur rengnewále jándáron aur machhlíon ká zikr kiyá. Lekin Ḳhudá kí ḡhilqat ke muḡábale, aur us kí us qúwat par, jo us ne is álam i asfal ko atá kí hai, gaur karke, ham yih kahte hain, ki Yih bayán bhí jo is dánishmand ne kiyá hai, ek adhúrá aur ná-kámil bayán hai : is liye ki Ḳhudá kí ḡhilqat kí un qúwaton ká, jo us ne is álam kí chízon ko atá kí hain, ján lená ek ádmí yá gúlar ke ek kíre ke liye mushkil hai. Pas ham sirf unhín qúwaton ká jo ámm aur maḡlúm hain, aur jin se ham mánús hain, aur jin ká bayán Kalám aur tajribe se ho saktá hai, kuehh zikr karenge.

Ab gaur kíjiye aur zará dekhiye, ki Ḳhudá ne gair zí-rúh ḡhilqat yane, haiwánon aur eharind aur parind ko kyá hí ek zátí qúwat yá aql atá kí hai, jis ke istiámál ke báis we bare árám se rakhte hain, balki we usí qúwat yá samajh se apne rahne ke liye jagah dhúndh lete yá baná lete hain, aur apne baehelon ke liye mufid aur muláim ḡhurák hásil karke unhen barí ehál se khiláte aur pálte hain, aur ḡbatre se mahfúz rakhne ke liye har tarah se koshish aur saí karte hain. Hán, parind

itná kahte haiñ, ki Ai dindáro, ghabráo mat; dekho, wuh zamín kí munsifí karne ko átá hai, aur us ká ajr us ke háth men hai. Háiñ, tab wuh rástí ke sáth jahán kí, aur saehái ke sáth gaumon kí adálat karegá; aur tab sádiq falak ke sitáron kí mánind núrání hongé.

Aur ab ai Masíhó, jab ki is ajíb hukúmat ká inti-zám tumhári naját men madadgár hai, to kyá tum is ke liye apne Báp ke, jis ne apne piyáre Beṭe men bokaṛ tumhári naját ko kámil kiyá hai, aur jo tumháre sir ke bálon ká bhí hámi hai, maddáh na hoge? Aur kyá tum us ke liye ek nayá gít na gáoge? Gáo Masíhó, ki yih tumhen sajtá hai.

III.

AJIB KAM JO YAHOWAH NE KIYA HAI, SO YIH
HAI, KI US NE IS ÁLAM KO AJIB AJIB
TARAH KI QÚWATEN ÁTA KI HAIN.

Ai azízo,—Jaisá ki insán ke liye álam kí paidá-ish aur us kí intizámwálí hukúmat kí haqíqat ká púra bayán karná ek mushkil amr hai, waisá hí in qúwatan kí kamál gahráíon aur bárikióñ ko púre taur par bayán karná insán kí samajh se báhar hai. Aur wajh is kí yih hai, ki *aural* to yih qúwatan samajh se báhar haiñ, aisá ki insán kí aql ká ghorá in qúwatan ke púre dáire aur daur ko tai hí nahín kar saktá hai; aur *dústre* yih, ki we bahut aur be-shumár haiñ; yahán tak ki we shumár men á hí nahín saktí haiñ. Háiñ, agar koí sitáron ká shumár batlá sake, to mumkin hai, ki wuh in qúwatan ko

chízen un kí bhaláí ke liye, jo K̤hudá se muhabbat rakhte hain, milke fáida baḡhshtí hain, kyúnki we K̤hudá ke ajíb waḡde ke muwáfiq buláe gae hain, we Masíh ke ḡhún se ḡharíde gae hain. Yih to mumkin hai, ki is parwardigárí kí hukúmat ká intizám hamárí samajh men na áwe, kyúnki *awwal* to hamárí aql náqis aur hamárí samajh nátamám hai, aur *dústre* yih, ki is kí kárrawái sirf ádmion hí par mauqúf nahín hai, par is men firishte shámil hain, jo ḡhidmatguzár rúhen kahlátí hain, aur in ko díndáron kí hifázat sompí gaí hai. We to hamesha díndáron ke chaugird ḡhíma-zan rahte hain, aur táki un ko kisí patthar se ṡhes aur choṡ chapet na lage, we unhen apne háthon par uṡháe rahte hain. Is liye jab tum par koí hádisa guzre, to jáno, ki wuh tumháre Báp kí taraf se hokar tumhárí bhaláí ke liye hai; kyúnki K̤hudá kí tambíh muhabbat se ḡhálí nahín hotí, is liye ki wuh jis beṡe ko píṡtá hai, use ziyáda piyár kartá hai. Isí liye Dáúd ne kahá, ki Bhalá húá, ki main ne dukh páyá, ki main tere qawáid ko síkhúngá.—*Zab. 119: 71.* Hán, sharíron ko wuh gazab se, par tumhen wuh pidrána shafaqat se tambíh kartá hai. Lekin is par bhí wuh apne sáre muḡaddason ko apní áṡkh kí putlí kí mánind apní hifázat men rakhtá hai. Aur agarchi díndáron ke muḡábale men is waḡt sharír desí hare darakht ke mánind iqbálmand dekhe játe hain, aisá ki díndáron ke nazdík we taajjub ká báis hain, tau bhí ham

lekin Kḥudá ne use bhaláí kar diyá.—*Paid.* 50: 20; *Zab.* 76: 10; *Yas.* 10: 15. (2.) Wuh us se nekí paidá kar detá hai.—*Paid.* 50: 20; *Aqm.* 3: 13. (3.) Kí Kḥudá na to gunáh karwátá hai, na wuh us ko pasand kartá hai, par wuh us ko sirf hone detá hai, us ká intizám kartá, aur us ko roktá hai, us kí hadd bándh detá hai, aur us ko mahkúm kar letá hai. Aur yún ádmí fíal i kḥud-mukḥtár hí akelá apne gunáhoṅ ke liye jawáb-dih ṭhahartá hai, aur us ká kám qábil i jurm giná játá hai. Garaz, kí jab ham Qádir i Mutlaq kí is hukúmat aur parwardigárí ke intizám par gaur karte hain, to yih páte hain, kí yih kull álam ko ghere húe hai, aur kí wuh kḥáss hai,—wuh ádamzád ke kḥiyálát aur kḥwáhishoṅ aur ittifáqí májaroṅ par mulhít hai,—wuh mutaassir hai,—is meṅ Kḥudá ke irádoṅ ká púrá honá hai,—is ká maqsad Kḥudá ká jalál hai,—is ká taur Kḥudá ke kamál se mutábíqat rakhtá hai,—yih har maḥlúq kí máhiyat se bhí mutábíqat rakhtí hai,—baní Ádam ke nek aamál-oṅ kí nisbat Kḥudá fazl o tahrík kartá hai. Lekin gunáh-álúda kámoṅ ko Kḥudá hone hí dená rawá rakhtá hai, aur un ko roktá hai, aur un ko baní Ádam kí bhaláí aur apne jalál ke liye mahkúm kartá hai.

Aur ab ai azízo,—Jab kí Kḥudá kí parwardigárí kí is ajíb hukúmat ká intizám kull álam par háwí hai, to tum yih jáno, kí tumháre liye koí kḥauf kí jagah nahín hai. Hán, is parwardigárí meṅ cháhe kuchh bhí kyún na ho, us meṅ kí to sárí

qabúl na kiyá ; tab main ne unhen un ke dilon
 kí sarkashí ke sipurd kiyá, ki we apní mash-
 waraton par chalen. Aur na sirf gunáh-álúda
 fial, balki nek aamál bhí shámil hain, kyúñki is
 kí nisbat Pák Kalám kí yih shírín áwáz hai, ki
 Insán men jitní nekíán aur khúbíán hain, wuh
 K̲hudá ke muft aur mahz fazl ká kám hain ; jaisá
 ki záhir hai, ki K̲hudá hí hai, jo tum men ásar kartá
 hai, ki tum us kí marzí ke mutábíq cháho, aur kám
 bhí karo.—*Fil.* 2 : 13. Phir yih, ki Masíh se jo mu-
 jhe táqat baḡhshtá hai, main sab kuchh kar saktá
 hún.—*Fil.* 4 : 13 ; 2 *Qur.* 12 : 9, 10 ; *Afs.* 2 : 10 ; *Gal.*
 5 : 22—25. Lekin is bát se koí yih na samjhe, ki
 (1.) K̲hudá un nek kámon ko karwátá hai, yá (2.) ki
 wuh ádmion men un kí ázád marzí ke khiláf un ke
 karne ká iráda dál detá hai, balki is se yih murád
 hai, ki K̲hudá insán par andar se us kí rúh men,
 aur báhar se tásírat i aḡhláqí ke wasíle se aise taur
 se apná kám kartá hai, ki un kí tabíat kí ázádána
 harakat rágib ho játí hai, aisá ki wuh ham men
 apní nek marzí kí khwáhish paidá kartá hai, aur is
 ke bad wuh us ko amal men lane kí qúwat detá
 hai. Aur aisá hí hál gunáh-álúda kámon ká hai.
 We K̲hudá kí hukúmat se iláqa to rakhte hain,
 balki we us ke ikhtiyár men hain, aisá ki wuh un
 ko apní mashíyat i Ezadí ke mutábíq hone bhí detá
 hai. Lekin (1.) Wuh gunáh ko roktá, aur us ko
 mahkúm kar letá hai ; jaisá ki záhir hai,—Tum
 jo ho, tum ne mujh se badí karne ká iráda kiyá ;

men we májare bhí jin ko ham ittifáqí kahte, shá-mil hain, aur K̲hudá kī is hukúmat ke báhar nahín hain : jaisá ki záhír hai,—Jo koí kisí shakhs ko máre, aur wuh mar jáe, to wuh qatl kiyá jáwe, lekin agar us shakhs ne qasd qatl ká nahín kiyá, aur K̲hudá ne us ke háth men giriftár karwá diyá ; to main us ke bhágne kī jagah batá dúngá,—*K̲hur.* 21 : 12, 13. Aur *Ams.* 16 : 33 men yún hai, ki Qurá god men dálá játá hai, par us ká sárá natíja K̲hudáwand kī taraf se hai. Balki is parwardigárá kī hukúmat men insán ke ázádána fiál bhí shámil hain, kyúnki agar yih shámil na hon, to parwardigárá ká kám parwardigár ke liye goyá gair-mumkin hogá. Aur na sirf aql hí is bát ko qabúl kar letí hai, par Kalám kī bhí is bát par, ki insán ke ázádána kám K̲hudá kī parwardigárá aur hukúmat men shámil hain, sáf muhr aur gawáhí hai ; jaisá ki áyá hai,—Ai K̲hudáwand main jántá hún, ki apní ráh nikální insán ke qábú men nahín hai ; insán jo eháhtá hai, us men nahín ki wuh apne qadam barábar rakhe.—*Yar.* 10 : 23 ; *K̲hur.* 12 : 36 ; 1 *Sam.* 24 : 9—15 ; *Fil.* 2 : 13. Aur na sirf ázádána fiál balki yih parwardigárá kī hukúmat aisi ájib hai, ki is men insán ke gunáh-álúda fiál bhí shámil hain ; jaisá ki záhír hai,—Bádsháh ne kahá, ki Ai baní Zarúyáh, mujh ko tum se kyá, use lanat karne do, ki K̲hudáwand ne use kahá hai, ki Dáúd par lanat kare.—2 *Sam.* 16 : 10. Aur Zabúr 81 : 11, 12 men yún hai, ki Mere logon ne merí bát na mání, aur Isráelíon ne mujhe

wuh lawiyatán bhí, jise tú ne banáyá, táki us men
 khetá phire. Yih sab terí taraf tákte hain, ki tú
 un ko waqt par un kí khurák pahuncháwe. Jo tú
 unhen pahunchátá hai, to we le lete hain; aur jo
 tú apní mutthí kholdá hai, to we achchhi chizon se
 ser hote hain. Tú apná munh chhipátá hai, we
 hairán hote hain, tú un ká dam pher letá hai, we
 mar játe hain; aur apní mittí men phir mil játe
 hain. Tú apná dam bhejtá hai; we paidá hote hain,
 aur tú rú e zamín ko sar i nau árásta kartá hai.—
Zab. 104 : 21—30. Pas zahir hai, ki haiwán bhí
 is parwardigári kí hukumat se barí nahín hain;
 balki yih parwardigári aur intizám kí hukumat
 aisi wasiá hai, ki yih insán ke ámm muámalon se bhí
 taalluq rakhtí hai: jaisá ki zahir hai,—Bádsháh ká
 dil K̲hudáwand ke háth men hai; wuh us ko pání ke
 nálon kí mánind jidhar cháhtá hai, udhar phertá
 hai.—*Ams.* 21 : 1. Aur Aiyúb 12 : 23 men yún hai,
 ki Wuhí qaumon ko barhátá hai, aur unhen phir
 halák kartá hai, wuh qaumon ko phailátá hai, aur
 phir unhen tang kartá hai. Is ke siwá is hu-
 kumat men insán ke har ek k̲hiyál aur us ke
 hálát bhí tábi men rakhe gae hain; jaisá ki áyá
 hai, ki Admí ká dil apní ek ráh thabrátá hai; par
 K̲hudáwand us kí chál ko árásta kartá hai.—*Ams.* 16 :
 9. Aur Yas. 45 : 5 men yún hai, ki Main hí K̲hu-
 dáwand hún, aur koí nahín; mere siwá koí K̲hudá
 nahín: main ne terí kamar bándhí hai, agarchi tú
 ne mujhe nahín paheláná. Is ke siwá, is hukumat

tamām ālam par hai, Kalām se bhī sābit hai; jaisā
 ki āyā hai, ki Bahímon ke liye ghás, aur insán kī
 k̄hidmat ke liye s̄abzī wuhí ugátá hai, táki wuh un
 ke liye zamín se k̄hurák paidá kare.—Zab. 104: 14.
 Aur phir Aiyúb 9: 5, 6 men yún hai, ki Wuh pa-
 háron ko t̄áltá hai, aur unhen k̄habar nahín hotí:
 wuh apne qahr se unhen ulaṭ detá hai. Wuh
 zamín ko us kī jagah se jhuká detá hai, aur us
 ke sutún thartharáte hain. Aur Aq̄mál 14: 17
 men yún hai,—Tis par bhī us ne ihsán karne
 aur ásmán se hamáre liye pání barsáne, aur
 mewon kī faslen paidá karne, aur hamáre dilon
 ko k̄hurák aur k̄hushí se bhar dene se ap ko
 begawáli na chhorá. Pas zāhir hai, ki Zamír aur
 Kalām donon is bāt par shāhid hain, ki kull ālam
 par K̄hudá kī hukumat aur us kī parwardigārī
 háwí hai. Lekin koí yahán yih na samjhe, ki hai-
 wán is hukumat aur parwardigārī se barí hain,
 nahín, we bhī is men shāmil hain; jaisá ki zāhir
 hai,—Sher bachehe apní shikár ke liye garajte hain,
 aur K̄hudá se apní k̄hurák mángte hain. Áftáb
 nikalte hí we jamá hote hain, aur apne gáron
 men já baithte hain. Insán apne kár o bár ke liye
 báhar nikaltá hai, aur shám tak mihnāt kartá rah-
 tá hai. Ai K̄hudáwānd terí sanāten kyá hí bahut
 aur gúnágún hain! tú ne un sab ko hikmat se baná-
 yá; zamín tere mál se pur hai. Yih aisá bará aur
 chaurá daryá hai, jis men beshumár chhoṭe baré ján-
 war raftár hain. Us men kishtían rawán hain, aur

mutábíq házir hote hain. Hân, samundar par nazar kijiye, agarchi us kí maujon men bará zor hai, tau bhí wuh apní thahráí húí hadd se báhar nahín játá. Is ke siwá maidán ke darakhton aur kull sabzazár par nigáh dáliye,—agarchi yih har sál káte aur nocte khasote játe hain, aur ándhí aur túfán kí takkar aur jhonkon se tore aur ukháre játe hain, aur sabzí jo insán aur haiwán se khái játí, aur un ke kám átí hai, aur go in sab par barí barí tabáhíán aur áfaten partí hain, tau bhí we barqarár rahtí hain. Aur ab kyá in sab ajíb kámon se hamen yih natíja nahín miltá, kí Khudá hí hai, jo in sabhon ko sambháltá aur tartíb men rakhtá hai? Pas kyá hamen us Kháliq ke nae gít gáná na cháhiye!

4. Phir Khudá kí hukúmat aur intizám is se bhí záhir hai, kí baní Ádam kí tawáríkh men us kí hukúmat aur intizám kí haqíqat páí játí hai. Dekhiye Rúm. 2 : 14, 15 men Rasúl kyá farmáte hain, kí Jab gair-qaumen, jinhen shariát na milí, agar tabí-at se shariát ke kám kartí hain, so we shariát na páke apne liye áp hí apní shariát hain; we shariát ká khulása apne dilon men likhá húá dikháte hain, un kí tamíz bhí gawáhí detí hai, aur un ke kھیál ápas men ilzám dete, yá uzr karte hain; aur is uzr se goyá we yih sábit karte hain, kí ek hai, jo is álam ká Kháliq o názim o sambhálnewálá o hákim hai, aur kí ham ek jawáb-dih khilqat hain. Aur na sirf yih amr tawáríkh se sábit hai, balki yih bát kí us kí hukúmat aur parwardigári

hai, aur jab ki us kí marzí par mauqúf hai, to ham-en us ke nae gít gáná aur shukrguzárá ke zabíh dil se guzránná zarúr hai.

3. Phir K̲hudá kí hukúmat aur intizám is se bhí záhír hai, ki wuh is álam ká sambhálnewálá hai. Tum jánte ho, ki yih álam arba i anásir, ya-ne, hawá, pání, miṭṭí aur ág se tarkíb kiyá húá hai, aur in men se har ek kí k̲hássiyaten ek dúsre se aláhida aur judá hain, aisá ki ek kí zidd men ek hai, goyá yih ijtímá e ziddain ká ek majmú'a hai, tau bhí wuh ek dúsre ke sáth aisí milí rahtín, aur apná apná kám kartí hain, ki un men goyá koí zidd aur koí mukhálifat hai hí nahín. Aur yih hál kuchh zamíní k̲hilqat ká hí nahín hai, par ásmán kí k̲hiqat ká hál to aur bhí ajíb hai. Dekhiye, ásmán men hazáron sitáre aur saiyáre aur dumdár kawákib hain, jo apne daur aur gardish men apní ráh ek ajíb taur se tai karte hain, aisá ki un men se na koí kabhí ṭakkar khátá, aur na apní ráh ko bhúltá hai. Aur yihí hál áftáb ká bhí hai, wuh to hazáron baras se hamárá zamín ko roshní de rahá hai, lekin ab tak us men koí tabdílí wáqa nahín húí, par shurú se ab tak jyún ká tyún baná húá hai, goyá wuh apne K̲háliq se áj hí banáyá gayá hai, aur wuh apní ráh ke tai karne men bhí kabhí nahín thaktá.

Phir mausimon ko dekhiye, ki we kis aur kyá hí ajíb taur se apná daur púrá karke chale játe, aur phir waqt par, apne K̲háliq kí ṭaharái húí marzí ke

kám ek án kí án ká kám hai; kyúñki wuh is tamám álam ko ek án kí án men dekh saktá, aur apne thahráe húe intizám par apní nazar dál saktá hai; is liye ki wuh jis ne sab kuchh ko nest se hast kiyá, wuh un sab ko apní ajíb qudrat i kámila se apne jalál ke liye sambhál bhí saktá hai. Pas záhir hai, ki Kḥudá kí hukúmat kull álam par háwí hai, aur kull kí ráheñ us kí áñkheñ ke sámhne haiñ, aur wuh un kí sárí rawishoñ ko jáñehtá hai. Is liye wuh un ke kámoñ ko bhí apne jalál ká báis baná saktá hai. Aur ab ai dosto, kyá yih ek ajíb kám nahín hai, aur agar hai, to hamen us ke gít, hán, nae gít gáná pur-zarúr hai.

2. Phir Kḥudá kí hukúmat aur intizám is se bhí záhir hai, ki us ne is kull álam ká dár-o-madár apne hí úpar rakhá hai. Ai dosto,—Yih to záhir hai, ki yih álam Kḥudá se sirf nest se hast hí nahín kiyá gayá hai, par yih us kí qudrat se sambhálá bhí játá hai, aur jab sambhálá játá hai, to wuh us ká hákim bhí thahartá hai, aur jab wuh hákim thahartá hai, to kull us ke mahkúm haiñ, aur jab mahkúm thahre, to un kí hastí bhí usí par mauqúf thahrí. Aur isí liye Rasúl ne bhí farmáyá hai, ki Ham usí se jíte aur chalte phirte aur maujúd haiñ. *Aqm.* 17 : 28. Aur *Ibr.* 1 : 3 men yún áyá hai, ki Wuh us ke jalál kí raunaq aur us kí máhiyat ká naqsh hoke sab kuchh apní hí qudrat ke Kalám se sambháltá hai. Pas záhir hai, ki Kḥudá azal se hai, aur álam kí maujúdagí us kí marzí par mauqúf

ke sáre kámon kī hifázat aur hukúmat kartá hai. Aur jab ki K̤hudá áp men yih aur aisí sifaten rakhtá hai, to us kī hukúmat aur intizám ká honá bhí mumkin hai. Is liye ki

1. K̤hudá waqt kī aur wasát kī nisbat men, aur apní dānish aur qudrat kī nisbat men, apní hastí men behadd hai, aur yihí wuh wajh hai, jis se ki sáf zāhir hotá hai, ki is tarah kī ámm hukúmat o intizám us ke liye mumkin hai, aur jab ki mumkin hai, to us kī hama-já házirí ke muqábale men yih bhí mumkin hai, ki koí chíz bhí bagair us kī marzí ke waqú men nahín á saktí, hán, ek pattá bhí us kī marzí ke bagair nahín gir saktá. Balki hawá ke parinde aur jangal ke darinde aur bare bare darakht se leke chhat tak kī ghás tak jo jald súkh játí hai, aur samundar aur pahár aur un ke sab basnewále insán se le kíre makoron tak balki us kíre tak jo ek hí din men paidá hotá, aur usí din apná daur tamám karke mar játá hai, aur sab se poshída k̤hiyál aur kám o kalám jo andhere yá roshní men kie, yá kahe játe hain, aur jo zāhirá yá khulá khulí ámal men áte hain, so sab us kī hukúmat ke tábi aur us ke intizám ke tale hain, aur go insán ke liye us ke is intizám aur kám ká samajh lená mushkil aur diqqat talab ho, to yih us kī apní náqis aql aur náqis fahm ká sabab hai, aur yih bhí ki wuh mahdúd aql rakhtá hai. Pas mahdúd lá-mahdúd ke kámon kī kyúnkar tháh lagá saktá hai! Lekin K̤hálíq ke nazdík yih diqqat-talab aur ájib

sári chizon ko ibtidá men apne kalima i qudrat se nest se hast karke, aur is ke má bad apní maḥlúq chizon ke har zarre ke sáth hamesha házir rahkar, aur kull shai ko ba māa un ke wujúd aur ba-qabz aur istiāmál un ke kull ausáf ke sambhálte hūe, wuh hamesha apne is andáz par mahfúz kull maḥlúq ke fiḥlon kí hidáyat kartá hai, aur un ko mah-kúm bhí kartá hai, hattá ki go wuh un kí mukhtalíf tabiáton ke qáidon ke hargiz ḵhiláf nahín kartá hai, tau bhí wuh beḵhatá taur par apne azalí aur bebadal iráde ke muwáfíq jo ki us kí taqdír men shámil hai, kull fiḥlon aur májaron yá wáqiát ḵháss aur ámm ko waqú men áne detá hai.

Is ke siwá Parwardigári men mansúba bhí páyá játá hai. Tum jánte ho, ki Ḵhudá ne apne bare maqsad, yaṇe apne jalál ke záhir karne ko chun liyá hai, lekin is maqsad ko bar láne ke liye, us ne beshumár mátaht maqásid chun liye hain, aur bhí sab muáiyān hain, aur us ne kull fiḥlon aur májaron ko un kí mukhtalíf nisbaton ke sáth aise taur par qáim kar diyá hai, ki wuh in maqsadon ke bar áne ke liye wasíle ho játe hain, aur wuh kull maḥlúq ke fiḥlon kí hamesha aisí hidáyat kartá rahtá hai, ki ye kull ámm aur ḵháss maqsad bajinsihí usí waqt par, aur unhín wasílon se, aur unhín tauron aur sharton ke sáth, jo us ne azal se ṭhabrá rakhí hain, waqú men áte hain. Jis ká natíja yih hai, ki Ḵhudá kamál pákízagí, hikmat, aur qudrat se apne sáre maḥlúq kí aur un

agar wuh is ká inkár nahín kar saktá, to us ko yih bhí yaqín karná cháhiye, ki K̤hudá hama-já házir hokar aur behadd ilm, aur dánish, aur muhabbat, aur sadáqat, aur qudrat rak̤kar k̤hilqat ke har har zarre par, balki us ke qiyám ke har har lahze par bhí háwí hai, kyúnki wuh buzurg hai, aur hamará K̤hudá sáre maḥúdon se baṛá, jo kuehh wuh eháhtá hai, wuh sab ásmán o zamín men, daryáon men, aur gahráo men kartá hai.—*Zab.* 135 : 5, 6. Lekin ham in aur aise behúda k̤hiyálon ká kahán tak píehhá karen, we to bahut hain, aisá ki baṛ to dahriyat ko liye hain, aur baṛ mádde ko azalí ján-te hain, aur baṛ hamáostiyat ko mánte hain, aur baṛ máyá men lipt hain, aur baṛ mushrikiyat ke qáil hain, aur baṛ muwáhidiyat men galtán peehán hain, aur baṛ mutak̤haiyaliyat ko madd i nazar rakhte hain, aur baṛ wahdat-ul-wujúdiyat ke ámil hain. Pas jab ki K̤hudá ke wujúd kí nisbat in logon ke k̤hiyál aise galat hain, to us kí hukúmat kí nisbat kyá kuehh na hongé ! Is liye ham in se darguzar karke aur úpar kí nazíron ko bataur i namúna káfi samajhkar K̤hudá kí ajíb hukúmat aur us ke intizám kí nisbat kalám kí sahíh talím par gaur karenge, aur dekhenge, ki kalám is kí nisbat kyá farmátá hai.

Ai dosto,—Is talím kí nisbat kalám ká lubbi i lubáb, yaṇe us ká k̤hulása aur magz yih hai : ki K̤hudá ne azal se jo kuehh wáqi hotá hai, us ko kamálan aur bilkulliyatan muqaddar karke, aur

mat na rakhe, to log jald ek dúsre ko halák kar dälenge, aur tab ek thore hí arse men yih dunyá sunsán aur wírán ho jáegí. Pas záhír hai, ki Kḥudá ne dunyá ko chhoṛ nahín diyá hai, par wuh hákim i bálá hokar sab par musallit hai, balki sárí chízon ko apne kalima i qudrat se sambháltá hai.—*Ibr.* 1 : 3. Aur baz yih bhí kahte hain, ki Kḥudá ne ibtidá men sárí chízon ko paidá, yá nest se hast kiyá, aur un ko alag alag zindagí-bakhsh táqat-en bataur i asbáb i sání atá kí, aur un ko ek inti-zám i maqúl ke sáth muntazim kar diyá, aur bad is ke un ko un kí máhiyat ke mutábiq aur bin nisbat yún hí qáim rahne ko chhoṛ diyá, jis tarah ki koí ádmí gharí ko chábhi dekar aur us ko rakḥkar chhoṛ detá hai. Lekin dekhiye yih kḥiyál bhí kaisá galat aur ná-munásib hai ! Kḥudá kí zát ke siwá kaun sí chíz hai, ki agar wuh sambhálí na jae to maujúd rah saktí hai, hán, yih mumkin hai, ki sháyad wuh kuchh arse ke liye thík thík maujúd rahe, aur apná kám bhí durustí se kare. Lekin wuh hameshagí tak yih nahín kar saktí : kyúnki maḥblúq ke wujúd ká akelá sabab Kḥáliq kí marzí par mauqúf hai. Pas jab tak ki us kí yih marzí qáim hai, tab hí tak wuh sabab yá shart bhí qáim hai, aur jab marzí nahín, to sabab bhí nahín hai. Is ke siwá, Kḥudá kí nisbat koí yih kyúnkar kah saktá hai, ki us ne is álam ko sirf chábhi lagákar chhoṛ diyá hai. Agar koí aisá kahe, to wuh Kḥudá kí hama-já házirí ká bhí inkár kartá hai, aur

lá-hall hai, is liye is kí nisbat *khámoshí ikhtiyár* karná bihtar hai. Par *chúnki*, *Khudá* ne insán ko *aql* aur *ilhám* donoñ diye haiñ, mumkin hai, ki insán *Khudá* kí is *ajíb hukúmat* ke báre men us kí *Rúh* kí *hidáyat* par, us ke *jalál* ke liye, us kí *hukúmat* ke *ajíb intizám* men se kuchh *úparí* aur *moṭí báten*, jin ká *bayán* ki *Kalám i Pák* men ho *chuká* hai, samajh le, aur *yún* us ke *wasíle* se us se *ziyáda nazdíki* aur *muhabbat* rakhe, *kyúnki* *makhlí báten* hamáre *Khudá* ke *nazdíki* haiñ, aur *makshúf* hamáre aur hamáre *aulád* ke liye *hamesha tak*, táki ham is *Taureet* ke *kalám* par *amal* karen. *Istis. 29 : 29.* Is ke *siwá* insán par us ke *zí-hosh*, aur *zí-aql* hone ke *báis* bhí *yih farz* hai, ki wuh is *hukúmat* aur *intizám* ko kuchh samajh le, *kyúnki* agar wuh is kí nisbat *be-fikr* aur *be-parwáh* rahe, to us ke liye *haqíqat* ko na *jánne* ke *sabab gum-ráhi* aur *behúda khiyálon* men *latt* ho *jáne* ká *ḍar* hai, is liye ki is *bárik* aur *lá-hall* masale kí nisbat *aise logon* se, jo *be-Khudá* hokar *dunyá* men *zindagi* basar *kiyá cháhte* haiñ, *áj kal* *logon* ke *darmi-yán*, *bahut* se *behúda* aur *galat khiyál* *phail* rahe haiñ. Hán, *baz ká yih maqúla* hai, ki *Khudá* ne *khilqat* ko *paidá* karke *chhor* *diyá* hai, aur ab *kisí* *bát* kí kuchh *khabar nahín rakhtá*. Lekin *ai azízo*,—*Yih to ek moṭí* aur *baṭí* aur *bháre galatí* hai, *kyúnki* wuh to *har ek bát* kí *khabar rakhtá* hai, aur *insán*, aur *haiwán*, hán, *sab beján ehízon* par bhí *hukúmat kartá* hai, *kyúnki* agar wuh *apní hukú-*

howen.—*Afs.* 1: 5, 6, 12. Phir Kḥudá kī parwar-
digáří kī bhī yihí garaz hai. Aur Kitáb Firaʿūn se
kahtí hai, ki Main ne isí liye tujhe barpá kiyá hai,
ki tujh par apní qudrat zāhir karūn, aur merá
nám tamám rú e zamín par mashhúr howe.—*Rúm.*
9: 17. Phir maḵhlúq ke kull kámon men bhí
Kḥudá ká yihí manshá hai. Pas tum kháte yá píte
yá jo kuchh karte ho, sab Kḥudá ke jalál ke liye
karo.—1 *Qur.* 10: 31. Ab ai dosto, jab ki Kḥudá
kī garaz ḵhilqat se us ká apná jalál hai, to tumhen
bahar-hál us ke liye ek nayá gít gáná chāhiye, is
liye ki pahle to tum ḵhalq kiye gae ho, aur dúsre
yih, ki jab ham ne apne ko bigár diyá, to us ne
hamen Masíh Yisú men hokar sar i nau ḵhalq kiyá,
aur hamen apne liye haikal banáyá. Pas munásib
hai, ki ham Pák Taslís ke har waqt shukrguzár
rahen, aur nayá gít gákar us kī hamd karen.

II.

AJTB KAM JO YAHOWAH NE KIYA HAI, SO US KA
APNI PAIDA KI HUI KḤILQAT KI NISBAT EK
AJTB O NADIR HUKUMAT YA INTIZAM KO
MUQARRAR KARNA HAI.

Ai azízo,—Jaisá ki insán ke liye álam kī paidá-
ish kī haqíqat ká púrā bayán karná mushkil hai,
waisá hí balki us se ziyáda Kḥudá kī ajíb hukúmat
aur us ke intizám ko, púre taur se ján lená mushkil
aur muhál hai, balki us kī nisbat kuchh kahná be-
waqúfí hai, kyúñki yih ek ráz i azím hai, balki sirr i

kā kahīn nām o nishān bhī na hogā, aur sab jāndār to isī jahān ke hain, par insān un kī tarah yahān tamām nahīn ho jātā. Pas K̄hudā ke siwā kaun aisī chīz banā saktā hai ? Ab ai dosto,—Kyā is bayān i mukhtasar se yih bāt pāya e subūt ko nahīn pahunchtī, ki K̄hudā kā is ālam ko banānā us kā ek aḡīb kām hai ! Aur agar aḡīb kām hai, to kyā hamen Dāūd kī salāh ke muwāfiq us kā jis ne is aḡīb dunyā ko banāyā, nayā gīt gānā na chāhiye ? Aur agar chāhiye, to kyā gāyā hai ? Aur agar nahīn gāyā hai, to kyā kabhī is par soch bhī kiyā hai ? Kyūnki kyā tum nahīn jānte, ki ham sab usī se jīte, chalte, phirte aur maujūd hain.—*Aqm.* 17: 28. Aur jab ki is k̄hilqat kī garaz K̄hudā kā jalāl hai, to ham kyūn is garaz ko zāhir na karen ? Dekho, Kalām kī kyā gawāhī hai, K̄hudāwand ne har ek chīz apne liye banāī, hān, sharīron ko bhī us ne bure dīn ke liye banāyā.—*Ams.* 16: 4. Aur Muk. 4: 11 men yūn hai, ki Ai K̄hudāwand, tú hī jalāl, aur izzat, aur qudrat ke lāiq hai: kyūnki tú hī ne sārī chīzen paidā kīn, aur we terī hī marzī se hain, aur paidā hūī hain. Is ke siwā, K̄hudā kī azalī taqdīron kī bhī yihī garaz hai, jaisā ki āyā hai, ki Us ne pahle se hamārī bābat yūn muqarrar kiyā, ki ham us ke nek irāde ke muwāfiq Yisū Masīh ke wasīle us ke le-pālāk howen, tāki us ke fazl ke jalāl kī tarīf howe, jis fazl se us ne hamen us piyāre men qubūliyat baḡhshī, tāki ham jinhon ne pahle Masīh par bharosā kiyā, us ke jalāl kī sitāish ke bāis

kyúnki yih maḵhlúq, yañe insán, aur sab maḵhlúqon se buzurg aur álá hai. Insán kí paidáish ke báb men aisá maḷúm hotá hai, ki Ḳhudá goyá kisé baṛí chíz ko paidá kiyá cháhtá hai, aur yih bát us ke kahne men záhir hai, ki *Ham insán ko apní súrat aur apní mánind bandáwen*, kyúnki Ḳhudá ne jab aur chízon ko paidá kiyá, to sirf hukm diyá, aur we sab maujúd ho gaín. Par insán ke banáne ká hál kuehh aur lí hai. Pas in sab báton se sábit hotá hai, ki insán kisé aur chíz se itná iláqa nahín rakhtá, jitná ki wuh ḵháss Ḳhudá se rakhtá hai. Lekin zará gaur kíjiye, ki kis taur se Ḳhudá ne insán ko banáyá? Ab dekhiye ki insán ke mamúlí jism ká wazan 77 ser hai. Is men 58 ser pání hai, 19 ser ḵhushk chízeñ haiñ, is men se 12 ser gosht aur charbí hai, aur 7 ser haḍḍí hai, aur isí 19 ser men lohá, chúná, aur tarah tarah ke dhát wg. shámil haiñ. Aláwa in chízon ke us ne apní ajíb hikmat se insán ke jism ke andar hawá bhí rakhí hai, kyúnki agar aisá na hotá, to yih hawá jo báhar se insán ke jism par lagtí hai, us ko apne bojh se dabá ḍáltí. Is liye ham in sab bárikióñ par gaur karte húe yih kah sakte haiñ, ki Insán dahshatnák taur se ajíb o garíb baná hai.—*Zab. 139: 14.* Aur na sirf insán dahshatnák taur se ajíb o garíb baná hai, balki Ḳhudá ne use gairfání bhí banáyá hai. Tum jánte ho, ki us kí rúh kabhí nahín martí, par hamesha zinda rahtí hai, hán, kaṛoron baras ke baḍ bhí wuh jyún kí tyún baní rahtí hai, aur us ke liye marne

bímárí ko paidá kartá hai. In kíron ke siwá machhlíán bhí hain, jo K̤hudá kí is k̤hilqat men̄ barí kasrat ke sáth páí játí hain. Jin ke báis se kaṛoron̄ ádmíon̄ kí parwarish hotí hai. Ab dekhiye kí K̤hudá kí qudrat is k̤hilqat se kaisí áshkárá hai. Aur na sirf inhín se balki parindon̄ par k̤hiyál kijiye, hán, un ke ek hí par par gaur kijiye, aur kyá is ek par men̄ K̤hudá kí daqíq aur bárík sanát aur kárigarí nahín páí játí ! Dekhiye, jaise jánwaron̄ kí haḍḍíon̄ men̄ gúdá bhará hotá hai, parindon̄ kí haḍḍíon̄ men̄ yih páyá nahín játá, un kí haḍḍíán̄ khokhlí aur súraḥḥdár hotí hain, jin súraḥḥon̄ ke wasíle un ke jism men̄ hawá bhar játí hai, aur yún wuh halke aur subuk ho urne ke qábil ho játe hain. Is ke siwá, K̤hudá ne in ko aql bhí dí hai, aisá ki we mausim kí shiddat se baehne ke liye apne wáste panáh aur k̤hurish donon̄ jamaḥ kar lete hain, aisá ki K̤hudá kí is maḥḥlúq se insán ko barí k̤hushí hásil hotí, aur Qádir i Mutlaq kí behadd qudrat in men̄ páí játí hai. Balki dekhiye, ki jab K̤hudá ne ásmán ko yún raunaq dí, aur samundar ko yún maḥmúr kiyá, aur fazá ko yún zínat baḥḥshí, to zamín ko zamíní jándáron̄ se shád o ábád kiyá, aur yún insán ke liye goyá ek mahall taiyár kiyá, aur tab kahá, ki *Ham insán ko apní súraṭ aur apní mánind banáwewē*. Lekin jab ham K̤hudá ke is kahne par gaur karte hain, to aisá maḥlúm hotá hai, ki jaisá aur haiwánát ke paidá karne men̄ K̤hudá ne hukm diyá, waisá insán ke wáste nahín kahá,

nae gít ke gáne kÍ saláh detá hai. So ai Masí-
hío, kyá tum gáoge ? Ao, K̤hudáwand ke liye ek
nayá gít gáo, kyúnki yih sab k̤hún-k̤harídon ko
zebá hai. Lekin zará aur áge barhiye, aur K̤hudá
kÍ qudrat ko dekhiye. K̤hudá ne kahá, ki *Ásmán*
kÍ fazá men naiyar hon, aur ho gae. Phir kahá,
ki *Páníon men rengnewále jándár kasrat se hon,*
aur ho gae. Aur kahá, ki *Parinde zamín par bahut*
hon, aur ho gae. Ab kyá is aur aise hukm men
qudrat nahín hai ? Aur kyá yih taajjub ká aur
hairat-afzá kám nahín hai ? Aur kyá ásmán
Qádir i Mutlaq ká jalál bayán nahín karte ? Aur
kyá fazá us ke háthon ke kámon kÍ k̤habar nahín
detí ? Aur kyá áftáb aur máhtáb aur kull sitáre
aur saiyáre us kÍ hamd nahín karte ? Aur kyá pání
jo rengnewále jándáron se pur hai, us kÍ ajíb k̤húbí
ká izhár nahín kartá ? Dekhiye, log jab pání ke
jándáron ká zikr karte hain, to aksar us ke bare
bare jánwaron ká zikr karte hain, lekin nahín jánte
ki us men hazárhá hazár aur be-shumár ehhoṭe
ehhoṭe kíre maujúd hain ! Aur aise kíre jin ko
insán dekh nahín saktá, ek búnd pání men qaríb
30,000 ke hote hain, aur go we itne ehhoṭe hain,
tau bhí we qadd o qámat, haḍḍí o post, gosht o dil
aur phephrá rakhte hain. Aur K̤hudá kÍ is be-
shumár k̤hilqat se goyá pání zinda rahtá hai, aur
jab koí bímárí in jánwaron men paidá hotí hai, aur
ye mar játe hain, to pání bhí bekár ho játá, aur
píne ke qábil nahín rahtá, balki pínewálon men

ko Qádir i Mutlaq ne is andáz se maujúd kar diyá hai, ki na sirf we apne men ján rakhte haiñ, balki apní apní qism ke muwáfiq hīj bhí rakhte haiñ, táki pushtahá pusht tak ke liye qáim rahen. Aur sirf qáim hí na rahen, balki nabátát ká paidá kiyá jáná ek zarúrí bát thí, kyúnki is ke bagair insán aur haiwán zindagí ká hazz nahín uṭhá sakte the, aur na jíte rah sakte the, kyúnki yih chízen insán aur haiwán kí zindagí ko madad detín, aur us ko qáim rakhtí haiñ. Is ke siwá Kḥudá ne na sirf apní qudrat barí chízon hí men áshkárá kí hai, balki us ne ehhoṭí ehhoṭí chízon men bhí apní qudrat i kámila dikhláí hai. Hāñ, ham kahte haiñ, ki wuh dānishmand kaun aur kahāñ hai, jo sirf ek hí daraḡht kí banáwaṭ aur tartīb ko batá saktá hai? Chunanēhi us kí jar, shákhen, reshe, ehhal, ehhilke, hawá ke sūrākh, beshrumār patte, tarah tarah ke phúl, záiqadār mewe wg. har ek goyá in men se ek ek ráz hai, balki us kí qudrat ká gawáh hai. Hāñ, yih ek aisá bará bhed hai, ki agar kull ásmán likhne ke liye bajáe kágaz ke istiamál kiyá jáe, aur kull zamín ke daraḡht bajáe qalam ke kám men lāe jáen, aur kull samundaron ká pání bajáe siyáhi ke istiamál kiyá jáe, tau bhí yih is ráz i azím ke likhne ke liye kifáyat na karegá! Pas aisí báton aur Kḥudá ke aise kámon ko dekhkar, kyúnkar koí insán apní zabán ko us kí hamd o sitáishi se band kar saktá hai! Isí liye Zabúr ká musannif har ek imándár ko Kḥudá ke liye ek

wasíle se bádalon men pání bhí pahunchtá hai, táki zamín par baḡhúbí bárish ho, aur nek aur bad kí zamín sarsabz ho. Pas Khudá ne ḡhushkí ko insán, haiwán, daraḡht, ḡhás wg. ke liye taiyár kiyá, aur tarí ko machhlíon aur tarah tarah ke ábí jánwaron ke liye maujúd kiyá. Aur ab kyá hamen Khudá ke aise ájáib kámon ke liye jo us ke dahne háth aur us ke muḡaddas bázú ne kiye hain, nayá ḡt ḡaná na cháhiye ? Hán, zarúr cháhiye. Lekin ai dosto, agar tum dil se ḡáyá cháhte ho, to us ke ájáib kámon par jo us ne kiye hain, zará aur bhí gaur karo, aur tab mujhe yaqín hai, ki tum na sirf dil se ḡáoḡe, par tálíán bajákar us kí hamd aur shukrguzárí karoge ! Dekho, us ne kyá kiyá hai ? Jab Khudá páníon ká intizám kar chuká, aur ḡhushkí ko nikál chuká, tab kahá, ki *Zamín ḡhás aur nabátát wg. ko ugáwe*, aur hukm ke hote hí yih sab maujúd ho gae. Ab dekhiye, jándáron men pahlí qism jo ḡhilqat men paidá kí gaí, so nabátát hai, aur nabátát ko ham yahán jándár is liye kahte hain, ki in men nash o numá kí táqat hai, aur bad nabátát ke jánwarán i ábí paidá húe. Aur yún goyá zamín i barahná apní hálát i wírání se árásta o pairásta kí jákar sabz-posh aur ek zamur-radán farsh ho gaí, aur apní zeb o zínat men hokar apne Málík kí hamd ká báis húi. Is ke siwá, ḡhá-liḡ ne ḡháss tín tarah ke nabátát zamín par paidá kiye, yaṇe, narm narm ḡhás, qism i anáj, aur qism i daraḡht. Ab dekhiye, ki in tín qism ke nabátát

nahīn hotī ? Beshakk barī qudrat zāhir hotī hai,—
 kyūnki us ke hukm hī se ujālā namūdār hūā. Aur
 jab is ujāle par gaur kiyā jātā hai, to yih maḷūm
 hotā hai, ki yih ek nihāyat hī ajīb ehīz hai, aur
 Kḥudā kī qudrat banisbat aur ehīzon ke is ke pai-
 dā karne men ziyāda zāhir hotī hai, kyūnki yih ek
 aisī ehīz hai, ki jis ke wasīle se Kḥudā kī aur sab
 paidā kī hūī ehīzen dikhlāī detīn aur pahchānī jātī
 hain. Aur us ke aise jald phailne aur kḥilqat men
 har maqām aur har zarre ko roshan karne men
 Kḥudā kī behadd dānāī kā kāfī subūt hai. Is ke
 siwā zarā āge barhiye, aur Kḥāliq kī qudrat ko
 dekhiye, us ne kahā, ki *Pānton ke bich men fazā*
howe, aur pānion ko pānton se judā kare, aur fau-
ran aisā hī ho gayā. Phir kahā, ki *Asmān ke niche*
ke pānī ek jagah jamā ho jāwen, aur we ho gae,
so us ne jamā hūe pānī ko samundār, aur kḥushkī
ko zamīn kahā. Ab dekhiye, kyā pānion ke bich
 men fazā ko muqarrar karnā, aur us ke wasīle
 pānion men tafāwat karnā, aur āsmān ke niche
 ke pānion kī hadd muqarrar karnā, aur kḥushkī
 ko nikālnā yih koī halkā kām hai ? Nahīn. Yih ek
 barā aur bhārī aur taajjub kā kām hai. Hān, zarā
 gaur kijiye aur dekhiye, ki Kḥudā kī tīn ehauthāī
 zamīn ko pānī se dhāmpne men kyā hī barī qudrat
 aur kyā hī barī dānish nazar ātī hai, kyūnki in
 pānion ke bukhār ke wasīle jo har waqt uḥtā rah-
 tā hai, hawā thandhī rahītī hai, jis se insān aur
 haiwān aur kull jāndār jīte rahte hain, aur isī ke

dánái aur mihrbání zálir karne ke liye dunyá aur us men kí sab chizen kyá dídání aur kyá nádídání ehha din ke arse men sab kámil aur khúb paidá kí, aur in ke paidá karne aur wujúd men láne ká taur bhí Kalám i Pák men ek ajíb súrat men jis ká samajhná zát i insání ko niháyat hí mushkil hai, páyá játá hai. Maslan, *ibtidá men Khudá ne ásmán aur zamín ko paidá kiyá*. Ab dekhiye, ki yih áyat kaisí mukhtasar aur kyá hí mushkil hai, jis par gaur karne se bare bare álimon ke damág khálí aur pareshán ho játe hain, kyú-
 ki yih ek aise zamáne ká jis ká daryáft kar lená insán kí samajh se báhar hai, aur jo us ko hairat men bhí dáltí, bayán kartí hai, is liye ki yih mukhtasar sí áyat faqat súraj, chánd, sitáron aur saiyáron ká, aur zamín aur jo kuehh ki us men hai, un sab ke mádde kí paidáish ká bayán kartí hai. Aur yún ham is mádde kí paidáish se yih natíja lete hain, ki ibtidá e khilqat se pahle sab hameshagí thí, aur is hameshagí men waqt aur zamána nist thá, kyú-
 nki ásmán aur zamín kí paidáish ke ba-gair waqt aur zamána ho hí nahín saktá hai. Pas Khudáwand ká yih kám yane khilqat ká paidá karná aur ásmán o zamín ko ádam se zuhúr bakhsh-ná ibtidá e álam hai. Aur jab ki ibtidá e álam Khudá ká ek ajíb kám hai, to us kí tartíb kyá kuehh ajíb na hogí! Ab dekhiye aur zará gaur kíjiye, ki jab Khudá ne kahá, ki *Ujálá ho, aur ujálá ho gayá*. Ab kyá is se Khudá kí behadd qudrat zálir

thā, jab main ne zamín kí bunyád dālí ? batlá, agar tujhe dánish hai. Kis ne us ká andáza rakhá ? kuchh tú jántá hai ? yá kis ne us par sút khínchá ? Kaun sí ehíz par us kí newen dharí gaín ? yá kis ne us ke kone ká patthar biṭháyá ; jab subh ke sitáre milke gáte the, aur sáre baní Ulláh ḵhushí ke máre lalkáarte the ? Yá kis ne samundar ko dar-wáze lagákar band kiyá, jis waqt ki wuh phút niklá, ki goyá rihm se niklá pará ? Jab main ne badlí ko us kí poshák banáyá, aur us kí petí ke liye gárhí táríki ko ? Jab main ne us kí hadden bándhín, aur arange aur kiwáre lagáe ; aur kahá, ki Yahán tak tú áná, aur áge na barhná ; aur is jagah terí maujon ke hamle ṭhahar rahen ?—*Aiyúb* 38 : 4—11. Pas záhír hai, ki insán ko Ḳhudá ke kull kámon men kuchh madáḵhilat nahín, aur na wuh unhen ján saktá hai, kyúnki wuh ajíb o hairat-afzá haiñ. Lekin yahán hamáří garaz Yahowáh ke un ajáíb kámon ká muḵhtasar men bayán karná hai, jo badlí o záhír haiñ, aur jin kí nisbat insán us kí Rúh aur Pák Kalám ke wasíle kuchh kuchh samajh saktá hai, aur jo us ke Kalám i Pák men darj bhí kiye gae haiñ. To—

I.

AJTB KAM JO YAHOWAH NE KIYA HAI, SO YIH AJTB
O NADIR ALAM YA JAHAN HAI.

Tum jánte ho, ki ibtidá men Ḳhudá Báp, Beṭe,
aur Rúh-ul-Quds ne apní azalí qudrat aur be-hadd

gít kahlátá hai, aur is liye bhí yih nayá kablátá hai, ki Yih sirf Yahúdión meñ se baz hí se nahín, par kull baní Adam se gáyá játá, aur gáyá jáegá, is liye ki is kí áwáz tamám rú e zamín par aur is kí báteñ dunyá kí haddon tak pahunchí haiñ. Háiñ, zamín ke kanáron ne hamáre Kḥudá kí naját ko dekhá hai, balki un logon par jo taríki ke sáya meñ baiṭhe the, núr chamká hai. Pas jab ki qadím zamáne meñ qaum i Yahúd se Kḥudáwand kí taríf meñ puráne gít gáe játe the, to ab is nae aur Injílí zamáne meñ kull jahán se aur kḥásskar Masíhion se nae gít kyún na gáe jáen ! Is liye ai Masíhio, Yahowáh ke liye ek nayá gít gáo. Aur kyá tum is hukm ko mánoge ? Máno Masíhio, kyúnki yih tumheñ sajta hai, aur tumheñ tumháre Málík kí taraf se yihí hukm hai. Is ke siwá agar tum yahán gáná síkhoge, to ásmán meñ bhí gá sakoge, kyúnki ásmán meñ kull ásmánion ká yihí kám hai. Lekin

Nae gít gáne kí wajh kyá hai ? Wajh yih hai, ki Yahowáh ne ajáib kám kiye haiñ. Lekin wuh ajáib kám jo Yahowáh ne kiye haiñ, kyá haiñ ? Ai dosto, yih to mumkin hí nahín, ki koí insán Yahowáh ke un ajáib kámon ko jo us ne kiye haiñ, púre taur se bayán kar sake, yá un ká haqíqí shumár batlá sake, is liye ki we bahut aur beshumár aur hairat-afzá haiñ. Aur agar koí in ajáib kámon ko jo Yahowáh ne kiye haiñ, jáune kí koshish bhí kare, to Kḥudá us se yihí kahtá hai, ki Tú kaháñ

zāhir kartí hai, kí wuh dunyá meñ mujassam ho hí chuká hai. Is liye sirf firishte hí nahín, par tum bhí áo aur is nae gít ke gáne meñ un ke sharík ho, kyúñki Masíh ká mujassam honá un se nahín, par tum se iláqa rakhtá hai, hán, us ne un ke liye nahín, par tumháre liye aur tumhári naját ke liye salíb kí lanatí aur dardnák maut sahí hai. Pas kyá tum na áoge? Aur jab kí firishte apná farz adá karte hain, to kyá tum apná haqq adá na karoge? Is liye áo, aur gáo, aur dil kí gahráí se alápo, ki *Sab se úñche par Khudá ko jalál, aur zamín par un ádmíon meñ jin se wuh rázi hai; salámatí ho.* Ai dosto, yih to wuh nayá gít hai, jis ko dunyá ne is se peshtar kabhí bhí na suná thá. Hán, ek waqt ek gít to gáyá gayá thá, jis ko ham ek súrat meñ nayá kah sakte hain.—Yāne, *Aurat kí nasl sámp ke sir ko kuchlegí.* Lekin jab tak kí Masíh mujassam na húa, wuh is ke muqábale meñ mashkúk aur puráná thá, balki us ko gác húc 4000 baras ká ársa guzar gayá thá. Is liye wuh is kí nisbat puráná aur qadím thahartá hai. Hán, Puráne Ahd-náma meñ bahutere puráne gít hain, par Nae meñ sirf ek hí hai, yāne, *Tumháre liye ek naját-denewálá paidá húa hai, aur wuh Masíh Khudáwānd hai.* Aur yih bahar súrat ek nayá gít hai, kyúñki Masíh shariát i Músawí meñ ek sáya aur ek parchháiñ ke taur par nazar átá hai, par Injíl meñ wuh apní púrí haqíqat meñ dikhlái detá hai: aur isí sabab se Masíh kí paidáish ká gít ek nayá

kyá hai ? Is liye ki wuh roz ba roz naí aur táza barakaten pátí hai, pas wuh roz roz nae rágon se gátí bhí hai : aur hamesha sab báton men hamáre K̲hudá-wand Yisú Masíh ke nám se K̲hudá Báp kí shukrguzár rahtí hai. — *Afs.* 5 : 20. Aur ab ai bháí aur ai bahin, kyá tum bímár the, aur ab bilkull change ho gae ho ? To áo, aur us koṛhí ke mánind jis ká bayán Lúqá ke 17wen báb men miltá hai, K̲hudá kí taríf karo. Hán, is umda baḥshish ke liye K̲hudá ká ek nayá gít gáo. Kyá tum rástbázi ke bhúkhe aur piyáse the, aur ab rúhání roṭí aur rúhání pání ko píkar ásúda ho gae ho ? To áo, aur is nae fazl ke liye hamd o taríf ká ek nayá gít gáo. Aur kyá tum ne gunáh kí haqíqí pahchán hásil kí hai, aisá ki ab wuh tumhári ánkhoṇ men zabún aur ghinauná hai ? To áo, aur is barí baḥshish ke liye jo Masíh ke wasíle se tum ko hásil húi hai, Báp kí hamd men ek nayá gít gáo. Hán, ai dosto, áo, aur gáo, kyúnki yih ek barí aur bhári barakat hai, jo tum ko milí hai, kyúnki bahut hain jinhen gunáh kí pahchán ab tak nahín milí hai. Hán, ham phir kahte hain, ki Áo, aur Yahowáh ke liye nayá gít gáo. Puráná mat gáo, kyúnki Yahowáh kí mihrbáníán tum par gúnágún aur ajíb húi hain. Is liye tumhári shukrguzári bhí ziyáda aur dil se honí cháhiye. Hán nayá gít gáo, balki wuh nayá gít gáo jo firishton ne Masíh kí paidáish par gáyá, kyúnki yih Zabúr us ke dunyá men áne aur janam lene kí peshingoí hai, goyá yih Zabúr is bát ko

dastí ho, k̥hwáh k̥hushí ho, k̥hwáh gam ho, k̥hwáh
 tandurustí ho, k̥hwáh bímárí ho, hán, jo kuehh ho
 so ho, hamen nabí Habaqqúq kí tarah apne ímán
 men apne iātiqád ko milákar har hál men yún yá is
 tarah se kahná lázim hai, ki Harehand ki daraḡht
 na phúle, aur ták men mewa na lagen, aur zaitún
 ke liye jo mihnát húí lálhásil ho, aur khet men
 kuehh anáj paidá na ho, aur galla bherśále men
 se káṡ ḡalá jáwe, aur gáe bail thán men na rahen;
 tis par bhí main K̥hudáwand kí yád men k̥hushí
 karúngá, hán, main apní naját ke K̥hudá ke sabab
 k̥hushwaqt hoúngá.—Hab. 3: 17, 18. Hán, ai dostó,
 hamen Dáúd kí tarah K̥hudáwand ke liye gáná ehá-
 hiye, balki K̥hudáwand men k̥hushí karú eháhiye,
 hán, Masíh men nae maḡhlúq hokar hamen nayá
 gít aur nae sur aur nae rág se gáná cháhiye, balki
 purání insániyat ko us ke fīaḡon samet utárná
 eháhiye, aur naí ko jo apne paidá karnewále kí
 súrát par naí ban rahí hai, pahinná eháhiye. Is
 liye kí purání insániyat jab gáwegí to apná hí
 puráná rág chheṡegí, hán, naí insániyat jo hai, so
 hí nayá rág aur nayá gít gá saktí hai, kyúnki wuh
 naí zabán se boltí, aur nae taur se ehaltí, nayá dá-
 ná khátí, aur nayá pání pítí, aur nae kám kartí,
 aur nae gít gátí hai. Us kí zabán Bábul aur Misr
 kí nahín hai, balki ásmání Kanaán kí hai. Is sabab
 se us kí guftogú insánon men goyá ján ḡáltí hai,
 aur us ká gáná K̥hudáwand ke jalál aur buzurgí
 ká sabab hotá hai. Lekin us ke aisá karne kí wajh

kiyá, ki garíbon ko k̥hushk̥habarí dún, mujh ko bhejá, ki t̥úte dilon ko durust karún, qaidíon ko chhútne aur andhon ko dekhne kí k̥habar sunáún, aur jo beríon se gháyal hain, unhen chhuráún, aur K̥hudáwand ke sál i maqbúl kí manádí karún.

Lekin chúnki ham apne dibáje ko aur ziyáda túl dená nahín cháhte, is liye áo ham apní sanad ke mazmún par gaur karen, aur kásh, ki K̥hudá kí Rúh hamárá aisí madad kare, ki jis se ham bhí us kí rahmaton aur us ke fazl kí beniháyat daulat ko malúm karke Zabúr ke musannif kí tarah us kí hamd men ek nayá gít gáne ke láiq ho jáwen ! To

Sanad kyá farmátí hai ? Yih, ki *Yahowáh ke liye nayá gít gáo*. Ab ai dosto,—Jab ham apní sanad ke is awwal jumle par gaur karte hain, to goyá yih hamen hamáre bhúle húe farz ko yád dilátá hai. Tum to jánte ho ki insán ká awwal aur k̥háss farz kyá hai : Yih, ki wuh is jahán men apne málík ká joyán aur dhúndhnewálá ho, aur ánewále jahán men us ke chihre ká tálib aur dekhnewálá ho ; kyúnki mubáarak we hain, jo pák dil hain, is liye ki we K̥hudá ko dekhenge. Hán, ai dosto, insán ká k̥háss aur awwal farz yih hai, ki Wuh fazl kí bádsháhat men us kí haqíqí aur k̥haink̥hwáh riáya ho, aur jalál kí bádsháhat men ek muqaddas ho. Is liye lázim hai, ki jo kuehh ham par is dunyá men bíte, yá jo kuehh ham par guzre, us sab men aur us ke liye, ham K̥hudá ke liye gáte bajáte rahen. Hán, k̥hwáh iqbálmandí ho, k̥hwáh tang-

Dáúd. — Us ke muqaddas bázú ne us ke liye us kí ummat ko bacháyá hai,

Mariyam. — Us ne apne bázú ká zor dikháyá, aur un ko jo apne dil ke k̄hiyál meṇ apne taīṇ bará samajhte haiṇ, pareshán kiyá.

Dáúd. — Yahowáh ne apní naját mashhúr kí; qaumon kí nigáh meṇ apní sadáqat záhir kí hai,

Mariyam. — Us ká rahm un par, jo us se ɖarte haiṇ, pusht dar pusht hai.

Dáúd. — Us ne apní mihrbání aur amánatdári ko Isráel ke gharáne ke wáste yád farmáyá,

Mariyam. — Us ne apne bande Isráel ko sambhál liyá, un rahmaton ko yád karke jo Abirahám aur us kí nasl par sadá ko thīṇ.

Ab ai dosto, agar tum in suwálí aur jawábí misron par gaur karo, to tumhen maḷúm ho jáegá, ki Dáúd aur Mariyam ká yih kalám kyá hí ajíb aur kyá hí dil-kash hai; aisá ki is par fikr aur gaur karte húe tum maḷúm karoge, ki jab Mariyam ne apní is k̄hushí o hamd o taṛíf ke gít ko gáyá, tab goyá is Zabúr kí báten us ke dil meṇ ek zúd-nawís ke mazmún kí mánind umanḍ rahí thīṇ. Aur ab yihí wuh k̄háss sabab hai, jis se ki ham yih kahte haiṇ, ki Go yih Zabúr baní Isráel kí Misr yá Bábul kí asírí se rihái aur k̄halásí páne kí shukrguzárí meṇ bhí likhí gaí ho, tau bhí is kí báton kí púrí púrí takmíl us rihái meṇ jo Masíh ke wasíle se gunahgáron ko miltí hai, páí játí hai, jaisá ki Lúqá 4 báb 18wīṇ áyat se záhir hai, ki K̄hudáwand kí Rúh mujh meṇ hai, us ne is liye mujhe Masíh

men jā ba jā miltī haiṁ, un sab men se yih apne mazmūn men yaktā hai, aur apnā sání nahīn rakhtī hai. Aur taajjub nahīn, ki yihí wuh kḥáss sabab ho, ki jis ke báis aglon ne is ko *Mazmúr i Yatīm* kahá hai. Is wajh se ki 96wīn Zabúr men Masíh i mau-ūd ke áne ká iráda páyá jātá hai, aur is men, yāne 98wīn men wuh apne áne aur mujassam hone ke iráde ko tamám o kamál taur se púrā kartá hai. Is ke siwá ek kḥúbí is Zabúr men yih bhí hai, ki is men nau áyaten haiṁ, aur har tīn áyaton men ek kḥáss mazmūn hai, yāne pahlí tīn áyaton men Kḥudá kí hamd o taríf ká sabab hai. Aur dúsrí tīn yāne 4 se 6 tak men, tarz i taríf o hamd hai. Aur tísrí tīn yāne 7 se 9 tak men, taríf o hamd karne ká hukm hai. Lekin is bayán par bhí agar ham is Zabúr kí nisbat kḥúb gaur karen, aur zará apne kḥiyálon ko daurāen aur insání tarz ko kám men lāen, to ham yih kah sakte haiṁ, ki yih Zabúr wuh umda Zabúr aur nazm hai, jis ká awwal misrā Dáúd ne bataur i peshíngoí kahá, aur us ká jawábí misrā Mariyam ne us waqt kahá, jab ki us ne us ko, jis kí nisbat yih Zabúr peshíngoí kartí hai, haqíqat men dunyá men áte aur mujassam hote hūe dekh liyá, yāne :—

Dáúd. —Yahowáh ke liye nayá gít gáo,

Mariyam.—Merí ján Kḥudáwand kí barái kartí hai.

Dáúd. —Kyúñki us ne ajáib kám kiye haiṁ,

Mariyam.—Kyúñki us ne jo qudratwálá hai, mujh par ihsán kiyá hai.

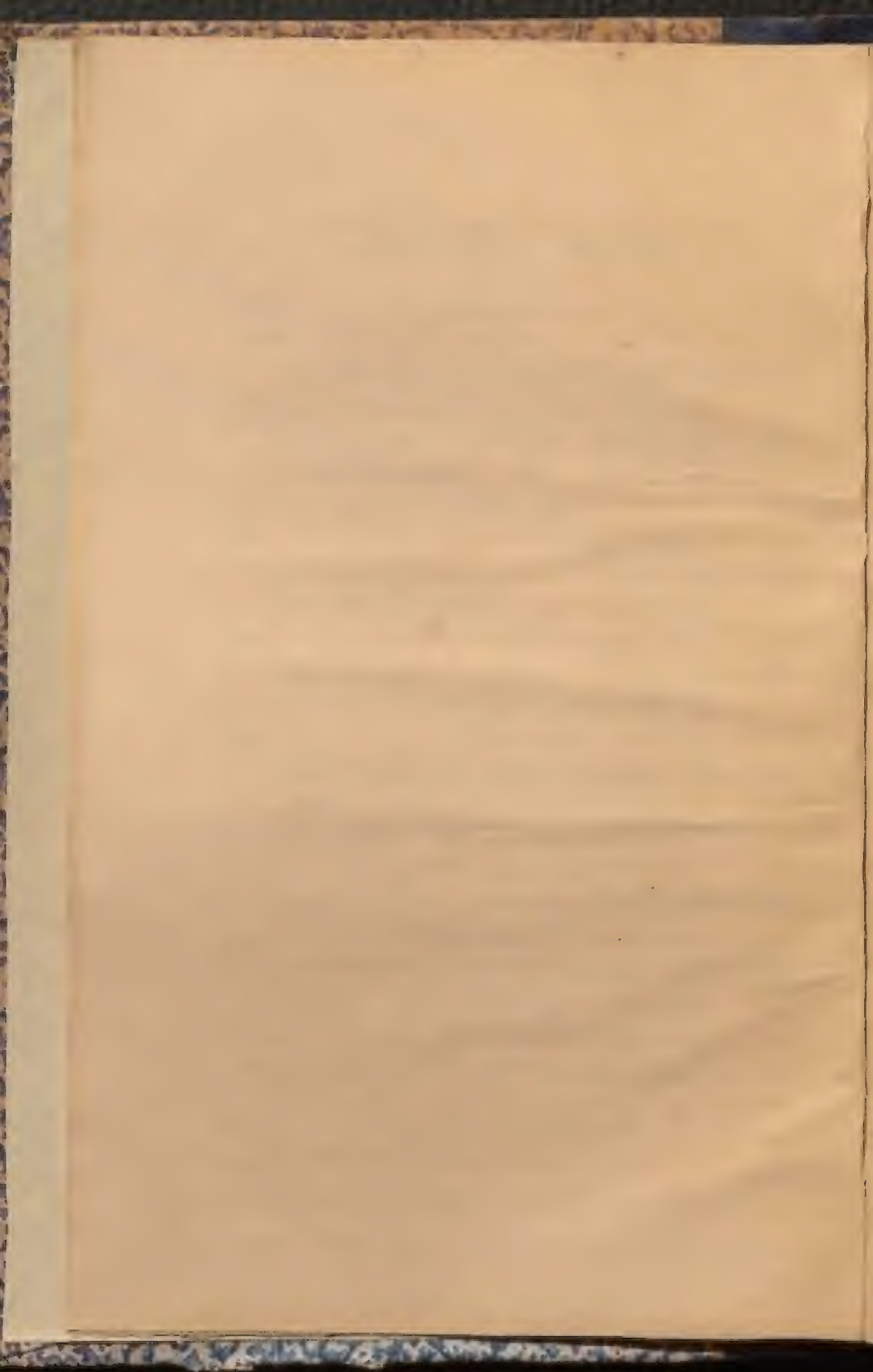
YAHOWÁH KE SÁT AJÁIB KÁM,

JO

US NE BANT ADAM KI NISBAT KIYE HAIN.

“Yahowáh ke liye nayá gít gáo, kyúñki us ne ajáib kám kiye hain; us ke dahne háth aur us ke muqaddas bázu ne, us ke liye us kí ummat ko bacháyá hai.”—*Zabúr* 98 : 1.

Ai azízo,—Agar tum *Zabúr* kí kitáb ke kull *Zabúron* par gaur karo, to tumhen maḷúm ho jáegá, ki un men̄ baḡ *Zabúr* aisí hain, ki jin ke úpar koí bhí sarnáma nahín hai. Aur baḡ hain, ki jin ke úpar musannif ká nám bataur í sarnáma páyá játá hai. Aur kitní hain, jin men̄ musannif ká nám aur sarnáma aur un ke tasníf kí garaz donon̄ páí játí hain. Lekin kull kitáb men̄ yihí akelí *Zabúr* hai, jis ká sarnáma záhir men̄ kuchh adhúrá sá maḷúm hotá hai; kyúñki is ke sarnáma men̄ *mazmúr* ke lafz ke siwá aur kuchh nahín hai, aur isí kḥáss báis se *Tálmúdí tafsíron* men̄ yih *Zabúr Mazmúr i Yatím* yá *Faradí* ke nám se mulaqqab kí gaí hai. Lekin go ham is *Zabúr* ke sarnáma kí haqíqat ko, ki kyún is ko aglon̄ ne *Faradí* yá *Mazmúr i Yatím* kahá hai, ab sahíh sahíh aur kamá-haq-qahú nahín batlá sakte hain, tau bhí itná to záhir hai, ki yih *Zabúr Masíh* kí pahílí ámad kí un peshíngoíon̄ men̄ se jo is kitáb

FIHRIST I MAZAMIN.

Safha.

- I.—Aĵīb kām jo Yahowáh ne kiyá hai, so
yih aĵīb o nādīr álam yá jahán hai,... 9
- II.—Aĵīb kām jo Yahowáh ne kiyá hai, so
us ká apní paidá kí húi k̄hilqat kí
nisbat ek aĵīb o nādīr hukúmat yá
intizám ko muqarrar karná hai, ... 18
- III.—Aĵīb kām jo Yahowáh ne kiyá hai, so
yih hai, ki us ne is álam ko aĵīb aĵīb
tarah kí qúwatan̄ atá kí hain̄, 33
- IV.—Aĵīb kām jo Yahowáh ne kiyá hai, so
yih hai, ki us ne is álam ke liye ek
aĵīb naját taiyár kí hai, 43
- V.—Aĵīb kām jo Yahowáh ne kiyá hai, so
yih hai, ki us ne is álam ko ek Ilhámí
Nawishta, yaṇe Kalám i Haqq atá
farmáyá hai, 54
- VI.—Aĵīb kām jo Yahowáh ne kiyá hai, so
us ke kamál fazl ká izhár hai, 69
- VII.—Aĵīb kām jo Yahowáh ne hamáre liye
kiyá hai, so yih hai, ki us ne hamáre
jismōn̄ kí ek aĵīb tabdílí muqarrar kí
hai, 81

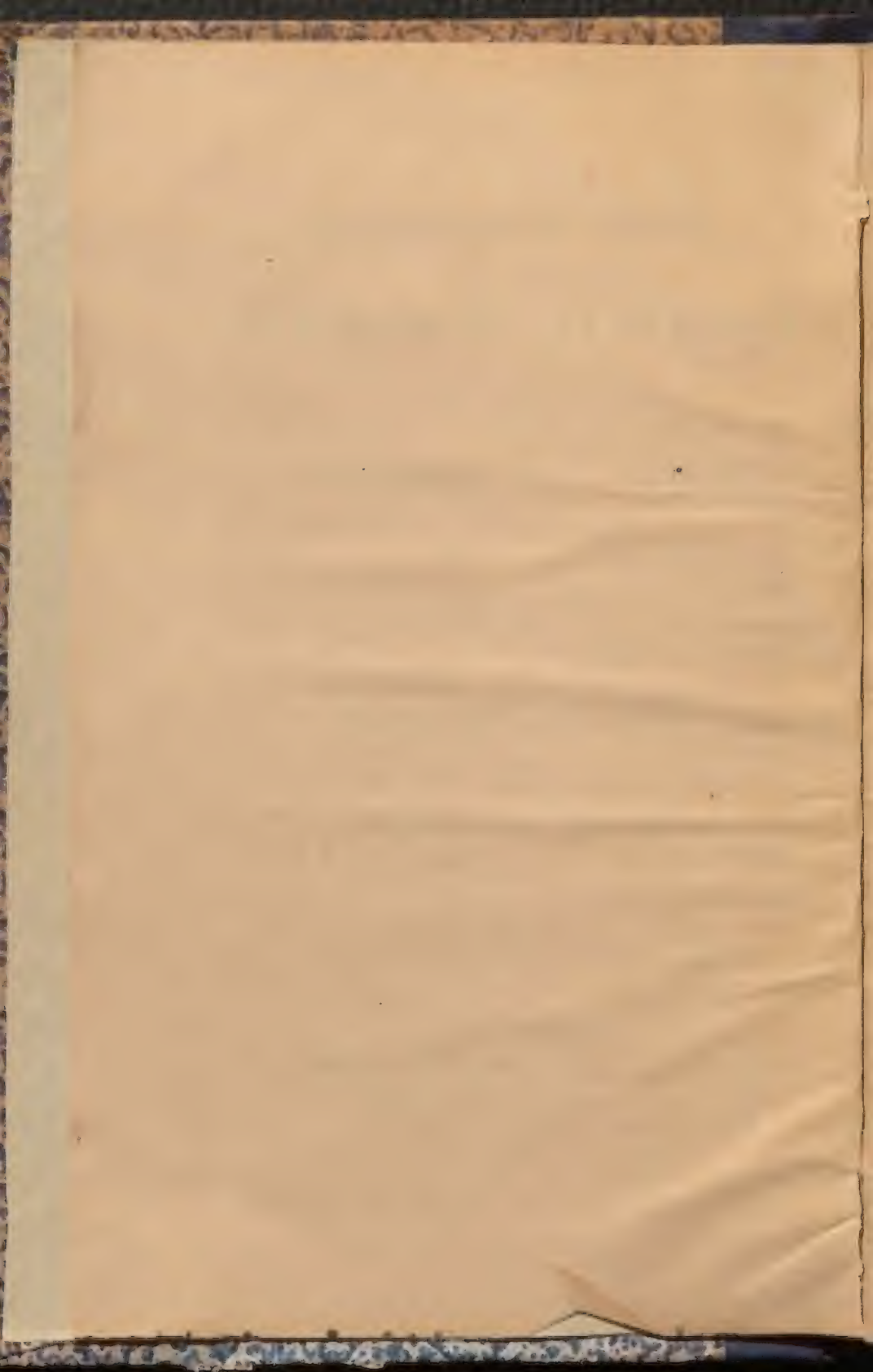

D I B A J A .

Maḡhfí na rahe, ki is ahqar ká is áyat i bebahá ke mazmún par koí ḡháss risála likhne ká iráda na thá, par sirf itná hí madd i nazar thá, ki is par koí muḡhtasar sá waz likhkar apne us galle kí bheron ko jo Kalísiyá ke Buzurg Chaupán ne us kí sipurdagí men rakhí haiṇ, kuchh rúhání ḡburák pahuncháwe, aur us kí rúhání ḡhushí ko baḡháne ke liye Yahowáh ke un ajáibát men se, jo us ne baní Adam kí nisbat kie haiṇ, chand ko pesh kare. Lekin ḡhiyálon kí tamhíd yahán tak baḡh gaí, ki jin ke báis se ab is ká hajam ek risále kí súrat pakaḡ gayá. Is liye ab is ko fáida e ámm ke liye hadiya karná hí bihtar maḡlúm húá. So agar yih auráq ek rúh ko bhí fáida pahuncháne aur Masíh men nafaḡ men kamáne ká báis aur sabab hon, to bas yih ahqar apní mihnát aur garaz ko pahunch jáegá.

J. J. C.

Feb. 1888.

28-1
27:
THE SEVEN WONDERS OF JEHOVAH.

YAHOWÁH KE SÁT AJÁIB KÁM;

JO

US NB BANT ADAM KI NISBAT KIE HAIN.

JIS KO

PADRI J. J. CALEB, ILAHABADI

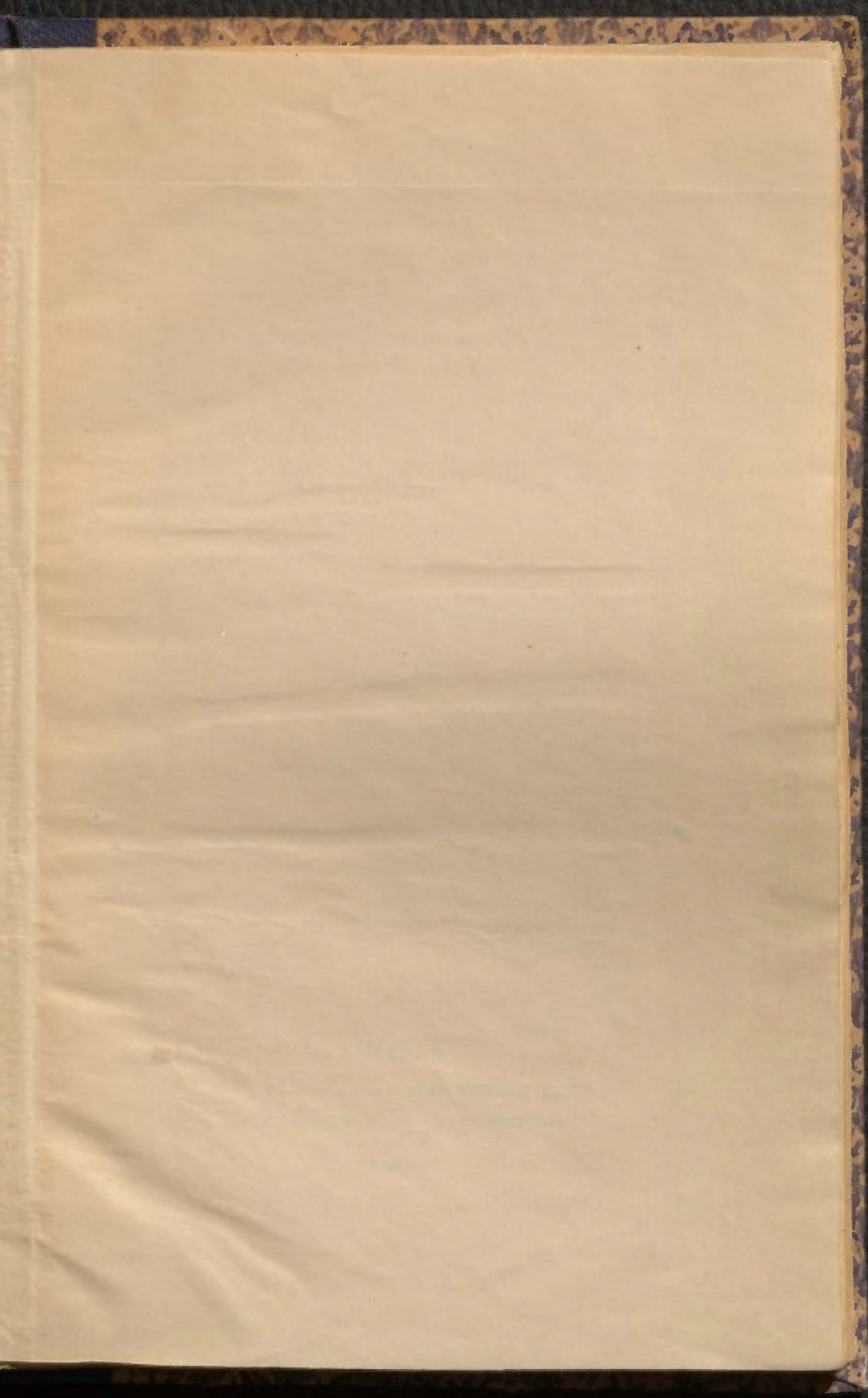
NE

FÁIDA E ÁMM KE LIYE TAIYÁR KIYÁ.

ALLAHABAD :

PRINTED AT THE ALLAHABAD MISSION PRESS ;
FOR THE NORTH INDIA TRACT SOCIETY.

1888.

MG7

.C148y

INSTITUTE
OF
ISLAMIC
STUDIES

17979

★

McGILL
UNIVERSITY

17979

MG7
C148y